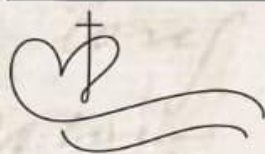

FIRST EDITION

Rm. Vâlcea

REVISTA LAHOVARISTULUI ISTEȚ

Ortodoxie Și Ethos Românesc

C.N.A.L

„Adevărata înțelepciune începe
cu mirarea „

-SOCRATE

CUPRINS :

1. DRAGI CITITORI
2. CUVÂNT ÎNAINTE
3. PREMII ALE LAHOVARIȘTILOR LA DIVERSE CONCURSURI ȘI OLIMPIADE ȘCOLARE
4. O SCURTĂ ISTORIE A COLEGIULUI C.N. *ALEXANDRU LAHOVARI*

5. ELEVII AU CUVÂNTUL

- 5.1 ANTIM IVIREANUL- ÎNTRE RUGĂCIUNE SI CUVÂNT
- 5.2 RELAȚIA TINERILOR CU DUMNEZEU
- 5.3 IONA, PERSONAJULUI LUI MARIN SORESCU ȘI DUMNEZEU: PRIVIRE COMPARATIVĂ
- 5.4 GHEORGHE DICAN-PICTOR AL ARTEI ROMÂNEȘTI
- 5.5 OLIMPIADELE NAȚIONALE, MAI MULT DECÂT UN CONCURS
- 5.6 ARGUMENTELE CARE MI-AU ARĂTAT DRUMUL
- 5.7 MITUL ȘI DRUMUL MEU PRIN COMPETIȚIE
- 5.8 DEZBATEREA CA LECȚIE DE VIAȚĂ: „TINERII DEZBAT 2025 ”
- 5.9 OCHELARII VR, NOUL MOD DE ÎNVĂȚARE
- 5.10 CE NU SE PREDĂ LA ȘCOALĂ
- 5.11 ECRANELE ȘI OBOSEALA
- 5.12 GENERAȚIA Z - CUM ARATĂ CU ADEVĂRAT ADOLESCENȚA ?
- 5.13 SĂRĂCIA MENSTRUALĂ ÎN ȘCOLI
- 5.14 DOAMNA MARIA BRÂNCOVEANU
- 5.15 POETII- GENII CU SUFLET UMAN
- 5.16 CUM SCHIMBĂ AI EDUCAȚIA
- 5.17 FUMATUL ÎN ADOLESCENȚĂ : PRIMUL FUM, PRIMA ALEGERE
- 5.18 NOI, ADOLESCENȚII DE ASTĂZI
- 5.19 FOTBALUL – PASIUNE ȘI ECHIPĂ LA ȘCOALA NOASTRĂ

6. CREAȚIE ȘI ORIGINALITATE:

6.1 CREAȚII ÎN LIMBA FRANCEZĂ

6.2 A PLACE FOR EVERYONE

6.3 PRIMUL ȘI ULTIMUL SUFLU

6.4 DECOR DE TOAMNĂ

6.5 MANUAL DE UTILIZARE PENTRU O COPILĂRIE SECOND-HAND

6.6 MULȚUMESC!

6.7 PAGINI DE JURNAL (CLASA A 7-A)

6.8 BANDĂ DESENATĂ

6.9 HURT PEOPLE, HURT PEOPLE

7. PROFESORII AU CUVÂNTUL

7.1 MIRCEA ELIADE, ISTORICUL RELIGIILOR ȘI GÂNDITORUL SACRU

7.2 JESUS CHRIST: THE LIGHT OF CHRISTMAS IN THE ORTHODOX CHURCH

7.3 DIVERSITATEA TEMATICĂ ÎN POEZIA LUI PANAIT CERNA

7.4 ROLUL ISTORIEI ÎN EDUCAȚIE ȘI SOCIETATE

7.5 BISERICA MARTURISITOARE ÎN ACTUALITATE

DANIEL ILIE TURCEA – DE LA ENTROPIE LA EPIFANIE

7.6 MIRCEA ELIADE, ISTORICUL RELIGIILOR ȘI GÂNDITORUL SACRU

7.7 DIVERSITATEA TEMATICĂ ÎN POEZIA LUI PANAIT CERNA

7.8 ROLUL ISTORIEI ÎN EDUCAȚIE ȘI SOCIETATE

8.COLECTIVUL DE REDACȚIE

Dragi cititori,

O revistă școlară este întotdeauna un semn de maturitate și vitalitate. Prin apariția *Revistei lahovaristului isteț*, Colegiul Național „Alexandru Lahovari” își afirmă, încă o dată, vocația culturală și educativă. Acest prim număr nu este doar o colecție de articole, creații și reflecții, ci o mărturie a energiilor creatoare care dau sens vieții noastre de zi cu zi în școală.

În paginile revistei veți descoperi talentul elevilor, pasiunea profesorilor și dorința noastră comună de a face vizibile valorile ce ne definesc. *Revista lahovaristului isteț* devine astfel, nu doar o publicație, ci un spațiu de întâlnire al ideilor, un liant între trecutul plin de tradiție al colegiului și prezentul său dinamic, orientat spre viitor.

Îi felicit pe toți cei care au făcut posibil acest început și am încredere că revista va deveni, de la un număr la altul, o carte de vizită demnă de renumele școlii noastre.

Cu stimă și bucurie,

Director,

Prof. Ștefania Issabella Cataragă

„Voi sunteți lumina lumii; nu poate o cetate aflată pe vârful de munte să se ascundă.” (Matei 5,14)

2.CUVÂNT ÎNAINTE

„Ortodoxia este o școală a comuniunii, a asumării de sine și a iubirii pentru celălalt, care dă naștere unei culturi a inimii.” (Pr. Dumitru Stăniloae, „Ortodoxie și românism”, Editura Scripta, București, 1992)

Ortodoxie și ethos românesc: un exercițiu de memorie și conștiință

Revista lahovaristului isteț - Ortodoxie și ethos românesc își propune să fie mai mult decât o simplă publicație școlară: ea este o mărturisire a unei identități, o reafirmare a unor valori, un spațiu de reflecție asupra a ceea ce înseamnă astăzi să fii român și ortodox. Într-o epocă în care globalizarea și relativismul cultural diluează reperele morale și spirituale, reamintirea și asumarea ethosului nostru devin nu doar utile, ci necesare.

Revista se adresează în egală măsură elevilor, profesorilor, părinților, dar și tuturor celor interesați de subiectele dezbătute în paginile sale. Prin conținutul ei, publicația oferă un spațiu de reflecție, de dialog și de redescoperire a valorilor care definesc spiritualitatea ortodoxă și cultura românească. Tema aleasă – *Ortodoxie și ethos românesc* – este una de maximă actualitate, deoarece valorile moralei ortodoxe pot deveni repere esențiale în formarea caracterului tinerilor, oferindu-le ancoră și sens într-o lume aflată în continuă schimbare.

Titlul revistei îmbină două concepte fundamentale, cu înțelesuri sunt profund legate între ele. Pe de o parte, *Ortodoxia*, definită nu doar ca apartenență la o confesiune religioasă, ci ca mod de a fi, izvor de valori precum comuniunea, jertfa, cumpătarea, demnitatea, altruismul și echilibrul, iar pe de altă parte, *ethosul românesc*, înțeles ca sumă a trăsăturilor morale și culturale care definesc neamul românesc: credința în Dumnezeu, dragostea de aproapele, ospitalitatea, respectul pentru moștenirea înaintașilor, spiritul de jertfă pentru binele comunității. Neamul românesc, în accepțiunea sa autentică, nu este doar o categorie etnică sau istorică, ci o comuniune de suflete unite de credință și de un mod propriu de a înțelege viața. „Românismul este chipul pământesc al Ortodoxiei”, după cum afirma Nichifor Crainic. Această legătură indisolubilă între Biserică și Neam a modelat cultura noastră, a inspirat marile noastre creații și a dăruit românilor verticalitatea în fața încercărilor istoriei.

Revista răspunde unei nevoi stringente a lumii contemporane: aceea de a-i ajuta pe tineri să își definească identitatea și să își descopere rădăcinile. Elevii sunt provocați să reflecteze asupra propriei apartenențe culturale și spirituale, asupra modului în care credința ortodoxă și ethosul românesc pot rămâne vii și relevante într-o societate secularizată. În paginile sale, revista oferă elevilor spațiul de a-și exprima gândurile, întrebările, emoțiile și convingerile, în mod liber și responsabil.

Modelul unor personalități precum Dumitru Stăniloae, care a arătat că Ortodoxia este resursă vie a culturii române, ori Nicolae Steinhardt, mărturisitor al credinței în temnițele comuniste și autor al *Jurnalului fericirii*, poate inspira generațiile tinere să înțeleagă valoarea mărturisirii și a fidelității față de credință și neam. Poetul și teologul Traian Dorz, cu al său har de a transforma suferința în rugăciune, sau filozoful și martirul Mircea Vulcănescu, care a arătat că moartea pentru neam este înălțare, sunt exemple vii ale unui ethos născut din Ortodoxie. De

asemenea, Bartolomeu Valeriu Anania, de origine vâlcean, cu opera sa de traducere și comentare a Scripturii, și-a pus întreaga viață în slujba acestui legământ între credință și cultură.

Revista își propune să contribuie la formarea morală, culturală și spirituală a elevilor, prin promovarea acestor repere și valori. Ea presupune colaborarea strânsă între elevi și profesori, fiecare aducând contribuția proprie: profesorii, prin experiența și îndrumarea lor, iar elevii, prin prospețimea, autenticitatea și curajul întrebărilor lor. Este esențial ca elevii să simtă că vocea lor contează, că pot fi parte a unui dialog între generații, între trecut și prezent. Astfel, „*Revista lahovaristului istet. Ortodoxie și ethos românesc*” devine o *școală a inimii*, un exercițiu de memorie și de conștiință.

Este locul în care trecutul întâlnește prezentul, tradiția se împlinește prin tinerețe, iar Biserica și Neamul rămân vii prin sufletele tinerilor care le

mărturisesc. Într-o lume care riscă să își piardă reperele, a rămâne credincios ethosului românesc și ortodox înseamnă a rămâne om întreg, ancorat în valori durabile și deschis spre comuniune. „*Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o.*” (Ioan 1,5)

Prof. Greere Alina

3.Concursuri si olimpiade

ANUL SCOLAR 2024-2025

Limbă si comunicare

- Ciunel Ilinca, clasa a V B, Concursul Județean „Dan Barbilian – poet și matematician, mențiune, prof coordonator Denisa Bunea.
- Tudor Matteo, clasa a V B, Olimpiada Națională „Lectura ca abilitate de viață” – faza județeană, mențiune, prof. Coordonator Denisa Bunea
- Ciuinel Matei, clasa V B, Olimpiada Națională de Limba și literatura română – faza județeană, Mențiune, prof coordonator Denisa Bunea
- Tudoran David, clasa A VI A, Olimpiada Națională „Cultură și spiritualitate românească” – faza județeană, Premiul II, prof coordonator Ana-Maria Floroiu
- Oprea Alexandra, clasa a VI A, Olimpiada Națională „Cultură și spiritualitate românească” – faza județeană, Mențiune, prof coordonator Ana-Maria Floroiu
- Văduva Sofia, clasa a VI A, Olimpiada Națională de Limba și literatura română – faza județeană, Mențiune, prof coordonator Ana-Maria Floroiu
- Ghelmez Eva, clasa a VI A, Olimpiada Națională de Limba și literatura română – faza județeană, Mențiune, prof coordonator Ana-Maria Floroiu
- Cocoș Denis Ștefan, clasa a- XI- A, Concursul National de chimie „Lazăr Edeleanu” -Etapă județeană, mențiune
- Gianovu Luca Andrei- clasa a X a A. Concursul National de chimie „Lazăr Edeleanu” -Etapă Națională, Premiul III
- Cocoș Denis Ștefan, clasa a- XI- A, Concursul National de chimie „Lazăr Edeleanu” -Etapă județeană, mențiune
- Petruș Odin-clasa a VII a, Concurs Interjudețean de științe BIGEMAFICH, Mențiune

- Bocu Andreea si Rizea Alexia- clasa a XI a- E, Olimpiada Naționala de creativitate științifică, mențiune
- Stanciu Iulia, clasa VIII A, Olimpiada Națională „Lectura ca abilitate de viață” – faza județeană, Mențiune, prof coordonator Ana-Maria Floroiu
- Huidu David, clasa a VI A, Concursul Județean „Dan Barbilian – poet și matematician” Mențiune, prof coordonator Ana-Maria Floroiu
- Echipa „Capybara ALE” – Bălan Vlad-Mihai, Danciu Radu-Andrei, Denghel AlexandruNicolas, Huidu David, Oprea Alexandra, Oprea Rebeca-Maria, Teodora Ariana Stan, Tudoran David-Ștefan, Văduva Sofia-Ioana VI A, Festivalul internațional BOOVIE (ediția a X-a), Calificare faza națională, prof coordonator Ana-Maria Floroiu, Amalia Istrate
- Jerpel Denisa Teodora, clasa a X F, Olimpiada Națională „Cultură și spiritualitate” – faza județeană, Premiul III, prof coordonator Isabella Ioniță
- Echipa „Tinerii dezbat” – Voicu Denisa, Jerpel Denisa, Gașpăr Ariana, clasa a XI F, Olimpiada Națională de argumentare, dezbateri și gândire critică „Tinerii dezbat” – faza județeană, Premiul I, calificare la națională, prof coordonator Isabella Ioniță
- Preduca Daria, clasa a VII A, Concursul Național de lectură și interpretare „Ionel Teodoreanu” – faza națională, Mențiune, prof coordonator Alina Greere
- Proteasa Ioana, clasa a VII A, Olimpiada „Cultură și spiritualitate românească” – faza județeană, Mențiune, prof coordonator Alina Greere
- Preduca Daria, clasa a VII A, Olimpiada „Cultură și spiritualitate românească” – faza județeană, Mențiune, prof coordonator Alina Greere
- Echipa „Anima Mundi” – Mario Barbu, Barbu Mădălina, Firescu Andrei, Tomescu Octavian, Tărășescu Andrei, clasa a XI B, BOOVIE, ediția a X-a, Calificare faza națională, prof coordonator Amalia Istrate
- Echipa „Ludens Cards” – Ramona-Elena Dogaru, Catrinoiu Răzvan, Dumitrescu Sara, Nicula Daria, Popa Ioana, Ploae Alessia, Raluca Lupu, Zdroba Ioana, clasa a X F, BOOVIE, ediția a X-a, Calificare faza națională, prof coordonator Amalia Istrate
- Stătescu Denisa, clasa a X E, Concursul național de eseuri „Respect față de patrie”, ediția a VII-a, Mențiune, prof coordonator Amalia Istrate

- Echipa C.N. „Alexandru Lahovari” – Cacalet Iulia, Crăciun Sebastian, Manu Gabriela, Porumbescu Sorina, Rădescu Vlad, clasele a XI B si a XI G, Concursul Național de cultură generală „Humanitas în licee”, ediția a XIV-a, Participare, prof coordonator Amalia Istrate
- Crăciun Sebastian, Ispas Alexia, Nicolin Erica, Rădescu Vlad, Enea Tudor, Samsonescu Anastasia, Tudosoiu David, Vlădoiu Sara, Stătică David, clasele a XI si a X, Concursul județean „Limbă, Istorie și Comunicare – LIC”, Premii și mențiuni, prof coordonator Amalia Istrate
- Spîrleanu Denis- Concursul Județean „Dan Barbilian – poet și matematician”, Mențiune, prof coordonator Mirela Petrescu
- D’Souza Olivia - Olimpiada „Lectura ca Abilitate de Viață”, Mențiune, prof coordonator Mirela Petrescu
- Virag Eva-Maria, clasa a VII, Olimpiada de Limba latină – faza județeană, Locul I, calificare la națională, prof coordonator Ionescu Maria
- Ciuiinel Ilinca, clasa a VI B, Concursul de pictură "Râmnicul Meu", Locul I, prof coordonator Posea Andrei

Premiile obținute la Limba Engleză

Prof. Eillen Aurora

La Concursul “ Christmas Traditions”:

- Greere Maria Alexandra, clasa 10 D, Premiul I, Prof. Aurora Eillen
- Anton Floriana Alexandra, clasa 11 E, Premiul I, Prof. Aurora Eillen
- Cîcea Radu Ștefan, clasa 11 G, Premiul III, Prof. Aurora Eillen

La Olimpiada de Limba Engleza, etapa judeteana:

- Anton Floriana Alexandra, clasa 11 E, Premiul II, Prof. Aurora Eillen
- Zaharia Ioana Cosmina, clasa 9 G, Premiul III, Prof. Aurora Eillen
- Popa Stefania Thea, clasa 9 G, Premiul III, Prof. Aurora Eillen
- Stanciu Baboiu Andra Elena, clasa 10 D, Mențiune, Prof. Aurora Eillen

- Pietreanu Lorian Maria, clasa 11 B, Mentinue, Prof. Aurora Eillen La Concursul Interjudetean de Interpretari in Limba Engleza, mai 2025:
- Anton Floriana Alexandra, clasa 11 E, Premiul I, Prof. Aurora Eillen
- Greere Maria Alexandra, clasa 10 D, Premiul I, Prof. Aurora Eillen
- Anghel Maria Cristina, clasa 11 E, Premiul I, Prof. Aurora Eillen
- Ciucă Ionela Cătălina, clasa 11 E, Premiul I, Prof. Aurora Eillen
- David Maria Andreea, clasa 11 E, Premiul I, Prof. Aurora Eillen
- Stoica Raluca Maria, clasa 11 E, Premiul I, Prof. Aurora Eillen
- Cicea Radu Stefan, clasa 11 G, Premiul I, Prof. Aurora Eillen
- Craciun Sebastian Gabriel, clasa 11 B, Premiul I, Prof. Aurora Eillen
- Tonescu Stefan Vladimir, clasa 11 B, Premiul I, Prof. Aurora Eillen
- Maracine Dumitru David, clasa 11 B, Premiul I, Prof. Aurora Eillen
- Radescu Vlad Constantin, clasa 11 B, Premiul I, Prof. Aurora Eillen
- Statica David Alexandru, clasa 10 F, Premiul I, Prof. Aurora Eillen

Prof. Marinescu Cristian

La Olimpiada de Limba Engleza, etapa judeteană:

- Gulean Ioana Manuela, clasa 11 D, Premiul III
- Botea Bianca Georgiana, clasa 11 D, Mentinue

Prof. Dițoiu Maria Magdalena

La Olimpiada de Limba Engleza, etapa judeteană:

- Lazar Tiberiu-Vasile, clasa 11F, Premiul III
- Pavelescu Darius Marian, clasa 9A, Premiul III
- Simtea Luca, clasa 9A, Mentinue
- Stoica Alexandru, clasa 9A, Mentiune

Prof. Marinescu Raluca

La concursul judetean interdisciplinar „Orthodeutsh”:

- Lazar Alisa, clasa VIII, Premiul II
- Serban Angelina, clasa VIII, Mentinute

La concursul interjudetean interdisciplinar „Meillebest”:

- Vaduva Sofia, clasa VII, Premiul III

Prof. Petrica Alina

La Olimpiada de Limba Engleza, etapa judeteana:

- Raduca Mihaela Lavinia, clasa 9F, Mentinute

Prof. Simeanu Iuliana

La Olimpiada de Limba Engleza, etapa judeteana:

- Cerbu David, clasa IX D, Mentinute

Premiile obținute la Limba Germană

Prof. Dolan Elena

La concursul judetean interdisciplinar „Orthodeutsh”:

- Lazar Alisa, clasa VIII, Premiul II
- Șerban Angelina, clasa VIII, Mențiune

La Olimpiada de Limba Germana, etapa județeană:

- Luta Tudor, clasa X, Premiul II

Catedra de informatică

Concursul național de robotică școlară „First Tech Challenge România” – etapa regională Pitești (februarie 2025)

BroBots Team – Premiul II Motivate Award

Prof. Simona Ianc – mentor coordonator

Prof. Ștefania Issabella Cataragă – mentor

Componenta echipei: Cazan Ionuț (clasa a X-a A), Cicu Fabian (clasa a X-a A), Braviceanu Denis (clasa a X-a A), Maratlaogu Erik (clasa a X-a A), Șeuleanu Ștefan (clasa a X-a A), Țenea David (clasa a XI-a A), Șerbana David (clasa a XI-a A), Stan Andrei (clasa a XI-a A), Mihăilescu Lara (clasa a XII-a C)

Olimpiada de informatică – faza județeană

1. Cicu Fabian – clasa a X-a A – prof. Simona Ianc – **Premiul III**

Istorie și societate în dimensiune virtuală – faza județeană

1. Croitor Ioan – clasa a XII-a A – prof. Ștefania Issabella Cataragă

Olimpiada de tehnologia informației și a comunicațiilor – faza județeană

1. Șeuleanu Ștefan Ioan – clasa a X-a A – prof. Simona Ianc – **Premiul I (secțiunea TIC) și calificare la etapa națională**
2. Dăscălescu Gabriel – clasa a XI-a A – prof. Anamaria Hancu - **Premiul I (secțiunea TIC) și calificare la etapa națională**
3. Grigorescu Vlad Andrei – clasa a XI-a A – prof. Anamaria Hancu – **Mențiune (secțiunea TIC)**
4. Nițu Mario – clasa a XI-a A – prof. Anamaria Hancu – **Premiul III (secțiunea C#)**

Olimpiada de securitate cibernetică – faza județeană

1. Croitor Ioan – clasa a XII-a A – prof. Ștefania Issabella Cataragă – **premiul II**
- Nițu Mario – clasa a XI-a A – prof. Anamaria Hancu – **premiul II**

Olimpiada de Informatică Aplicată Acadnet – faza județeană

1. Andrei Darius Gabriel – clasa a XI-a A – prof. Simona Ianc – mențiune – rețele de calculatoare
2. Rusu Daniel – clasa a XI-a A – prof. Anamaria Hancu – mențiune – interoperabilitate software

Olimpiada de inovare și creație digitală “InfoEducație” – faza județeană

1. Croitor Ioan – clasa a XII-a A – prof. Ștefania Issabella Cataragă - **premiul I (secțiunea software utilitar) și calificare la etapa națională**

2. Nițu Mario și Grigorescu Vlad – clasa a XI-a A – prof. Anamaria Hancu – **premiul II (secțiunea software utilitar) și calificare la etapa națională**
3. Braviceanu Denis Marian – clasa X-a A – prof. Simona Ianc – mențiune – secțiunea creație multimedia
4. Rusu Daniel – clasa a XI-a A – prof. Anamaria Hancu – premiul III – secțiunea software utilitar

Olimpiada de tehnologia informației și a comunicațiilor – faza națională

1. Șeuleanu Ștefan Ioan – clasa a X-a A – prof. Simona Ianc – medalie de bronz

Olimpiada de inovare și creație digitală “InfoEducație” – faza națională

1. Croitor Ioan – clasa a 11-a A – prof. Issabella Cataragă – **Premiul III și medalie de aur (secțiunea software utilitar)**
2. Nițu Mario și Grigorescu Vlad – clasa a XI-a A – prof. Anamaria Hancu – **Mențiune și medalie de argint (secțiunea software utilitar)**

Nitu Mario – clasa a XI-a A – prof. Anamaria Hancu – locul 1 la competiția CTF UNbreakable Infoeducatie

Simpozionul interjudețean “TIC în învățământul preuniversitar” (5 aprilie 2025)

Nr. crt	Numele	Clasa	Profeor	Tema	Premiul
1	Cicu Fabian Ștefan	10	Ianc Simona	Activități STEM: beneficii și impact	Premiul I
2	Țenea David, Nițu Mario	11	Hancu Anamaria Magdalena	Importanța proiectării unui sistem/mecanism înaintea prototipării	Premiul I
3	Șeuleanu Ștefan Ioan	10	Ianc Simona	Siguranța în mediul online	Premiul I
4	Tinca Silviu	11	Hancu Anamaria Magdalena	Măsuri împotriva vulnerabilității mediului online	Premiul II
5	Crăciun Sebastian Gabriel	11	Pădurețu Emil	Utilizări prezente și viitoare ale roboticii și inteligenței artificiale	Premiul II
6	Martalogu Erik Gabriel	10	Ianc Simona	Utilizări prezente și viitoare ale roboticii și inteligenței artificiale	Premiul II
7	Barbu Mario-George	11	Pădurețu Emil	Siguranța mediului online	Premiul special
8	Ionescu Robert-Nicolae	11	Pădurețu Emil	Proiectare și Imprimare 3D	Premiul special
9	Zaharia Patricia-Maria și Mosor Anya-Maria	9	Enciu Elena	Activități STEM și beneficiile lor	Premiul special
10	Drăgușin Ștefania Violeta și Pascu Ștefan Marian	9	Enciu Elena	Proiectarea și imprimarea 3D	Premiul special
11	Enescu Andrei Patrick și Slabu Ștefan Ioan	9	Enciu Elena	Siguranța în mediul online	Premiul special
12	Braviceanu Denis Marian	10	Ianc Simona	Proiectele STEM ale echipei de robotică BroBots - exemple de bună practică	Premiul special

13	Cazan Ionuț Marian	10	Ianc Simona	Proiectele STEM ale echipei de robotică BroBots - exemple de bună practică	Premiul special
----	--------------------	----	-------------	--	-----------------

Catedra de Istorie

Prof. Diaconu Maria Aurelia

Prof. Purice Corina

Prof. Tudosoiu Daniel

Prof. Purice Corina Lăcrimioara

Liceu

1. Stătică David-Alexandru, clasa a 10-a – Premiul I, **Olimpiada Națională de Istorie**, calificat faza națională
2. Omeag-Coconescu Georgiana, clasa a 9-a – Premiul II, **Olimpiada Națională de Istorie**, calificată faza națională
3. Dumitru Ana-Maria, clasa a 10-a - Premiul III, **Olimpiada județeană de Istorie**

Gimnaziu

1. Concursul Național Interdisciplinar "La Școala cu Ceas", Ediția a XXIV-a, 2025

4. Spârleanu Denis – Premiul II 5.
- Ciuiinel Ilinca – Premiul II
6. Călinecu David – Premiul III
7. Nistor Selena Maria – Mențiune

Concursul Național Micii Exploratori – istorie clasele V-VIII

8. Spârleanu Denis – Premiul I
9. Ciuiinel Ilinca – Premiul II
10. Ciuiinel Matei – Premiul II
11. Duță Ana-Maria – Premiul III
12. Ghețu Teodor Andrei – Premiul III
13. Nistor Selena Maria – Premiul III

Gimnaziu

Nr. crt.	Nume și prenume	Clasa	Concurs/Olimpiadă	Premiul	Profesor coordonator
1.	Deaconu Lucas Gabriel	a VI-a	Concursul Național interdisciplinar ”La Școala cu Ceas”	Premiul II	Diaconu Maria Aurelia
			Concursul Național Micii Exploratori – istorie clasele V-VIII	Premiul I	Diaconu Maria Aurelia
2.	Enache Mathias Valentin	a V-a	Concursul Național Micii Exploratori – istorie clasele V-VIII	Premiul I	Diaconu Maria Aurelia
3.	Enache Luca Alexandru	a V-a	Concursul Național Micii Exploratori – istorie clasele V-VIII	Premiul I	Diaconu Maria Aurelia
4.	D’Souza Olivia Antonia	a V-a	Concursul Național Micii Exploratori – istorie clasele V-VIII	Premiul III	Diaconu Maria Aurelia
5.	Popa Alexandru	a V-a	Concursul Național Micii Exploratori – istorie clasele V-VIII	Premiul III	Diaconu Maria Aurelia
6.	Radu Sara	a V-a	Concursul Național Micii Exploratori – istorie clasele V-VIII	Premiul II	Diaconu Maria Aurelia

Liceu

Nr. crt.	Nume și prenume	Clasa	Concurs/Olimpiadă	Premiul	Profesor coordonator
1.	Croitor Ioan	a XIIa	Concursul ”Istorie și societate în dimensiune virtuală” – Faza județeană	Premiul I	Cataragă Ștefania Issabella Diaconu Maria Aurelia
2.	Motroc Răzvan Adrian	a XI-a	Olimpiada Națională de Istorie - Faza județeană	Premiul III	Diaconu Maria Aurelia
3.	Stătescu Elena Denisa	a X-a	Concursul Național de Istorie pentru elevi ”Constantin Daicoviciu”	Mențiune	Diaconu Maria Aurelia

*La examenul de bacalaureat s-au obținut rezultate foarte bune fiind și 2 note de 10.

Olimpiada de Limba franceză**Faza națională**

Preduca Daria-Ioana, clasa a VII-a A, Premiu special (prof. Iordache Anca-Maria)

Concursul național de creație în limba franceză ”Adolescentul și Francofonia”

Stănușescu Ioana, Clasa a XI-a F, Premiul I (prof. Iordache Anca-Maria)

Drăgan Isabela-Elena, Clasa a XI-a F, Mențiune specială, (prof. Iordache Anca-Maria)

Concursul Interjudețean Interdisciplinar ”Chansons sur scène”

Gherman Lorena, clasa a X-a G, Premiul al III-lea (prof. Iordache Anca-Maria)

Pîrvu Alexandra clasa a IX-a E, Premiul al III-lea (prof. Corbeanu Elena)

Motoi Ana Maria, clasa a IX-a E, Mențiune Specială (prof. Corbeanu Elena)

Olimpiada de Limba franceză, Faza județeană

Preduca Daria-Ioana, clasa a VII-a A, Premiul I (prof. Iordache Anca-Maria)

Anghel Maria-Rebeca, clasa a VII-a A, Premiul al III-lea (prof. Iordache Anca-Maria)

Stănușescu Ioana, Clasa a XI-a F, Mențiune (prof. Iordache Anca-Maria)

Anton Alexandra Floriana, clasa a XI-a E, Premiul al III-lea (prof. Tudor Oana-Alex)

Premiile obținute la Geografie

La disciplina Geografie, eleva **Porumbescu Sorina - Andreea** din clasa a XI – a G, profil științe sociale, s- a calificat pentru al doilea an consecutiv la faza națională a Olimpiadei de Geografie unde a obținut 93 de puncte, al unsprezecelea punctaj din cei 68 de participanți, obținând prima mențiune specială. Un alt rezultat important, locul al doilea, l-a înregistrat la faza județeană a Olimpiadei de Geografie eleva Vlășceanu Cristina din clasa a X-a F, profil filologie. Menționez că elevele vor fi pregătite și anul acesta școlar de către **doamna profesoară Ciobanu Luiza** pentru a participa la Olimpiada de Geografie. Le urăm mult succes!

Premiile obținute la Chimie

I. Concursului National de chimie "Lazăr Edeleanu"

- Etapa județeană:

Premiul III- Cocos Denis Ștefan-clasa a- IX-a A Mențiune

speciala- Gianovu Luca Andrei- clasa a X a A

-Etapa Națională:

Premiul III- Cocos Denis Ștefan-clasa a- IX-a A

2. Olimpiada Nationala de chimie:

- Etapa județeană: Premiul II- Cocos Denis Ștefan-clasa a- IX-a A, participare la faza națională

3. Concurs Interjudețean de științe BIGEMAFICH

Mențiune- Petruș Odin-clasa a VII a

4. Olimpiada Națională de creativitate științifică:

Mențiune-echipa Bocu Andreea si Rizea Alexia- clasa a XI a- E

4. O scurtă istorie a colegiului nostru

Istoria acestui liceu începe în 1891, când la Râmnicu-Vâlcea se înființează un gimnaziu „clasic”, condus de Alexandru Teodoru. Cursurile au început pe 7 septembrie, iar în 1894 gimnaziul ajunge la patru clase. În același an, se propune numele „Mircea-Vodă”. În 1899, prin Decretul Ministerial nr. 2533, gimnaziul primește numele „Alexandru Lahovari”. La începutul secolului XX, gimnaziul funcționa în vechiul local al seminarului, dar din cauza condițiilor necorespunzătoare, se decide construirea unui nou sediu, început în 1909 și finalizat în 1911 adăpostind 155 de elevi. Pe 12 octombrie 1913, Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice aprobă înființarea cursului superior, dar *Primul Război Mondial* determină desființarea acestuia.

Pe 1 septembrie 1919, gimnaziul devine liceu cu 12 clase, iar pentru a face față numărului mare de elevi, se construiește o nouă aripă a clădirii. În anul școlar 1934-1935, liceul „Alexandru Lahovari” este încadrat în categoria C și, în 1941, găzduiește un Congres al Corpului Didactic. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, o parte a liceului devine spital. Până în 1956, liceul era exclusiv pentru băieți, iar ulterior devine mixt. În 1965-1966, școala primește numele Liceul „Nicolae Bălcescu”, care va fi păstrat până în 1978, când devine Liceul de Matematică-Fizică „Nicolae Bălcescu”.

În 1965-1966, școala primește numele Liceul „Nicolae Bălcescu”, care va fi păstrat până în 1978, când devine Liceul de Matematică-Fizică „Nicolae Bălcescu”. În anul școlar 1965-1966, odată cu trecerea la durată studiilor preuniversitare de 12 clase, școala primește denumirea de Liceul „Nicolae Bălcescu”, sub care va fi cunoscută până în 1978, când își schimbă numele în Liceul de Matematică-Fizică „Nicolae Bălcescu”. După Revoluția Română din 1989, școala redevine „Alexandru Lahovari”, iar în 1997 primește titulatura de colegiu național.

Preoteșcu Elena-Cristiana, a X-a E

Colegiul Național „Alexandru Lahovari” pe o carte poștală din Perioada interbelică (1919), atunci gimnaziu

5. ELEVII AU CUVÂNTUL

5.1 Antim Ivireanul – între rugăciune și cuvânt

Sunt oameni care au ridicat biserici din piatră, și sunt oameni care au ridicat biserici din cuvânt. Antim Ivireanul este dintre aceștia. Venit din îndepărtata Ivirie, el nu și-a lăsat amprenta doar în zidiri de mănăstiri și tiparnițe, ci în însăși inima limbii române.

Ceea ce m-a fascinat la el este puterea de a împleti două lumi aparent paralele: literatura și credința. În predicile sale – „Didahiile” – nu întâlnim doar sfaturi morale și îndemnuri religioase, ci și frumusețea unei scriituri care rivalizează cu textele literare ale vremii. Cuvântul lui are ritm, culoare, forță. Uneori biciuie, alteori mângâie, dar întotdeauna luminează.

Antim Ivireanul a știut că oamenii simpli nu se pot apropia de Dumnezeu printr-o limbă străină și rece. De aceea, a adus limba română în centrul vieții de cult. Acolo unde altădată răsunau greaca sau slavona, deodată au început să răsunе rugăciuni pe înțelesul tuturor. Este, poate, cea mai mare victorie a sa: a făcut ca poporul să se roage în propria lui inimă.

Când citesc fragmente din „Didahii”, am impresia că autorul nu le-a scris pentru secolul al XVIII-lea, ci pentru noi, cei de azi. El muștră nedreptatea, condamnă nepăsarea, preamărește responsabilitatea, dar pune la loc de cinste iubirea și bunătatea. Parcă ar fi un glas viu, care trece dincolo de timp și ne privește direct în ochi.

Pentru județul Vâlcea, legătura cu Antim Ivireanul nu este doar una de memorie istorică. Este ca și cum pașii lui ar fi rămas încrustați pe potecile noastre, ca și cum vocea lui ar mai răsună în liniștea mănăstirilor. Și atunci mă întreb: ce facem noi, cei de azi, cu moștenirea primită de la el? Îi mai dăm cuvântului puterea de a ridica, de a mângâia, de a înălța? Sau îl risipim în vorbe goale?

Antim Ivireanul ne amintește că literatura și religia pot fi două fețe ale aceleiași medalii. Poezia poate fi rugăciune, iar rugăciunea poate avea frumusețea unei poezii. Într-o lume unde deseori cuvintele sunt aruncate fără grijă, el ne obligă să ne oprim o clipă și să le redescoperim greutatea.

A-l evoca pe Antim Ivireanul într-o revistă școlară nu este doar un exercițiu de admirație culturală. Este o invitație de a privi în interiorul nostru și de a înțelege că limba română – cu frumusețea ei, cu ritmul ei, cu muzicalitatea ei – poate fi și carte, și rugăciune, și suflet.

De aceea, cred că Antim Ivireanul rămâne actual. Într-o lume grăbită și adesea superficială, el ne amintește să ne apropiem de cuvânt cu respect, să îl folosim ca pe o lumină și nu ca pe o umbră. Și poate că acesta este cel mai mare dar al lui: nu doar cel de a inventat tiparnițe și a zidi mănăstiri, ci acela că a înțeles valoare omului pe care l-a transformat într-o adevărată zidire atunci când trăiește în adevărul și frumusețea cuvântului.

Bibliografie:

1. Antim Ivireanul, Didahii, Editura Minerva, București, 1997.
2. Ștefan Andreescu, Antim Ivireanul. Viața și opera, Editura Albatros, București, 1994.

Murguleț C. Elena Roxana, 11G

PROF COORDONATOR : Isabella Elena Ioniță

5.2 Relația tinerilor cu Dumnezeu

Spiritualitatea este o componentă fundamentală a condiției umane – un mozaic de trăiri, aspirații și dorințe adunate în sufletul omului și folosite ca motor al existenței. Credința, pe de altă parte, reflectă nădejdea ființei într-un protector căruia îi este atribuită viața însăși, presărată cu bucurii și încercări menite să-l conducă pe cel ce crede la un rezultat. Această încredere în forța divină devine motto-ul credinciosului care îl caută pe Atotputernicul la fiecare pas, ghidat de cuvintele: „Fie voia Domnului”.

În lumea de astăzi, pe care mulți o numesc „lumea azilelor noastre”, tendința de a-L căuta pe Dumnezeu pare să scadă îngrijorător. Și totuși, eticheta de „oameni fără Dumnezeu”, pusă adesea pe tinerii zilelor noastre, este nedreaptă. Poate că aceștia rostesc mai rar numele Lui, poate că nu mai fac din credință un subiect public și vocal, dar adevărata întrebare rămâne: îl mai poartă tinerii pe Dumnezeu în sufletele lor?

Din perspectiva unui adolescent aflat la început de drum, pot afirma că nu îmi stă în fire să îmi etalez exagerat credința. Nu vorbesc la fiecare pas despre Dumnezeu, nu petrec ore în șir la biserică și nu reușesc mereu să țin toate posturile din calendar. Dar un lucru este cert: nu L-am uitat pe Dumnezeu. Locul Lui în sufletul meu este unul sfânt, încrederea mea în El este nemăsurată, iar rugăciunea face parte din rutina mea. Modul în care mă raportează la cele sfinte nu este perfect, dar știu că Îl iubesc pe Dumnezeu și caut să îmi ghidez viața după voia Sa.

Astfel, chiar dacă tinerii nu mai manifestă credința într-un mod ostentativ, ei continuă să-L poarte în suflet și să fie recunoscători pentru fiecare clipă și fiecare răsuflare. Rugăciunea, credința și iubirea față de Cel de Sus nu au dispărut. Mulți tineri încă își găsesc nădejdea și sprijinul în Dumnezeu, încă merg la biserică și caută să se apropie de El.

Dumnezeu nu este doar Creator, ci și sprijin, siguranță și iubire. Deși lumea s-a schimbat, dorința de a-L descoperi pe Dumnezeu rămâne vie. Răspunsul la frământările noastre nu se găsește în tehnologie, bani sau faimă, ci în acea voce tainică pe care fiecare tânăr o aude, măcar o dată în viață:

„Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor, Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare.”

(Sfânta Scriptură, Isaia 41,10 – Profetul Isaia)

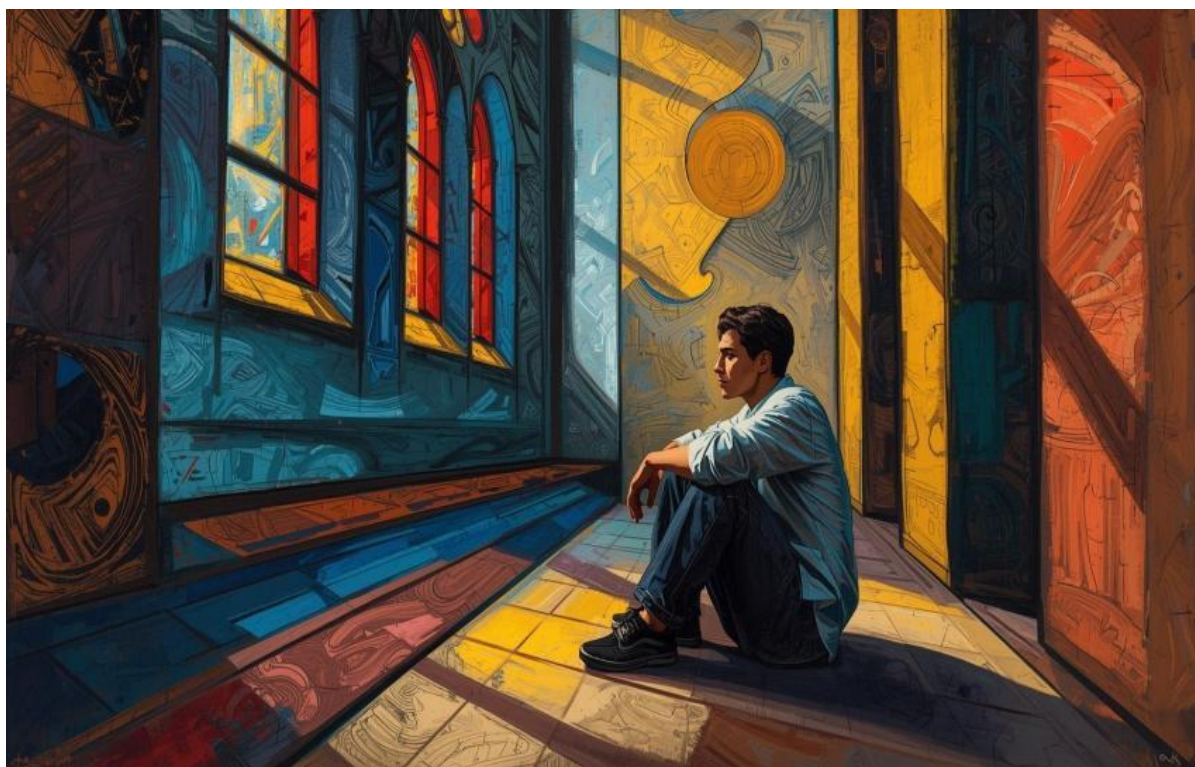
Tinerii de astăzi caută un sens al vieții și adesea se simt pierduți într-o lume care le cere tot mai mult. Dar tocmai în această neliniște se poate naște apropierea de Dumnezeu. Sfântul Augustin sublinia această realitate încă din primele veacuri ale creștinismului: „Ne-ai făcut pentru Tine, Doamne, și neliniștit este sufletul nostru până ce se va odihni în Tine.” (Sfântul Augustin, Confesiuni, Cartea I, cap. 1)

Mai mult, credința nu este o povară pentru tineri, ci un dar. Ea nu îi închide, ci îi eliberează, așa cum mărturisea și Nicolae Steinhardt: „Închisoarea de fapt m-a eliberat... Acolo am aflat libertatea credinței.” (Nicolae Steinhardt, Jurnalul fericirii)

În fond, Dumnezeu nu cere de la noi perfecțiune, ci sinceritate și iubire. Un tânăr care Îl caută cu inima deschisă Îl va găsi întotdeauna, iar această întâlnire îi va transforma viața. Chiar dacă drumul spiritual al fiecăruia este diferit, esența rămâne aceeași: dorința de a găsi lumină în mijlocul întinericului.

JERPEL DENISA, clasa a 12-a F

Prof. Coordonator: Popescu Cristina

5.3 Iona, personajul lui Marin Sorescu și Dumnezeu: privire comparativă

1. Iona și Iov – strigătul în fața tăcerii divine

În Biblie, Iov trăiește drama suferinței umane și se întreabă de ce Dumnezeu permite nedreptatea: „Strig către Tine, dar Tu nu-mi răspunzi” (Iov 30:20). Iov caută explicații, dar răspunsul divin, când vine, este enigmatic și incomplet.

La Marin Sorescu, Iona se află într-o situație similară: prins în burta peștelui, strigă și sapă fără încetare, dar nu primește niciun răspuns. Diferența e esențială: Iov primește o formă de comunicare cu Dumnezeu; Iona trăiește tăcerea absolută.

Astfel, Sorescu transformă drama biblică într-o meditație existențială, specifică omului modern.

2. Iona și Godot – așteptarea unui sens care nu vine

În teatrul absurdului, Beckett scrie: „Suntem legați de Dumnezeu... (pauză) ...ce spui, de Godot?” (*Așteptându-l pe Godot*).

Vladimir și Estragon așteaptă o prezență salvatoare care nu apare niciodată. Așteptarea lor e circulară și ironică, dar seamănă izbitor cu zbuciumul lui Iona. Amândoi caută un sens, o ieșire, însă Sorescu păstrează gravitatea: Iona nu e comic, nu e ironic, ci simbolizează căutarea sinceră a sensului în tăcerea divină.

Spre deosebire de Beckett, tensiunea lui Iona are o dimensiune aproape religioasă, apropiindu-l de dramatismul creștin.

3. Iona și Sisif – absurdul ca formă de libertate

Camus scria în Mitul lui Sisif: „Trebuie să ni-l închipuim pe Sisif fericit”. Deși condamnat la o muncă aparent inutilă, Sisif găsește o libertate interioară în acceptarea absurdului.

Iona se zbate în burta peștelui, taie ferestre și, în final, își spintecă burta pentru a evada. Gestul poate părea disperat, dar reprezintă, asemenea lui Sisif, asumarea unei existențe absurde și transformarea acesteia într-o alegere personală.

Libertatea lui Iona constă nu în a primi răspuns, ci în a-și croi propria ieșire din captivitate.

4. Iona și literatura biblică și creștină românească

Dacă extindem perspectiva, putem observa că zbuciumul lui Iona rezonază și cu poezia religioasă românească interbelică. Arghezi scria în Psalmii: „Vreau să te pipăi și să urlu: «Este!»”. La fel ca poetul, Iona strigă către divin în tăcere.

La Voiculescu, rugăciunea e blândă și tandră: „...Doamne, eu nu mai izbutesc s-o îndrept (*inima-n.n.*)/ Numai singur Tu de-acum poți... Te aștept.”

Iona însă nu primește răspunsul blândeții divine, ci doar tăcerea absolută. Comparativ cu literatura interbelică, Iona reprezintă omul contemporan care nu mai poate spera în intervenția directă a divinului, ci trebuie să-și caute propriul drum în absurd.

5. Iona ca personaj universal

Iona lui Marin Sorescu se află la intersecția literaturii biblice, a teatrului absurdului și a reflecției existențiale moderne. El strigă precum Iov, așteaptă precum Godot și își croiește libertatea precum Sisif. Totodată, el rezonază cu zbuciumul poezilor religioși români, care au căutat în cuvinte apropierea de divin.

Forța piesei stă în universalitatea experienței: Iona ne învață că, uneori, căutarea sensului, confruntarea cu tăcerea divină și asumarea absurdului reprezintă forme autentice de credință și libertate. Într-o lume în care răspunsurile nu vin mereu, zbuciumul său devine oglinda neliniștilor fiecărui cititor – și, paradoxal, tot el oferă speranța că omul poate găsi lumina chiar în întuneric.

Bibliografie

Biblia, *Cartea lui Iona*; *Cartea lui Iov*, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune al BOR, 1990.

Sorescu, Marin, *Iona*, în vol. *Setea muntelui de sare*, București, Editura pentru Literatură, 1969.

Beckett, Samuel, *Așteptându-l pe Godot*, trad. Vasile Nedelcu, București, Humanitas, 2002 (ed. orig. 1952).

Camus, Albert, *Mitul lui Sisif*, trad. Vlad Zotta, București, Humanitas, 1995 (ed. orig. 1942).

Arghezi, Tudor, *Psalmii*, în vol. Cuvinte potrivite, București, Editura pentru Literatură, 1966 (ed. orig. 1927).

Voiculescu, Vasile, *Psalmi și Sonete*, București, Minerva, 1994.

Bibliografie critică:

Vartic, Ion, *Teatrul ca literatură*, Cluj-Napoca, Dacia, 1995.

Cioran, Emil, *Lacrimi și sfinți*, București, Humanitas, 1991 (ed. orig. 1937).

Camus, Albert, *Omul revoltat*, trad. Delia Mazilu, București, Humanitas, 1994 (ed. orig.

Balthasar, Hans Urs von, *Iov. O dramă a credinței*, Köln, Benziger Verlag, 1950.

Esslin, Martin, *The Theatre of the Absurd*, London, Eyre & Spottiswoode, 1961.

Iris-Maria Craioveanu clasa a XII-a C

Prof. coordonator: Floroiu Ana- Maria

5.4 Gheorghe Dican- Pictor al artei românești

Sunt mândră să vi-l prezint pe unchiul meu, Gheorghe Dican, pictor din Râmnicu Vâlcea, recunoscut în România și în străinătate pentru lucrările sale de artă modernă și tradițională. Artă este o pasiune care se transmite în familia noastră, din generație în generație, tatăl său și unchiul lui fiind, de asemenea, artiști pasionați. Gheorghe Dican a studiat la Liceul de Muzică și Arte Plastice din Pitești și la Facultatea de Arte și Design din Timișoara. În prezent, este președinte al Filialei Vâlcea a Uniunii Artiștilor Plastici din România și vicepreședinte al Uniunii la nivel național. De-a lungul carierei, a realizat numeroase expoziții și lucrări remarcabile, inclusiv cupola de vitraliu de mari dimensiuni din Biblioteca Județeană "Antim Ivireanu" din Râmnicu Vâlcea, și contribuie activ la viața culturală și educația artistică a tinerilor. În cele ce urmează, i-am adresat câteva întrebări despre începuturile sale, despre rolul artei în viața tinerilor și despre viziunea sa asupra viitorului artei.

1.Cum a început pasiunea ta pentru pictură? „În general, toate profesile, mai ales cele cu profil vocațional, încep încă din copilărie. Cred că aveam aproape 8 ani când am descoperit că îmi place să desenez. A fost și o formă de imitație a persoanelor apropiate din familie: tata picta troițe, iar unchiul meu realiza peisaje după natură. Văzându-i pe ei pictând, am simțit că pot și eu, și așa a început totul. Se poate spune că a fost o pasiune transmisă din generație în generație.”

2.Ce rol are arta în viața tinerilor de azi? „Eu cred că arta are un rol esențial în viața tuturor oamenilor, nu doar al tinerilor. Ți-ai putea imagina viața fără artă? Să facem un exercițiu de imaginație: nici un post de radio, TV sau canal de YouTube nu mai transmite muzică; niciun muzeu sau spațiu expozițional nu primește vizitatori; statuile din spațiul public sunt acoperite; cinematografele și teatrele sunt închise; iar nunțile sau botezurile se desfășoară fără lăutari... Cum ar fi?”

3.Cum poate arta să ajute un tânăr să își exprime emoțiile? „Arta trebuie să transmită emoție, indiferent dacă artistul este tânăr sau matur. Totuși, putem vorbi despre un fenomen al artei tinere, care se caracterizează printr-o exprimare liberă, sinceră și lipsită de inhibiții. Eu cred în energiile novatoare ale tinerilor creatori.”

4.Există artiști contemporani care te inspiră sau al căror stil îl urmărești ? „Ca să poți face performanță, trebuie să știi unde te afli. Experiența pe care am acumulat-o m-a făcut să fiu foarte atent la tot ceea ce se întâmplă în jurul meu. Artă contemporană este într-un proces continuu de evoluție și, de aceea, este bine să știi ce s-a făcut în trecut, ce se face în prezent și încotro merge arta. Artistul de astăzi trebuie să fie educat și bine pregătit pentru toate provocările unei lumi aflate într-o dinamică fără precedent.”

5.Crezi că educația artistică în școli este suficientă pentru a-i încuraja pe copii să exploreze arta? „Educația artistică este vitală în învățământul de masă. Este extrem de important să-i învățăm pe tineri să facă distincția între frumos și urât, între bine și rău, între adevăr și minciună.

Asta se poate face și în familie, dar școala rămâne esențială.”

6.Ce părere ai despre arta digitală și noile tehnologii în artă? „Noile tehnologi în artă sunt binevenite. Artistul, dar și publicul, trebuie să înțeleagă că aceste tehnologi sunt instrumente de lucru pe care artistul trebuie să le cunoască, să le înțeleagă și să le folosească.”

7.Cum vezi viitorul artei în România și în lume, mai ales în rândul tinerilor? „Vitorul artei este strâns legat de vitorul educației, al sportului, al economiei și al celorlalte domenii ale societății. Totul depinde de felul în care acestea vor evolua și de sprijinul pe care îl vor primi tineri.

Interviul cu unchiul meu, Gheorghe Dican, arată că arta nu este doar un talent, ci și o pasiune care se transmite din generație în generație. Prin pictură, el inspiră tinerii să și descopere creativitatea, să-și exprime emoțiile și să înțeleagă importanța artei în viața de zi cu zi. Sper ca poveștile și sfaturile sale să vă inspire pe toți să apreciați arta și să vă urmați pasiunile cu aceeași dăruire.

Ainhoa Dican, Clasa a XI-a D

5.5 OLIMPIADELE NAȚIONALE, MAI MULT DECÂT UN CONCURS

Participarea la olimpiade, fie la fazele județene sau naționale ale acestora, este o experiență care m-a învățat multe lucruri și mi-a dezvoltat multe abilități precum: ce înseamnă concurența, cum să îmi gestionez emoțiile, timpul și cum să îmi folosesc cunoștințele și creativitatea la cel mai mare potențial. Acestea sunt competiții care aduc laolaltă copii pasionați și bine pregătiți, cu care a trebuit să concurez pentru un rezultat cât mai bun în clasament, dar cu care am legat și prietenii frumoase. Încă din clasele primare, am avut o pasiune pentru lectură și cunoaștere. Mereu mi-a plăcut să aflu lucruri noi despre lumea noastră în toate domeniile: limbi străine, literatură, științe. Odată ce am pășit în clasa a V-a, am aflat de existența olimpiadelor datorită doamnei profesor de limba română Alina Greere, care mi-a deschis calea pe acest drum al performanței. În acel an, 2023, am participat la faza județeană a mai multor olimpiade de limba română, iar rezultatele obținute la *Olimpiada Națională de Limba și Literatură Română (OLLR)* și la *Olimpiada Interdisciplinară Cultură și Spiritualitate Românească* au făcut posibilă calificarea la faza națională a acestor olimpiade organizate la Iași și respectiv la Alba Iulia. *Olimpiada Națională Cultură și Spiritualitate Românească* de la Alba Iulia a fost primul meu contact cu această experiență. Am susținut probe care au necesitat concentrare și creativitate. Pe lângă probele în sine, scris și oral, am avut timp în cele câteva zile să explorăm orașul și împrejurimile și să participăm la activități atractive, care să ne ia puțin de pe umeri emoțiile dinaintea probelor și a afișării rezultatelor, unul dintre cele mai grele momente din punctul meu de vedere. La această olimpiadă, am luat mențiuni și am urcat pe scenă alături de ceilalți premianți. M-am simțit victorioasă, iar ambiția mea a crescut și mai mult, astfel că și anul următor, în clasa a VI-a, m-am calificat din nou la etapa națională a olimpiadei, organizată, de această dată, la Craiova.

Cea de-a doua olimpiadă națională la care am participat a fost *Concursul Național de Lectură și Interpretare „Ionel Teodoreanu”*, la Iași, concurs la care m-am calificat și în clasa a VII-a. Experiența trăită la această olimpiadă a fost una dintre cele mai frumoase. Am întâlnit copii talentați, cu care am împărtășit aceeași pasiune pentru limba română, am cunoscut personalități academice de renume, iar discursul despre literatură, creație și cunoaștere al doamnei director a Colegiului Național Costache Negruzzi, fondatoarea concursului, mi-a rămas în suflet. Subiectele au fost întotdeauna pe placul meu, punându-mi la încercare creativitatea și cunoștințele de limba română. Tot efortul depus a meritat pe deplin. Premiile obținute, atât în clasa a V-a, în 2023, cât și în clasa a VII-a, în 2025, mi-au dat bucuria de a-mi auzi strigat, în cadrul festivităților de premiere, atât numele meu, cât și pe cel al școlii, „*Colegiul Național Alexandru Lavovari din Râmnicu Vâlcea, județul Vâlcea*”, alături de numele altor școli de prestigiu din țară. Participarea la aceste două ediții ale concursului național mi-au oferit ocazia de a explora orașul Iași cu toate frumusețile sale culturale, academice și de recreere, de unde am plecat cu amintiri prețioase și de neuitat.

Fiind pasionată de cunoaștere, în gimnaziu am descoperit și materii noi. În clasa a VI-a, mi-a plăcut ce explorează educația tehnologică, domeniul construcțiilor. Așa că, îndrumată de doamna

profesor Preduş Aura, am participat la *Olimpiada de Educație Tehnologică*. Locul întâi obținut la etapa județeană, m-a calificat la faza națională, care s-a desfășurat la Târgu Jiu. Datorită acestei olimpiade mi-am îmbogățit cunoștințele în domeniul tehnologiilor și mi-am dezvoltat abilitatea de lucru manual, având și o probă practică pe lângă cea scrisă. A fost, cu siguranță, o experiență inedită și o ocazie de a cunoaște copii talentați și pricepuți. Încă de la o vârstă fragedă, am avut o înclinație spre limbile străine și, de când am descoperit limba franceză în clasa a V-a, m-am îndrăgostit de această limbă. Am așteptat până în clasa a VII-a pentru a participa la Olimpiada de Franceză, iar în anul 2025 s-a întâmplat, în sfârșit, acest lucru. Mulțumită pregătirii din partea doamnei profesor Anca Iordache, am obținut locul întâi la etapa județeană și m-am calificat la etapa națională a *Olimpiadei Naționale de Limba Franceză*, organizată la Ploiești. Alături de concursul *Ionel Teodoreanu*, această olimpiadă a reprezentat una dintre cele mai frumoase experiențe trăite de mine pe plan educațional. Mi s-au deschis noi orizonturi către o altă limbă, altă cultură și alți oameni, dar și ideea de a studia în Franța. De atunci, am dezvoltat o conexiune și mai profundă cu limba franceză.

Pentru mine, participarea la toate aceste olimpiade a reprezentat mai mult decât susținerea unor probe. Am avut ocazia de a învăța din fiecare experiență, de a vizita și de a cunoaște orașe frumoase din România, de ale privi cu alți ochi, de a lega prietenii cu elevi din toată țara, ce împărtășesc aceleași pasiuni. Toate acestea sunt realizări care contribuie la formarea mea și a viitorului meu, de care sunt mândră.

PREDUCA DARIA, CLASA A VIII-A
PROF. COORDONATOR: GREERE ALINA

5.6 Argumentele care mi-au arătat drumul

Pentru mine, înainte să intru la liceu, gândul cel mai puternic era să transform acești ani în amintiri deosebite și să mă dezvolt frumos, atât ca elevă, cât și ca om. Îmi doream, în același timp, ca efortul meu să fie răsplătit cu o bursa, care ar fi deschis noi oportunități. Inițial m-am imaginat participând la olimpiada clasică de limba română, fără să știu că drumul meu va lua o altă turnură. Doamna profesoară de limba română, Isabella Ioniță, cu o privire blândă dar încrezătoare, mi-a propus ceva neașteptat: să încerc lumea dezbaterilor. Așa am ajuns, parcă potrivit de la sine, pe drumul Olimpiadei Naționale de Argumentare, Dezbateri și Gândire Critică — un drum pe care, simt acum, Dumnezeu m-a adus cu bună-rânduială, îndemnându-mă spre ceea ce avea să mă formeze.

În clasa a X-a am făcut primii pași: ne-am alcătuit o echipă de trei persoane și am pășit în competiție cu entuziasm. La etapa județeană am obținut premiul al III-lea — un rezultat care, deși poate modest pentru alții, pentru mine a fost o confirmare că merită să continui. Un an mai târziu, în clasa a XI-a, ne-am pregătit mult mai intens: am scris și rescris argumente, am exersat ore în șir și ne-am împins limitele, iar doamna profesoară ne-a fost mereu aproape, cu îndrumare și răbdare. Munca noastră a fost răsplătită cu premiul I la județ și cu bucuria calificării la faza națională.

Faza națională a fost o experiență vie și formativă. Emoțiile erau mari, dar le-am transformat în concentrare și bucurie pentru ceea ce facem. Am câștigat trei din primele patru meciuri, iar acel ritm de reușite a fost o sursă de mândrie pentru echipă. Cea mai provocatoare probă a fost moțiunea impromptu — exercițiul de a construi pe loc un argument solid, în scurt timp — însă ne-am mobilizat, am muncit împreună și am trecut cu brio și peste această încercare. În timpul competiției am cunoscut oameni minunați din toate colțurile țării și am înțeles cât de mult mă dezvoltă fiecare confruntare de idei: nu doar gândirea critică, ci și capacitatea de a asculta, de a adapta și de a colabora.

Unul dintre cele mai importante câștiguri a venit însă din partea arbitrilor, care, după meciuri, mi-au spus că se vede câtă plăcere am în a construi argumente și a demonstra de ce am dreptate. Mi-au spus că am vocația pentru a deveni avocat sau procuror — iar aceste cuvinte, venite din partea unor oameni cu experiență, au aprins în mine convingerea că dorința mea de a face o carieră în justiție, se poate realiza. Am simțit atunci că această olimpiadă nu mi-a testat doar abilitățile, ci mi-a confirmat drumul.

Privind înapoi, realizez că, dincolo de diplome și clasamente, Olimpiada Națională de Argumentare, Dezbateri și Gândire Critică mi-a dat ceva mai prețios: încredințarea că munca, pasiunea și susținerea celor din jur se întorc și dau roade. Am învățat să cred în forța proprie, să pun preț pe prietenii care s-au legat în jurul unei cauze comune și să recunosc că pașii cei mai semnificativi vin uneori din întâlniri neașteptate — fie ele îndemnuri ale unui profesor, fie confirmările unor arbitri, fie călăuzirea divină pe care am simțit-o în acest drum.

Astfel, această experiență a devenit pentru mine mai mult decât o etapă școlară: a fost începutul unei povești personale. Prin ea mi-am conturat vocea, am aflat cine sunt în confruntarea

cu ideile și cu ceilalți și am scris, pas cu pas, propria mea amintire frumoasă din liceu — o poveste despre dăruire, credință și bucuria de a face ceea ce iubești.

Iar astăzi știu că visul meu nu mai este doar o dorință ascunsă: dorința de a deveni avocat sau procuror a prins contur real. Această olimpiadă mi-a dovedit că am vocația, pasiunea și puterea de a merge pe acest drum, iar încrederea pe care mi-au oferit-o arbitrii și profesorii o port cu mine ca pe o lumină care îmi arată direcția viitorului.

Gaspar Ariana - XII F

Prof.Coordonator:Isabella Ioniță

5.7. Mitul și drumul meu prin competiții

Pentru mine, liceul nu a fost doar un loc al lecțiilor obișnuite, ci și un spațiu al descoperirilor interioare. Sub îndrumarea doamnei profesoare de limba română, Isabella Ioniță am început să citesc cărți și articole care mi-au deschis noi perspective spre cultură, credință și sensul poveștilor vechi. Am înțeles că mitul nu e doar un rest de istorie îndepărtată, ci un limbaj prin care omul încearcă, de mii de ani, să își explice destinul și să își găsească locul în lume. Această descoperire s-a împletit cu experiențele mele de la olimpiade, acolo unde emoțiile, curajul și prietenia au prins forma unei călătorii personale.

Prima competiție importantă pentru mine a fost olimpiada „Cultura și spiritualitate românească”. Deși emoțiile mă copleșeau, deoarece sunt o fire sensibilă și îmi era teamă să nu greșesc, doamna profesoară m-a sprijinit cu blândețea unui adevărat părinte spiritual. Nu a pus presiune, ci m-a ghidat să înțeleg, să citesc, să gândesc dincolo de așteptările inițiale. Acea pregătire nu a fost doar un exercițiu de învățare, ci un drum care m-a ajutat să descopăr frumusețea simbolurilor și a credinței. La olimpiadă am întâlnit oameni minunați, am legat prietenii frumoase și am simțit că mă dezvolt nu doar intelectual, ci și uman.

Apoi au venit dezbaterile, un capitol plin de provocări. Echipa noastră a fost formată din trei eleve (toate fiind colegele de clasă); la început eram doar trei fete cu emoții și dorința de a reuși. Pregătirea a însemnat muncă intensă, nopți cu argumente scrise și rescrise, dar și multă încurajare din partea doamnei profesoare, care ne-a ghidat cu răbdare.

La etapa județeană am trăit o surpriză uriașă: am luat locul I și ne-am calificat la Olimpiada Națională de Argumentare, Dezbateri și Gândire Critică, fiind prima echipă din Lahovari care a reușit această performanță. Momentul în care am aflat vestea a fost o explozie de bucurie, eram uimite, emoționate și recunoscătoare.

Naționala a fost o experiență intensă și frumoasă. Emoțiile erau mari, dar fiecare rundă ne făcea tot mai încrezătoare. Unul dintre momentele memorabile a fost constituit de așa-zisele „moțiuni impromptu”, unde primeam moțiunea pe loc și aveam aproximativ o oră timp de pregătire, fiind supravegheate de voluntari sau profesori. Am reușit să ne mobilizăm, să construim argumente clare și originale și să lucrăm perfect ca echipă. Ne-am calificat până în optimi, ceea ce ne-a dat un sentiment de împlinire și curaj.

Dincolo de rezultate, aceste experiențe m-au format. Am învățat că emoțiile pot fi transformate în putere, că încrederea se clădește pas cu pas și că sprijinul unui mentor poate fi un adevărat dar. Am descoperit că fiecare competiție seamănă cu un mic ritual de inițiere: pleci nesigur, treci prin încercări și, dacă nu renunți, ieși mai curajos, mai înțelept și mai aproape de ceea

ce ești chemat să devii. În tot acest drum, am simțit prezența lui Dumnezeu în micile momente de curaj și inspirație, ca o călăuză invizibilă care îți amintește că nu ești niciodată singur și că fiecare pas înainte, oricât de greu ar fi, are un sens.

Prin urmare, astăzi înțeleg că mitul nu este doar despre eroi sau zei, ci despre drumul pe care îl parcurgem fiecare dintre noi. Mitul meu este povestea unei eleve care, deși emoționată și nesigură, a găsit curaj prin muncă, prietenie și credința că poate mai mult. Și cred că oricine își poate construi propriul mit dacă îndrăznește să încerce, să învețe și să meargă înainte chiar și atunci când drumul pare greu.

Jerpel Denisa-Teodora Clasa a XII-a F

Prof.Coordonator: Isabella Ioniță

5.8 Dezbateră ca lecție de viață: „Tinerii Dezbat 2025”

Întotdeauna am considerat că cel mai important lucru în viață este felul în care te faci auzit, amprenta pe care cuvintele tale o lasă asupra oamenilor, asupra percepțiilor și a experiențelor lor. Totuși, am înțeles că nu contează doar să vorbești, ci mai ales ce spui, de ce spui și cum alegi să o faci. Cel mai greu este însă capacitatea de a avea maturitatea percepției adversarului ca pe un partener care te ajută să înveți lecții importante, nu ca pe un dușman, maturitatea de a accepta că și tu poți greși și maturitatea de a recunoaște că nu poți reuși singur, ci doar alături de echipă și de profesorul care ne susține și ne ghidează la orice pas. Fiecare are un rol bine stabilit, iar fără această colaborare succesul este imposibil, orice decizie trebuie discutată, orice problemă trebuie rezolvată împreună. Fiecare membru al echipei este valoros, dar trebuie să fie om de echipă, să colaboreze și să se adapteze din mers cerințelor care se ivesc.

Olimpiadele sunt, de fapt, provocări. Ele nu sunt doar competiții, ci modalități prin care îți dorești mai mult de la tine. „Tinerii Dezbat” a reușit să depășească această barieră și să devină o experiență care schimbă perspective. Pentru mine, a însemnat să gândesc de mai multe ori înainte de a-mi exprima o opinie, să am certitudinea unui argument și să privesc lucrurile din mai multe unghiuri, fiindcă viața nu este doar în alb și negru, ci este plină de nuanțe.

La început apare mereu teama că nu ești suficient de pregătit. Fiind prima echipă din școală care a ales să participe, în 2024 am făcut pași timizi, dar necesari pentru formarea noastră, atât ca vorbitori, cât și ca oameni. A doua oară, în 2025, am pășit cu mai multă încredere și ne-am bucurat pe deplin de experiența etapei naționale. Calificarea a fost o surpriză pentru noi, deși am fost susținute, îndrumate și încurajate de doamna profesoară care ne știa potențialul, dar ne-a spus că abilitățile noastre este necesar să fie dublate de multă muncă. Ne-am mobilizat și asta am făcut!

Fiecare moțiune a fost discutată de nenumărate ori, au urmat zilele de pregătire în care scriam argumente sau momente în care schimbam tot discursul și o luam iarăși de la zero fiindcă de la un minut la altul îi venea unuia dintre noi o idee extraordinară care schimba totul, sau trebuia să fim spontani, să învățăm să ne organizăm rapid, să fim abili la moțiunea impromptu etc! Toate acestea au devenit amintiri neprețuite, pe care nu le vom uita niciodată.

În ceea ce mă privește, nu m-aș mai putea mulțumi vreodată cu puțin. Participarea la această competiție și dezbaterile unor subiecte importante, care te scot din zona de confort, m-au făcut să îmi doresc mai mult de la mine și să caut mereu să fiu auzită atunci când am un lucru important de spus. Dar, exact ca la dezbateri, am înțeles că nu poți reuși singur. Cea mai importantă lecție învățată este că, după primul meci de dezbatere realizezi că nu e doar despre succes sau eșec, nici doar despre diplomă. Este despre cărămida pe care o pui la propria formare, despre contribuția pe care o aduci echipei, despre cum îți schimbi modul de a gândi, cum îți pui întrebări și găsești răspunsuri. Este, în cele din urmă, despre curajul de a-ți dori mereu mai mult. Ne pregătim în continuare, aceeași echipă, sub îndrumarea doamnei profesoare, Isabella Ioniță și, sperăm ca anul acesta să fim și mai buni!

Denisa-Gabriela Voicu, clasa XII F ; Prof.Coordonator: Isabella Ioniță

5.9 OCHELARII VR, NOUL MOD DE ÎNVĂȚARE

Recent, colegiul nostru a fost dotat cu ochelari de realitate virtuală, parte din programul „SmartLab”. Acesta le oferă elevilor șansa să exploreze lumi și experiențe pe care înainte nu le puteau accesa la școală .

Am discutat cu doamna Ciobanu Anda, profesor de fizică, pentru a afla cum se simte această schimbare și ce înseamnă VR în școală. Mai jos, avem răspunsurile oferite de către aceasta:

Reporter: -Cum vi se pare introducerea ochelarilor VR la colegiul nostru?

Prof. Ciobanu Anda: -Ochelarii VR, împreună cu alte echipamente moderne (imprimante și scannere 3D, table interactive, roboți) au fost achiziționați prin programul *SmartLab* de dotare a unităților de învățământ. Referindu-mă strict la ochelarii VR

consider că aceștia pot aduce un plus de atractivitate la ore, oferind elevilor ocazia să învețe într-un mediu spectaculos și interactive.

Reporter: -Ați testat deja ochelarii? Dacă da, ce experiență v-a impresionat cel mai mult?

Prof. Ciobanu Anda: -Da, i-am testat. Cel mai mult m-a impresionat faptul că ai impresia că faci parte din mediul simulat. Experiențele care m-au captivat au fost călătoria printre planete, și explorarea atomului. Mi-ar plăcea și să simulăm lucruri ce sunt dificil sau imposibil de reprodus în laborator: mișcarea electronilor într-un circuit electric, fenomene cosmice, etc.”

Reporter: -Credeți că în viitor VR ar putea înlocui parțial laboratoarele tradiționale?

Prof. Ciobanu Anda: -Cred că VR va fi un complement, nu un înlocuitor al laboratoarelor tradiționale. Realitatea virtuală poate suplini acolo unde experimentele sunt prea costisitoare, periculoase sau imposibil de realizat.

Reporter: -Ce mesaj ați transmite elevilor despre importanța curiozității și a deschiderii către tehnologie în procesul de învățare?

Prof. Ciobanu Anda: -Le-aș spune elevilor că tehnologia este un instrument extraordinar și fascinant, dar fără efortul propriu de a înțelege lumea în care trăim, rămân doar simpli spectatori. Curiozitatea, dorința de a ști, de a cunoaște îi poate transforma în exploratori și atunci vor reuși să descopere nu doar fizica, ci și lumea din jur cu alți ochi.

Reporter: -Credeți că și restul profesorilor de fizică vor integra ochelarii în orele de curs?

Prof. Ciobanu Anda: -Da, cred că majoritatea vor fi interesați. Sunt convinsă că fiecare profesor va găsi modalități proprii de a folosi tehnologia aceasta pentru a capta interesul elevilor.

Ochelarii VR fac orele mai captivante și transformă conceptele abstracte în experiențe vizuale ușor de înțeles. Tehnologia nu înlocuiește laboratorul, ci îl completează acolo unde realitatea are limite. Și atunci, cine nu și-ar dori să învețe explorând universul chiar în clasă?

AUTORI: Cazacu Valentina și Stefan Alexia, clasa a X-a D

5.10 Ce nu se predă la școală?

Școala reprezintă, fără îndoială, un mediu esențial pentru dobândirea și aprofundarea cunoștințelor: să scriem, să citim, să gândim și să avem viziune asupra spațiului înconjurător. În schimb, pe măsură ce creștem, realizăm că unele lucruri esențiale în viața noastră nu se regăsesc în manuale sau în romane.

Un prim exemplu este legat de emoții. Școala nu ne învață cum să ne gestionăm stresul, frustrarea sau dezamăgirea. Nu ni se oferă nicio explicație pentru anxietate, lipsa încrederii în sine și nici ce ar trebui să facem atunci când ne simțim copleșiți. Din păcate, capacitatea de a regla și controla emoțiile apărute într-un moment nepotrivit rămâne un teritoriu neexplorat în sălile de clasă.

În zilele noastre, este foarte greu să înțelegi un adolescent în complexitatea personalității lui. Majoritatea se trezesc dimineața cu gândul: „Vai, nu din nou la școală!”. Vați întrebat vreodată *de ce*? Da, cred că de multe ori. Școala ne pune să învățăm, dar nu ne învață *cum* să învățăm. Ne este implantat în minte mesajul: „Învață, îți va fi bine în viitor!”. Totul este bazat pe note, pe repetiție mecanică, pe ideea de competiție – cine e mai bun, cine răspunde mai des. Gândirea, curiozitatea și autonomia sunt lăsate deoparte. Nu primim niciun sfat despre cum să ne gestionăm timpul, cum să ne mobilizăm sau cum să găsim motivația atunci când ne simțim pierduți ori presați de timp.

Adevărata cunoaștere începe după ce se termină orele. Sistemul educațional nu oferă acest program de „autocunoaștere”. Toți suntem diferiți, abordăm situațiile și gândim diferit, greșim și reușim în moduri diferite.

În școală, greșeala este văzută ca ceva rău, ca un eșec care te demoralizează. Un test cu o notă mică, un examen picat, un vis neîndeplinit sau un proiect care nu corespunde așteptărilor nu înseamnă că trebuie să te oprești. Succesul este construit din cărămizi zidite cu eșecuri.

Încearcă, și vei reuși. Speră și muncește, și vei reuși. 😊

De pildă, educația financiară, adesea absentă din programă, este totuși esențială în viața de zi cu zi. Foarte mulți tineri termină școala fără să știe nu doar cum să facă bani, ci, mai ales, cum să-i gestioneze. În fond, despre asta este vorba, de fapt. Dacă vrem să formăm adulți independenți și stabili, educația financiară ar trebui să fie prezentă în mod real în școli, de-a lungul întregului ciclu liceal.

De asemenea, consider utilă introducerea unor ore de educație emoțională, financiară și de dezvoltare personală, în care elevii să învețe cum să-și gestioneze emoțiile, timpul și banii. În plus, ar trebui încurajată libertatea de exprimare, imaginația și capacitatea de a analiza lucrurile în mod logic, prin metode moderne de predare și evaluare, care să pună accent pe învățare, nu

doar pe note. De asemenea, este esențial ca profesorii să fie empatici și bine pregătiți, iar elevii să fie implicați activ în deciziile care îi privesc. Astfel, școala ar putea deveni nu doar o instituție, ci un sprijin real în formarea fiecărei persoane.

În concluzie, școala ne oferă o mulțime de informații valoroase, care ne sunt utile în viață. Însă lucruri simple, dar esențiale – cum ar fi încrederea în sine, gestionarea banilor, relațiile cu cei din jur și învățarea din greșeli – lipsesc din educația „clasică”. Poate că, în viitor, vom avea parte de o școală care ne va învăța nu doar *ce să știm*, ci și *cum să trăim*.

Pirvu Alexandra-Maria Clasa a X-a E

5.11 Ecranele și oboseala: felul în care utilizarea excesivă a telefoanelor și a altor dispozitive ne influențează sănătatea

În era digitală, telefoanele mobile inteligente, tabletele și laptopurile au devenit elemente fundamentale ale activităților zilnice. Acestea ne facilitează munca, comunicarea și relaxarea. Totuși, utilizarea excesivă a acestor dispozitive poate avea efecte negative semnificative asupra sănătății fizice și mentale. Deși tehnologia oferă confort și conectivitate, expunerea îndelungată la ecrane afectează în mod gradual, dar constant, organismul. Impactul se acumulează în timp, iar oboseala este doar primul indiciu de alertă. În rândurile de mai jos o să trecem, pe rând, prin principalele probleme pe care le poate provoca statul prea mult în fața ecranelor: de la somn dat peste cap, la oboseală a ochilor, dureri de spate și până la stres mental.

1. Tulburări ale somnului – primul efect vizibil

Lumina albastră emisă de ecranele dispozitivelor inhibă producția de melatonină, hormonul crucial pentru ciclul natural al somnului. Din această cauză, apare o -întârziere în adormire, un somn superficial și treziri frecvente. Pe termen lung, lipsa unui somn de calitate duce la o slăbire a sistemului imunitar, afectând memoria, concentrarea și chiar stabilitatea emoțională.

Ce ajută: evitarea utilizării ecranelor cu cel puțin o oră înainte de culcare, activarea modului „night shift” sau aplicarea de filtre pentru lumina albastră, și menținerea unei rutine regulate de somn. O cameră cu o temperatură scăzută și o iluminare ambientală caldă pot contribui la relaxare.

2. Oboseală vizuală și dureri de cap

Privirea îndelungată a unui ecran face ca mușchii oculari să fie suprasolicitați și reduce frecvența clipitului, rezultând în ochi uscați, vedere neclară și dureri de cap. Lumina intensă și contrastul puternic între ecran și mediul înconjurător cresc efortul vizual.

Ce ajută: regula 20-20-20 – la fiecare 20 de minute, priviți un obiect situat la cel puțin 6 metri distanță timp de 20 de secunde. Reglați luminozitatea ecranului pentru a corespunde luminii din încăperea și, în caz de necesitate, utilizați lacrimi artificiale. Ochelarii cu filtru pentru lumina albastră pot fi un beneficiu pentru persoanele care petrec multe ore în fața ecranului.

3. Probleme musculo-scheletice și posturale

Păstrarea unei poziții precare, cu gâtul aplecat și umerii în față („text neck”), cauzează tensiune în zona gâtului, dureri de spate și rigiditate articulară. Sedentarismul asociat poate duce la o scădere a tonusului muscular, circulație deficitară și, pe termen lung, la probleme metabolice. Chiar și articulațiile mâinilor pot fi afectate din cauza mișcărilor repetitive de tastare sau glisare.

Ce ajută: pauze active la fiecare 30–60 de minute, întinderi pentru gât și umeri, utilizarea unui suport ergonomic pentru laptop sau a unui birou ajustabil pe înălțime. Exercițiile de întărire a spatelui și activitățile fizice zilnice – cum ar fi plimbările, scufundările sau stretchingul – sunt vitale.

4. Suprasolicitare mentală și emoțională

Fluxul constant de informații, notificări și mesaje menține creierul într-o stare de vigilență continuă, ceea ce crește nivelul de cortizol, hormon legat de stres. Pe termen lung, această suprastimulare poate provoca iritabilitate, anxietate, scăderea capacității de concentrare și o senzație constantă de epuizare. Chiar și relațiile sociale pot suferi atunci când atenția este împărțită în permanență între ecran și interlocutor.

Ce ajută: stabilirea unor intervale zilnice fără ecrane – de exemplu, în timpul meselor sau înainte de culcare – dezactivarea notificărilor non-esențiale și practică exerciții de respirație sau de meditație. Activitățile offline, precum citirea unei cărți tipărite sau plimbările în natură, pot restabili echilibrul mental.

Pași practici pentru un echilibru digital sănătos

- Intervale fără ecrane: organizați „insule” de timp liber digital în fiecare zi – o oră dimineața și o altă oră seara pot aduce schimbări semnificative;
- Monitorizarea timpului petrecut online: aplicațiile care urmăresc utilizarea telefonului oferă o viziune clară asupra obiceiurilor digitale și sprijină stabilirea unor limite realiste;
- Activități offline: activități precum plimbările, sportul, gătitul, discuțiile în persoană sau hobby-urile manuale ajută la balansarea expunerii la stimulii vizuali și auditivi artificiali;
- Mediu de lucru optim: lumina naturală, plasarea corectă a ecranului și efectuarea de pauze regulate ajută la reducerea riscurilor de oboseală fizică și mentală;
- “Detox digital” periodic: un weekend fără ecrane sau o zi pe săptămână cu timpul online limitat poate revitaliza nivelul energetic și claritatea mentală.

În concluzie, tehnologia reprezintă un partener valoros, însă utilizarea necontrolată a ecranelor poate duce la probleme de somn, oboseală oculară, dificultăți posturale și epuizare mintală. Conștientizarea acestor pericole și adoptarea unor practici sănătoase – inclusiv pauze frecvente și activitate fizică, precum și momente dedicate relaxării offline – ne ajută să menținem o armonie durabilă între viața conectată și cea reală. Limitarea timpului petrecut în fața ecranului nu implică abandonarea tehnologiei, ci utilizarea acesteia într-o manieră inteligentă, astfel încât să promoveze bunăstarea noastră în loc să o afecteze negativ.

Mitrea Ștefania, Clasa a X-a E

5.12 Generația Z între vise și anxietăți – cum arată cu adevărat adolescența?

“Bucură-te de anii tăi, sunt cei mai frumoși!” – auzim asta des. Dar cum să te bucuri când mintea ta e un carusel de gânduri, iar lumea din jur pare că așteaptă mereu mai mult de la tine?

Suntem generația care a crescut cu internetul în buzunar, cu mesaje rapide și povești perfecte pe Instagram. Dar dincolo de filtre și emoji, adolescența noastră e adesea plină de întrebări fără răspuns, de presiuni, de zile în care nu știm cine suntem sau ce vrem.

Anxietatea – o tăcere care doare

Anxietatea nu înseamnă doar „nervi” sau „griji”. E acea senzație că nu ești suficient, că vei da greș, că toată lumea te judecă. E gândul care nu te lasă să dormi sau teama de a ridica mâna în clasă. Și, chiar dacă pare că „toți ceilalți se descurcă”, realitatea e că mulți dintre noi trăim asta, dar tăcem.

Prietenii în era digitală

Prietenii ar trebui să fie locul nostru sigur. Dar uneori, tocmai în grupul de prieteni ne simțim cei mai singuri. Presiunea de a fi „cool”, teama de a fi exclus, comparațiile continue, toate pot transforma o relație frumoasă într-o luptă pentru imagine. Și, uneori, ne alăturăm unor grupuri nu pentru că ne simțim bine, ci pentru că ne e teamă să fim singuri. De aceea, e important să învățăm să ne ascultăm inima și să alegem prietenii care ne susțin cu adevărat. Prietenii buni te acceptă așa cum ești, fără să-ți ceară să te schimbi pentru a le fi pe plac. Ei sunt cei care te ajută să treci peste momentele grele, când anxietatea sau bullyingul te apasă.

Bullying-ul nu mai arată ca înainte

Astăzi, nu mai este vorba doar de tachinări sau conflicte în pauze. Astăzi, bullying-ul s-a mutat în online și e mult mai periculos. El constă în comentarii tăioase, mesaje anonime sau postări care distrug în tăcere. Și ce e cu adevărat șocant? Că mulți dintre cei care suferă tac, nu pentru că nu vor să spună, ci pentru că se tem să nu fie judecați sau excluși.

Societatea noastră încă tratează bullying-ul ca pe o „problemă mică” sau „parte din creștere”, în timp ce el este, de fapt, e o rană adâncă care poate distruge vieți. Cât timp continuăm să închidem ochii și să ne prefacem că „așa e la vârsta asta”, cei care suferă rămân singuri, iar agresorii își continuă „jocul”.

E timpul să ne trezim și să fim mai mult decât simpli spectatori, să intervenim, să ne susținem unii pe alții și să nu lăsăm tehnologia să devină scutul care ascunde cruzimea. Dacă nu învățăm să fim cu adevărat prezenți și curajoși, vom continua să vedem cum generațiile viitoare se luptă cu aceleași răni nevindecate.

Cine suntem și cine vrem să fim?

Ni se spune să fim perfecți: note impecabile, look ireproșabil, sociali și „maturi” — ca și cum am fi roboți programați să performeze. Dar nimeni nu ne întreabă cu adevărat: „Ce simți?” sau „Ce vrei să fii, nu ce vor alții de la tine?”

Adolescența nu e un show pentru aprobarea celor din jur, ci o luptă haotică cu identitatea, cu greșelile și cu întrebările care ne sperie. Și totuși, societatea ne forțează să ne conformăm unor standarde absurde, în loc să ne lase să fim reali. Cât timp ne vom lăsa definiți de note, aparențe sau presiunea de a fi „cei mai buni!”, vom pierde esența noastră; îi vom pierde pe oamenii vulnerabili și autentici care suntem cu adevărat. Poate că adevărata revoluție este să renunțăm la perfecțiune și să ne permitem să fim neîndemânatici, confuzi, imperfecti, pentru că doar așa putem descoperi cine suntem cu adevărat. Nu suntem niște măști făcute să impresioneze, ci ființe care trăiesc cu adevărat.

Concluzie: Avem voie să fim vulnerabili

Nu suntem o generație pierdută, așa cum ne tot etichetează unii adulți. Suntem o generație care are curajul să spună „nu sunt bine!” Nu este o rușine să ceri ajutor, ci un act de putere. Avem idei, energie și un potențial uriaș, dar lumea încă încearcă să ne reducă la niște cifre, standarde sau etichete.

Ce ne lipsește cu adevărat? Curajul să rupem tăcerea și să ignorăm presiunea de a părea mereu „perfecti” sau „invincibili”. Să înțelegem că vulnerabilitatea nu e o slăbiciune, ci o forță care ne face umani. Să ne opunem vehement celor care vor să ne reducă la niște statistici sau să ne facă să ne simțim singuri în lupta noastră!

Dacă nu învățăm să fim sinceri cu noi înșine și cu cei din jur, riscăm să fim o generație mută, închisă în spatele măștilor și a aparențelor. Și asta ar fi cea mai mare pierdere dintre toate.

Notă

personal

Și eu am trecut prin multe dintre lucrurile despre care am vorbit mai sus. Este normal să simțim nevoia să ne descărcăm și este important să știm că, undeva, există mereu cineva care va fi alături de noi, indiferent de situație. Perioada adolescenței și anii de liceu nu trebuie priviți ca un capăt de drum, ci ca o etapă de învățare și dezvoltare. Chiar dacă acum pare greu, lucrurile se așază în timp și viața își găsește echilibrul. Cel mai important este să nu renunțăm să luptăm, să căutăm sprijin și să vorbim cu cineva în care avem încredere. La sfârșitul zilei, chiar dacă drumul e anevoios, totul va fi bine.

Smărăndoiu Alexia, clasa a 10-a E

Prof. Coordonator : Greere Alina

5.13 Sărăcia menstruală în școli

De multe ori, atunci când vorbim despre problemele din școli, ne gândim la manuale, la lipsa dotărilor moderne sau la dificultățile legate de transport. Însă, există și o problemă „invizibilă”: dificultatea fetelor de a gestiona menstruația în timpul programului școlar. Un subiect tot mai discutat în ultimii ani, dar care încă este privit cu rețineră, este accesul elevelor din școlile Râmnicului la produse de igienă intimă. Menstruația este un proces biologic natural, prin care trece jumătate din populația lumii, dar, din păcate, încă există multe prejudecăți și dificultăți legate de acest subiect tabu, devenit o problemă reală pentru fete.

Din cauza creșterilor de prețuri excesive, nu toate fetele își permit să-și cumpere lunar produsele necesare, iar absența acestora poate cauza momente de mare disconfort. În anumite situații, menstruația poate începe pe neașteptate, iar absența unui absorbant în incinta școlii va putea crea o situație inconfortabilă și anxietate. Lipsa acestora poate duce la absențe nemotivate, scăderea concentrării asupra orelor și temelor, transformând ziua de curs într-o experiență dificilă, presărată cu rușine sau dezaprobare din partea colegilor. Cred că școala ar trebui să fie un spațiu salvator pentru astfel de situații, și nu un loc unde accidentele neprevăzute să fie luate peste picior sau ascunse sub un preș. În aceste cazuri, o simplă măsură, oferirea absorbantelor gratuite, ar putea face o diferență uriașă: mai puțin stres, mai puține absențe și mai multă încredere.

Mai multe state europene au introdus deja programe prin care absorbantele sunt distribuite gratuit în școli. Efectele evidente ale acestor schimbări sunt: absențe cât mai puține, elevele se simt mult mai în siguranță și discută cu mai multă încredere despre sănătatea lor.

În România, doar două școli din sectorul șase al

capitalei au luat măsuri și au adăugat dispensere cu absorbante, însă acestea încă sunt limitate și nu ajung în toate unitățile de învățământ. A avea acces la produse de igienă în școli nu este un moft, ci o dovadă de respect pentru sănătatea și demnitatea elevelor. La fel cum hârtia igienică sau săpunul sunt considerate esențiale, la fel ar trebui privite și absorbantele. Școala este un spațiu al învățării și dezvoltării personale, iar grija față de nevoile tuturor elevilor face parte din acest proces.

O școală modernă este una care ține cont de toți elevii săi, oferindu-le condițiile necesare pentru a învăța și excela, fără griji inutile. Este timpul să privim această problemă cu seriozitate și să facem pasul către normalitate.

Ion Duca Maria Elena , Clasa a X-a D

5.14 Doamna Maria Brâncoveanu

A oferit un model de virtute și răbdare în fața necazurilor vieții tuturor femeilor creștine. Contribuția sa adusă literaturii, mai puțin cunoscută, este Diata (testamentul) său. S-a născut cu aproximație în anul 1661 și a murit în decembrie 1729. A fost nepoata lui Antonie Vodă din Popești, iar la a curtea acestuia, viitorul ei soț, Constantin Brâncoveanu, deținea demnitatea de paharnic.

Departe de imaginea unei doamne retrase, Doamna Maria a fost activă, hotărâtă, implicată în treburile gospodărești și administrative ale familiei domnești. Știa rostul fiecărei moșii, inspecta personal averile și nu ierta lenea sau hoția. Cronicile din acea vreme o descriu ca pe o femeie care nu ezita să impună ordinea, cu autoritate și respect.

Un gest ieșit din comun pentru vremea sa a fost în 1706 când a trimis o petiție direct sultanului otoman, ceea ce a reprezentat o premieră istorică pentru o doamnă româncă. Cererea ei, de a proteja bunurile familiei aflate în Istanbul, a fost aprobată, fapt care demonstrează influența și determinarea sa.

Puternică și statornică, a rezistat persecuției otomane fără să cedeze deznădejdi. A susținut școlile, tiparnițele și bibliotecile și a fost o organizatoare desăvârșită.

Ca mamă a 11 copii, s-a evidențiat prin educația aleasă oferită acestora. A fost întotdeauna apropiată soțului său. Constantin Brâncoveanu a fost unul dintre cei mai bogați domni ai Țării Românești. Râvnind la averea sa uriașă, în urma unui complot pus la cale de marile puteri, familia domnească este capturată de către turci. În anul 1714, Constantin Brâncoveanu, cei patru fii ai săi și sfetnicul Ianache sunt martirizați din pricină că nu au vrut să se lepede de credința ortodoxă, în data de 15 august, chiar de ziua de nume a Doamnei Maria. Aceasta a fost martora cumplitei jertfe, dar nu s-a lăsat doborâtă. Rămasă în viață, a fost înțemnițată, jefuită și surghiunită, dar a rămas tare în credință.

După ce a fost eliberată, riscându-și viața, a căutat și a găsit trupul soțului ei. Datorită puterii sale extraordinare de a îndura și datorită determinării sale, astăzi avem moaștele Sfântului Constantin Brâncoveanu, care se găsesc la biserica „Sfântul Gheorghe – Nou” din București.

Deși puțin cunoscută, contribuția Doamnei Maria la evoluția literaturii române, a fost importantă. „Diata” sa oferă informații despre ultimii ani de viață ai domniei sale. Printre miile de copii de documente vechi rămase de la generalul P. V. Năsturel, se află și diata văduvei voievodului Constantin Brâncoveanu. Nu este datată. Atât originalul, cât și copia grecească din 1804 lipsesc din arhiva fostelor Așezăminte Brâncovenești, aflată astăzi la Muzeul de Istorie a orașului București. De altfel, în 1938, frații Emil și Ion Vârtosu, cu ocazia împlinirii a o sută de ani de la înființarea Așezămintelor Brâncovenești, la București, 1938, nu le-au găsit, pesemne pentru că nici atunci ele nu se mai aflau acolo.

Deși cuprinsul diatei a fost prescurtat pe alocuri de P. V. Năsturel, copia lui își păstrează și așa tot interesul documentar, atât în privința averii Brâncovenilor, cât și a certurilor dintre urmași pentru împărțeală. Din punct de vedere psihologic, diata doamnei Maria este plină de aprigă amărăciune și de dureros adevăr. Nu se știe cine a scris-o în numele Maricăi Doamna care, precum mărturisește acolo, nu știa carte. Nepotul ei, Constantin, pe seama căruia diata este de fapt alcătuită, nu poate fi străin de întocmirea ei. Nu se poate nega faptul că Doamna Maria Brâncoveanu a fost o personalitate importantă pentru spațiul românesc. Ctitor de biserici și mănăstiri, a lăsat țării prin acestea o bogată moștenire culturală. Pentru viața sa aleasă, a fost trecut în rândul sfinților în anul 2025, cu cinstire la data de 16 august.

Mitră Maria, clasa a IX-a C ; Prof.Coordonator: Ioniță Isabella

5.15 POETII - GENII CU SUFLET UMAN

Gheorghe Sara, clasa a XII-a F

Atunci când ne gândim la marii scriitori români, imaginea care ni se conturează este aceea a unor genii, a unor oameni care au atins perfecțiunea prin scrierile lor. Opera acestor vizionari a rămas vie de-a lungul generațiilor deoarece au reușit să exprime ceea ce mulți dintre noi simțim, dar nu putem rosti. Dar, dacă ne uităm mai îndeaproape, descoperim ceva mult mai valoros: erau înainte de toate oameni, diferiți cu toții, fiecare cu bucuriile, temerile și slăbiciunile lui, dar care au știut să trăiască intens fiecare emoție, fiecare moment simplu, fiecare bucurie sau tristețe a vieții. Atunci când vorbim despre Mihai Eminescu, ne gândim imediat la poetul național, autorul „Luceafărului”, simbol al romantismului românesc. Dar dincolo de imaginea aceasta, există un Eminescu uman, cu întâmplări și trăsături mai puțin cunoscute, care îl apropie de noi, elevii de astăzi. Poetul nemuritor al iubirii și al naturii, avea momente de singurătate adâncă și de îndoială, la fel ca orice om. Ion Creangă, cu umorul său molipsitor și dragostea pentru cea mai frumoasă perioadă a vieții, a creat opere precum „Amintiri din copilărie”, prin care transmite atât amintiri vechi, însoțite de emoții, dar și momente în care mulți ne putem regăsi. Acest aspect, demonstrează că micile bucurii și experiențele simple contează la fel de mult ca și marile realizări. George Coșbuc, văzut ca un poet sobru ce scria despre muncă, natură și oameni, era interesat de frumusețea zilelor obișnuite, de emoțiile pe care le trăim cu toții și de momentele care ne fac inima să tresară. El ne sugerează prin versurile sale că nu trebuie să facem lucruri extraordinare ca să fim valoroși, frumusețea ivindu-se din gesturi simple și sincere, din bucuria contemplării unei zile însorite, din larma copiilor iarna, pe uliță etc.

Toți trei au fost profund conectați cu lumea din jur. Eminescu observa frumusețea naturii și se emoționa la fiecare detaliu, Creangă trăia copilăria și năzbâtiile cu intensitate, iar Coșbuc descria viața oamenilor simpli și munca lor, cu sensibilitate. Aceasta demonstrează că apreciau lucrurile obișnuite, pe care noi, adesea, nu le mai observăm și despre care nu trebuie să uităm că au o importanță aparte. Ei au simțit iubire, tristețe, bucurie, singurătate, dor și chiar ură - emoții pe care le trăim și noi zi de zi. În creațiile lor, aceste sentimente se regăsesc și ne amintesc că nu trebuie să fim perfecți, pentru a fi valoroși. Niciunul dintre ei nu era fără frici, ezități sau greșeli. Chiar și geniile literaturii noastre aveau momente de îndoială sau slăbiciune, ceea ce i-a făcut să fie foarte valoroși pentru noi, care am realizat astfel că umanitatea stă la baza perfecțiunii. Chiar dacă îi privim ca pe niște valori inestimabile ale literaturii române, aceștia ne demonstrează că adevărata viață se trăiește intens, cu momente de mici bucurii, care ne fac fericiți. Trăirea unei dimineți liniștite, râsul sincer al unui copil, frumusețea unei flori sau farmecul unei amintiri simple, toate acestea le-au inspirat creațiile inedite și au dat suflet operei lor. În același timp, ei au abordat suferința, tristețea, și îndoielile ca parte a existenței umane și făcându-ne pe noi să le percepem similar și să ne simțim autentici. Pentru a fi cu adevărat oameni, trebuie să învățăm să prețuim modelele dar și să înțelegem că fiecare emoție ne formează și ne apropie de frumusețea vieții. În felul acesta, geniul nu este doar talent, ci capacitatea de a simți profund iar ei, marii scriitori, au transformat experiențele simple și emoțiile în artă.

5.16 CUM SCHIMBĂ INTELIGENȚA ARTIFICIALĂ EDUCAȚIA

1. Ce înseamnă să fii elev în era AI? A fi elev în era AI înseamnă să înveți să folosești tehnologia ca pe un aliat, nu ca pe o trișare. AI-ul știe multe, dar nota finală depinde de tine. Într-o lume plină de roboți și algoritmi, cea mai importantă abilitate rămâne tot gândirea proprie. Totuși, din ce în ce mai mulți aleg să folosească AI-ul ca pe un mod facil și rapid în ceea ce privește sarcinile pe care le au de rezolvat.

2. Avantajele și dezavantajele folosirii AI

Avantaje: ● Sugestii creative de proiecte ● Feedback instantaneu

Dezavantaje: ● Dependența de tehnologie ● Probleme de confidențialitate Elevii și AI-ul Elevii: creativi, spontani, uneori leneși, dar cu idei originale și imaginație nelimitată. Inteligența Artificială: rapidă, precisă, neobosită, fără emoții, intuiție sau simțul umorului.

3. FRICA PROFESORILOR

Unii profesori privesc schimbările rapide din școală și tehnologie cu teamă. Le este greu să se adapteze la metode noi, la cerințe diferite și la un ritm al elevilor care pare tot mai alert. Frica lor nu vine neapărat din rău-voință, ci din grija de a nu pierde controlul asupra procesului de predare și de a menține calitatea educației. Această teamă se reflectă în atitudini mai stricte sau în reticență față de inovații, dar poate fi și un semn că profesorii își doresc cu adevărat ca elevii să învețe cum trebuie, chiar dacă mijloacele s-au schimbat.

4. Când este bine să folosești AI-ul

Folosirea inteligenței artificiale în școală nu e nici interzisă, nici automat greșită. Problema nu e tehnologia în sine, ci modul în care o folosim.

AI-ul poate fi un ajutor foarte util dacă îl folosim responsabil, cu scopul de a învăța, nu de a înlocui înțelegerea proprie.

1. Pentru documentare și informare: E corect să folosești AI-ul atunci când vrei să obții informații generale despre un subiect sau să înțelegi concepte complicate. De

exemplu, poți cere explicații simple despre fenomene științifice sau istorice, dar trebuie să verifici întotdeauna corectitudinea răspunsurilor.

2. Pentru inspirație creativă: AI-ul poate genera idei, exemple sau structuri pentru eseuri și proiecte. În acest caz, elevul folosește tehnologia ca pe un punct de pornire, nu ca pe o soluție finală. Este corect dacă apoi adaptezi și pui amprenta ta personală pe lucrare.

3. Pentru exersarea cunoștințelor: Folosirea AI-ului pentru teste de autoevaluare sau exerciții suplimentare poate fi extrem de utilă. Aici, scopul nu e să trișezi, ci să vezi ce ai înțeles și ce trebuie să mai repeți.

Când nu este bine să folosești Ai-ul

- Să predai o lucrare complet generată de AI fără să o înțelegi.
- Să copiezi răspunsuri fără să verifici și să înveți.
- Să folosești AI-ul pentru a înșela profesorii sau pentru a trișa la teste.

Concluzie: Folosirea AI-ului este corectă doar atunci când ne ajută să învățăm și să ne dezvoltăm, nu când înlocuiește efortul nostru.

Calciu Alessia Ioana, clasa a IX-a F

5.17 Fumatul la adolescenți

Primul fum - prima alegere

Te-ai întrebat vreodată de ce un simplu gest poate deveni un obicei greu de gestionat? Ei bine, fumatul în timpul adolescenței pare un lucru “cool”. Însă, odată ce curiozitatea începe să se manifeste, se poate transforma rapid într-un obicei nociv. Adolescenții nu doar inhalează tutunul, ei inhalează stres, dar și nevoia de acceptare din partea societății. Studiile arată că tinerii care văd prieteni sau persoane pe internet fumând, au șanse mai mari să încerce și ei. În acele momente, “a fi ca ceilalți” pare mai important decât riscurile pe termen lung ale fumatului.

Efectele nu sunt doar fizice, ci și psihice

❖ Energia scade, ❖ Performanța școlară scade, ❖ Încrederea în sine dispare treptat, ❖ Dependența psihică puternică ❖ Scăderea capacității de control emoțional, etc. Puțini știu că fumatul afectează creativitatea și starea emoțională, nu

doar plămânii. Totuși, aceasta nu este doar o poveste tristă. Acei adolescenți care au ales să spună “nu” găsesc alternativele reale: sport, muzică, prieteni cu interese comune. Alegerea este mai mult decât sănătate, este despre a păstra controlul asupra propriei vieți. Fiecare țigară refuzată este o victorie mică, dar importantă. Așadar, în momentele de tentație pune-ți această întrebare “O țigară chiar merită prețul sănătății mele?”.

Mihăilescu Alexandra- Ștefania, clasa a IX a F

5.19 Noi, adolescenții de astăzi

Zi de zi, oamenii din societatea în care trăim se confruntă cu diverse dileme și probleme tot mai sofisticate, fiind greu de gestionat. Probabil că fiecare dintre noi am întâmpinat anumite situații în care ne-am simțit stânjeniți sau vulnerabili, neștiind cum să procedăm sau să reacționăm pentru a putea găsi o soluție potrivită.

Putem observa că preocupările întâlnite în mediul social actual, sunt adesea legate de îmbrăcăminte, estetică, prestație și popularitate.

Dar sunt oare acestea probleme în adevăratul sens?

Cum rămâne cu celelalte dificultăți, cum ar fi integrarea într-un grup, influența negativă a persoanelor din jurul nostru, infidelitatea, critica, lenea sau presiunea de a fi într-o relație, indiferent de natura acesteia. Mulți tineri din ziua de azi se confruntă cu aceste provocări, unde sentimentele devin un teren instabil, plin de confuzii și emoții intensificate, greu de controlat. **Și totuși, mă întreb: sunt oare acestea adevăratele probleme ale generației noastre?**

Desigur, acestea pot afecta relațiile sociale și pot distruge încrederea în sine, dar poate că ar trebui să ne îndreptăm atenția spre primejdii mai mari, care pot afecta viitorul omenirii pentru totdeauna.

Aș putea începe prin a aminti cum poluarea duce la încălzirea globală și cum efectele devastatoare ale acestora devin o amenințare pentru existența noastră, însă consider alte categorii de pericole mult mai nocive și mai letale.

Consumul de droguri este un subiect despre care se discută frecvent, dar prea puțini oameni îl tratează cu seriozitate. De cele mai multe ori, dependenții sunt tratați cu dispreț și sunt criticați aspru, în loc să primească ajutor sau empatie.

Studiile arată că cei mai mulți tineri apelează la consumul de substanțe interzise pentru a scăpa de realitatea sau lumea care îi înconjoară, pentru a putea uita de problemele pe care nu le mai pot îndura. Este o evadare temporară, care se transformă rapid într-un cerc vicios și, uneori, într-un drum fără întoarcere. Iar atunci când nici drogurile nu mai pot estompa durerea apăsătoare, sinuciderea pare, pentru unii, singura soluție.

Am înțeles, însă, că sinuciderea nu este un răspuns, ci o soluție permanentă la probleme temporare. Chiar dacă durerea pare de neîndurat, viața rămâne mereu o șansă de a începe din nou, de a vindeca și de a crește.

Pe de altă parte, mulți tineri abuzează de consumul de substanțe indiferent de tipul sau forma acestora, doar din dorința de a fi acceptați în anumite grupuri, pentru a fi văzuți, apreciați sau

validați. Dezideratul de apartenență îi împinge uneori să facă lucruri de neimaginat, chiar și compromisuri periculoase, inclusiv pentru bani.

În felul acesta, lumea în care trăim devine un mediu tot mai periculos pentru oricare dintre noi, deoarece sistemul a scăpat de sub control. Trăim într-o societate în care suntem expuși propagandelor pline de minciuni care maschează tragediile actuale. Suntem înconjurați de pedofilie, trafic de carne vie, politicieni corupți și xenofobie. Subiecte și probleme globale asupra cărora nu toată lumea trage un semnal de alarmă, fiind adesea ignorate sau ascunse sub tăcere.

Într-un astfel de context, fiecare dintre noi poartă propriile lupte interioare. Ne consumăm energia pe probleme mici, care, deși par importante, ne afectează mai mult decât ar trebui, în special, sănătatea psihică sau fizică. Uităm că, dincolo de universul nostru personal, există o lume plină de tragedii, de durere și de nedreptate.

Acest lucru nu înseamnă că suferințele noastre nu sunt importante sau că nu contează. Fiecare durere este reală și merită ascultată. Dar acestea nu reprezintă sfârșitul lumii. Cu răbdare, curaj și credință, vom găsi mereu o cale de a merge mai departe, indiferent de greutate.

Pentru că, în fond, problemele noastre minore sunt doar o lumânare aprinsă într-o lume înconjurată de flăcări.

VĂDUVA ANA-ALISIA

CLASA A XI-A

5.19 Fotbalul – pasiune și echipă la școala noastră

Introducere

Fotbalul este cel mai popular sport din lume, iar motivul este simplu: bucuria pe care o aduce tuturor celor care îl practică. Nu este nevoie de prea multe pentru a juca fotbal: o minge și dorința de a te distra alături de prieteni, sunt suficiente.

În școala noastră, fotbalul ocupă un loc important. Mulți elevi așteaptă cu nerăbdare pauzele, antrenamentele sau meciurile amicale pentru a putea alerga pe teren și a-și demonstra talentul. Sportul acesta ne apropie, ne face mai buni și ne învață că adevărata victorie este munca în echipă.

Echipa școlii

Echipa de fotbal a școlii este formată din elevi pasionați, care dau tot ce au mai bun pe teren. Chiar dacă provin din clase diferite, toți au același scop: să reprezinte școala cu mândrie. Fiecare antrenament este o lecție de perseverență și

disciplină, dar și un moment de prietenie și veselie.

Antrenorul și profesorii îi sprijină mereu pe sportivi, iar colegii sunt alături de ei la meciuri, făcând galerie și încurajându-i. Atmosfera creată în jurul echipei arată cât de mult înseamnă acest sport pentru comunitatea noastră școlară

Reușite și momente frumoase

De-a lungul timpului, echipa școlii a participat la numeroase competiții, în cadrul cărora a demonstrat că are talent și ambiție. Chiar dacă nu de fiecare dată am obținut primul loc, am arătat că știm să luptăm până la capăt și că putem fi uniți, indiferent de rezultat.

Cele mai frumoase amintiri rămân meciurile unde am jucat cu sufletul, dar și momentele din

afara terenului: glumele, încurajările și prietenii legate în jurul fotbalului. Pentru noi, fiecare experiență contează și ne motivează să devenim tot mai buni.

Fotbalul ca pasiune

Pentru elevii din echipa școlii, fotbalul nu este doar un sport, ci o adevărată pasiune. El înseamnă muncă, disciplină, dar și bucuria de a alerga liber pe teren. Prin fotbal învățăm să fim mai sănătoși, mai curajoși și mai încrezători în forțele proprii.

Totodată, acest sport ne arată cât de important este să ai încredere în colegii tăi și să te bazezi pe ei, așa cum ei se bazează pe tine. În final, fotbalul ne ajută să creștem, nu doar ca sportivi, ci și ca oameni.

Așadar,

Echipa școlii noastre reprezintă energia, ambiția și prietenia dintre elevi. Fiecare meci este o nouă poveste, fiecare victorie este rodul muncii, iar fiecare înfrângere este o lecție pentru viitor.

Îi invităm pe toți colegii să fie alături de noi, să ne încurajeze și să susțină fotbalul, pentru că numai împreună putem duce mai departe spiritul de echipă al școlii noastre.

Cls. a 6-a, C.N. „Alexandru Lahovari”

Echipa de fotbal a școlii:

1. **Luciu Victor Ioan**
 2. **Sasu Andrei Matteo**
 3. **Ciuchete David Teodor**
 4. **Muraru Florin Matteo**
 5. **Popescu Antonio**
 6. **Roșu Darius Andrei**
- **Gergescu Darius , Popescu Ianys-10D**

6. CREAȚIE ȘI ORIGINALITATE

6.1 CREAȚII ÎN LIMBA FRANCEZĂ

Prof.Coordonator:lordache Anca

Les élèves ont déjà présenté les créations ci-dessous dans le cadre du concours national « L' Adolescent et la Francophonie ».

RÉVEIL

Stănușescu Ioana, XIIe F

Par hasard je parviens à arriver ici Je
me suis endormi enfant
Et me voilà maintenant réveillé :
Réalité
L'étape de l'adolescence
C'est bizarre, je le sais!

Je me souviens de mon enfance Comme
si c'était hier
Je suis absolument effrayée !
Qu'est-ce qui va se passer au-delà?
Encore une question sans réponse ?
Je devrais m'y habituer.
C'est ma vie :
Imprévisible, incroyable, passionnée

Chera Ioana-Andreea, XIIe F

SOUS LES APPARENCES

Stănușescu Ioana, XIIe F

Apprendre à vivre
Dans un monde
Où les sentiments n'ont plus d'importance
L'argent, le succès, les vêtements
Evoquent l'idéal
Sans tenir compte
De moi
Comment je me sens ?
Face à mon existence ?
Néanmoins je vis
Comme un étranger

Errant dans sa propre vie

Mihăeș Patricia-Maria, XIIe F

CE QUE TU AS PRIS

Stănușescu Ioana, XIIe F

Étoile
Une mer d'Étoiles
Je suis en mer
Pluie
Tempête
Orage Puis éclair dans ma vie La foudre le tonnerre
Conséquences
Tout est pour toi
Tu as volé mon éclat
Sans rien dire
Ton absence me fait plus de mal
Que ta présence Je me trompe
Le soleil brillera
Pour une petite étoile solitaire
Au revoir enfance
Bienvenue adolescence

Mihăeș Patricia-Maria, XIIe F

ENTRE CIEL ET INCONNU

Bodîlcă Ana-Maria, XIIe F

L'adolescence, doux vertige,
Un souffle d'espoir glisse sur ma peau,
Dans mes yeux, une lumière fragile,
Et dans mon cœur, un monde en éclosion.

Sur ses ailes, je m'envole,
Vers l'inconnu, vers ce qui m'attend,
Sans crainte d'être perdue,
Portée par le simple désir d'avancer.

Sitaru Ioana-Cătălina, XIIe F

ENTRE DEUX MONDES

Bodîlcă Ana-Maria, XIIe F

L'adolescence,
Un mot flou, mais lourd.

Une saison où l'on pousse
 Sans vraiment savoir Où
 l'on va.
 Des éclats d'espoir,
 Des chutes douces,
 Le cœur grand,
 La tête pleine,
 Le monde flou,
 Moi, en chemin.

Sitaru Ioana-Cătălina,
 XIIe F

REGARDS NEUFS Bodîlcă Ana-Maria, XIIe F

Des enfants,
 Face à un monde trop vaste,
 Trop absurde
 parfois, Où les règles
 Ne résonnent plus.
 Ils avancent
 Avec des yeux clairs, Des idées
 qu'on balaie d'un geste, Des
 rêves qu'on appelle « trop ».
 Mais leurs pensées

 Ont la couleur du vrai,
 Et leur silence
 Crie plus fort
 Que cent discours.

Chera Ioana-Andreea, XIIe F

LA DANSE DE MINUIT

Drăgan Isabela-Elena, XIIe F

L'horloge géante au-dessus de la scène indique onze heures et quart du soir. À cette heure-ci, j'aurais pu être chez moi, à Berlin, mais mes espoirs m'ont amené à Paris. Plus précisément, dans le grand Opéra Garnier. Je pensais vraiment que mon travail serait apprécié cette fois-ci. Mes pensées disparaissent quand le rideau se lève et que sur la scène restent un piano et un jeune homme aux cheveux noirs et en costume. Même de loin, je peux dire que c'est charmant. Il commence sa performance. Cela commence par des notes graves et basses, difficiles à distinguer. Peu de temps après, les notes graves sont combinées avec des sons stridents plus aiguës. Puis le pianiste réussit une combinaison parfaite des deux types de notes basses et à des sons aigus et stridents. Cela ne ressemble pas à quelque chose de classique et de sobre. La mélodie est émotionnelle, mais aussi ludique en même temps, en raison de la variation des sons.

La chanson est presque terminée, mais je ressens le besoin de sortir parce que je ne peux plus donner au pianiste l'attention qu'il mérite. Je sors sur le balcon de l'opéra et regarde la vue qui s'étend devant moi. Les lumières de la ville brillent comme une toile d'étoiles tendue au-dessus de moi. Je bouge la tête de haut en bas pour admirer les deux tableaux créés par la nuit, jusqu'à ce que je me retourne et que mes yeux tombent sur le pianiste d'avant. Maintenant que je le vois de plus près, je me rends compte qu'il est plus que charmant.

—Ce n'est pas du tout poli de quitter la salle pendant une représentation.

Son accent français rend difficile pour moi de comprendre le message. Ce serait la deuxième fois ce soir que je suis poli et je lui dis que je ne suis pas très bon en français. Je formule la première question qui me vient à l'esprit.

—Comment m'as-tu repéré dans l'océan de gens ? J'espère que mon accent est plat et que c'est le seul synonyme que je connais, parce que je ne sais pas dire "foule". Je me rends compte que ce n'est pas exactement un synonyme.

—Mes yeux étaient concentrés uniquement sur toi et le piano ce soir.

Je suis surpris par sa réponse. J'ai pu remarquer celui-ci immédiatement. Je m'abstiens de rougir à la déclaration d'un étranger. En échange, je justifie ma sortie.

—J'ai décidé que je ne pouvais pas vous accorder l'attention que vous méritez parce qu'un problème majeur dans ma carrière me préoccupe.

—Je me sens très anxieuse. J'aime le français. Je ne l'ai pas étudié simplement par obligation. Mais je sais que mes compétences peuvent être considérées comme médiocres.

—Dis-moi, dit-il. Super! Il veut me faire parler encore plus. Soudain, je lui demande avec espoir:

—Parlez-vous anglais ou allemand ? Je ne suis pas de France. Je suis de Berlin et je n'ai jamais visité aucun pays francophone auparavant. Je ne pense pas que je m'en sorte très bien.

—Je suis désolé de ne pas pouvoir vous faciliter la tâche, mais je ne parle couramment aucune de ces langues.

Je pense que je ne devrais pas lui parler de ma situation, puisque c'est la première fois que nous nous rencontrons. Mais, ma bouche prend de l'avance et je commence à raconter l'histoire avec de petites interruptions pour me rappeler des mots. J'essaie d'utiliser uniquement des verbes au présent. Je lui raconte que les gens me considèrent comme un scénariste médiocre parce que j'écris uniquement des histoires d'amour pleines de scènes mièvres, qui ne contiennent aucun élément surprenant qui rendrait le film inoubliable. Je lui explique également la raison pour laquelle j'écris de tels scripts, ce qui est plutôt une excuse pour mon échec. À savoir, le fait que les gens devraient regarder des films pour oublier la dure réalité. Comme celui de l'amour. L'amour est toujours trop compliqué, alors j'essaie de le rendre plus simple, pour les aider à y croire. Ce soir, j'ai rencontré un réalisateur qui semblait intéressé par mon scénario. C'est pour ça que je suis venu à Paris. Je pensais que c'était une opportunité très attendue. Je suis venu à ce concert de musique classique parce qu'il m'a dit qu'il aimerait que j'ajoute des éléments de ce domaine au scénario. Je n'ai jamais assisté à un concert comme celui-ci auparavant. Tout ça juste pour être à nouveau rejeté.

Nous ne nous avons pas regardés du tout pendant que je parlais et il écoutait. Mais maintenant il se tourne vers moi et me regarde avec ses yeux gris-bleu.

— La dure réalité est une vérité qu'il vaut toujours la peine de reconnaître. Nous sommes censés ressentir toute la gamme des émotions. Les imperfections sont ceux qui nous font valoriser davantage les choses dans lesquelles il est facile de perdre confiance. Ces sont les imperfections qui font de la vie le film le plus réussi.

J'y réfléchis un moment et j'ai une idée risquée, mais qui pourrait être la meilleure décision. J'écrirai toujours une histoire d'amour, mais qui sera troublée par les imperfections humaines. La cupidité, les mensonges et la haine. Même si j'échoue, je m'assurerai de le faire avec le meilleur scénario possible.

Le pianiste me sourit. Nous nous regardons dans les yeux. L'horloge sonne minuit. On entend un concert d'orchestre. Une performance parfaite pour une danse. Il me tend la main. J'accepte et nous commençons par des mouvements légers. Deux pas à gauche, deux pas à droite, en avant et en arrière. Au fur et à mesure que nous nous habituons au rythme, nos mouvements deviennent plus rapides, jusqu'à se transformer en simples pirouettes. À la fin de la représentation, notre danse se termine également.

—J'ai encore une représentation à préparer.

Je suis stupéfait. Il l'a dit en allemand. Voyant mon expression, il dit :

—J'ai vraiment aimé ton accent. Ne doutez plus de lui.

Il est sur le point de partir, mais je l'arrête et lui dis en français :

—Cette scène sera certainement présente dans mon prochain scénario.

Il me sourit et s'en va. Soudain, Paris et la langue française deviennent les deux éléments qui ont rendu cette soirée inoubliable pour moi. Peut-être qu'ils deviendront les éléments de surprise dont j'ai besoin.

UNE VISITE BIZARRE À CONQUES

Drăgan Isabela-Elena, XIIe F

—Bonjour! Juste à temps. Le petit déjeuner est prêt.

Je m'assois à la table. Différents plats sont disposés sur la table. Des œufs au plat avec du bacon aux crêpes avec du cacao. Finalement, il se rappelait que je préfère les crêpes au cacao aux crêpes nature. Je remplis mon assiette et commence à manger avec appétit. Je peux honnêtement dire que le petit-déjeuner français est la partie que j'aime le plus en France. J'ose dire que c'est mieux que le petit-déjeuner chinois servi dans les meilleurs restaurants de Chine, mais il n'a pas besoin de le savoir.

—Comment te sens-tu lors de ton premier matin à Conques ?

—Je me suis réveillée et l'image des bâtiments médiévaux m'a terrifiée. Je pensais que j'avais été jetée quelque part au 5ème siècle, et que les autorités viendraient à tout moment me chercher pour me torturer afin que j'avoue quelque chose que je ne sais évidemment pas, dis-je d'un ton irrité. Mon père devient un mur de pierre. Cependant, il me demande :

—Mais lorsque tu as réalisé que tu n'as pas voyagé dans le temps, n'étais-tu pas heureuse de pouvoir profiter des aspects positifs de la période médiévale sans avoir à endurer les aspects négatifs ? Par exemple, l'architecture.

—Puis j'ai vu une religieuse marche dans la rue, la tête dans la terre, et soudain, elle a levé les yeux vers moi et m'a souri. J'ai rapidement tiré le rideau. Je pensais que mon rêve d'enfant d'expérimenter le film « La Nonne » était devenu réalité.

—Sérieusement! Pourquoi faut-il transformer même les aspects positifs en aspects négatifs? dit le père avec exaspération. Conques est ma maison depuis que je me suis séparé de ta mère. J'aimerais que tu puisses l'aimer aussi.

—Peut-être que si tu m'avais laissée rester avec ma mère à Chongqing et que tu n'avais pas tant insisté pour cette visite, peut-être que je n'aurais pas insulté ton village bien-aimé.

—Tu sais très bien que ta mère a insisté pour ne pas te laisser seule à la maison pendant deux semaines. Tu n'as que 15 ans et tu n'aurais pas pu tout gérer.

—Bien. Alors soyez indulgents avec moi pendant deux semaines. Je ne remettrai plus jamais les pieds dans ce village après ça.

Je me lève de table et me dirige vers la sortie. Papa m'appelle, mais en vain. Je sors de la maison et tourne à droite sans avoir de destination en tête. Je n'ai même pas pu en avoir un, vu que c'est ma première fois à Conques.

Je prends tout l'espace avec mes yeux. Conques est constitué de ruelles étroites et pavées qui donnent au village un air médiéval authentique. Les maisons sont également construites en pierre et recouvertes de quelque chose que mon père m'a dit s'appeler ardoise. Des paysages de montagne à couper le souffle sont visibles à l'horizon. Conques semble être le rêve de tout amateur de randonnée et quelque chose de complètement hors du commun. Mais je ne suis pas comme ça. Je suis habitué à tout ce qui est moderne. J'ai vécu 15 ans à Chongqing, l'une des villes les plus urbanisées du monde. J'associe Conques à ma rupture totale avec tout ce que je connaissais. Papa ne peut pas me forcer à clôturer son village en premier lieu. Il me faudrait plus de deux semaines pour m'installer. Il est possible qu'après les deux semaines prévues pour ma visite, je ne remets plus les pieds ici. Après le divorce de mes parents, soit mon père venait me rendre visite à Chongqing, soit je lui rendais visite en France. Mais à Paris, pas à Conques. Je ne sais pas pourquoi mon père a abandonné son emploi dans une grande entreprise en France pour un emploi médiocre à Conques. Il ne sert à rien de trop s'attacher à Conques. Papa va sûrement retourner à Paris... Aïe ! Quelqu'un vient de me donner un coup de coude.

—Excusez-moi, me dit une voix d'adolescent.

—Soyez plus prudente...

J'avale mes autres mots durs quand je vois son visage. Cheveux châtain clair et yeux bleus. J'avais presque oublié ma faiblesse pour les garçons français. Je jette un coup d'œil à ses vêtements. Il ne porte pas d'armure comme je l'aurais attendu, mais une chemise bleu foncé, un t-shirt noir et un pantalon blanc. Un style étonnamment similaire à celui des adolescents en Chine.

—Aucun problème.

—Tu es la fille du vendeur de l'épicerie, n'est-ce pas ?

—Oui. Qu'est-ce qui m'a trahi ?

Il me le dit depuis un moment maintenant ; l'enthousiasme suscité par l'arrivée de sa fille de Chine. Vous êtes en quelque sorte seul avec ces traits ici.

Les seuls traits que j'ai hérités de mon père sont mes yeux bleus foncé. Sinon, comme la plupart des filles chinoises.

—D'accord. Maintenant que tu sais qui je suis, nous devrions nous séparer.

—Attendez! N'aimeriez-vous pas venir assister au festival de musique médiévale ? C'est là que je vais.

—Est-ce qu'une telle chose existe ? En fait, cet endroit est tout droit sorti d'un film médiéval. Je ne devrais pas être surpris.

—Viens, ça va être amusant.

Il me sourit et je fonds instantanément. Au final, ça ne me coûterait rien. De plus, je suis une experte en musique. J'étudie simplement dans une école d'art. Il se fait tard. Le crépuscule fait briller les pierres des rues et des maisons. Au milieu d'une rue, il y a des gens assis en cercle, et au milieu d'eux, un groupe d'hommes et de femmes vêtus de vêtements médiévaux. Je les reconnais grâce aux films que j'ai vus et qui ne m'ont pas impressionnée. Chaque musicien a un instrument. Une harpe, une flûte, des percussions, une sorte d'alto, un oud. Ils commencent leur représentation. En Chine, j'ai étudié trop peu la musique médiévale. Mais je l'admets. Au début, je ne comprends rien. Un mélange de voix masculines, une langue que je ne comprends pas et divers accompagnements. Cela me rappelle une chanson religieuse. Après la première chanson, je m'habitue au rythme rapide des chansons. Les gens se lèvent de leurs chaises et commencent à danser. Les locaux m'invitent aussi. Je suis sceptique au début car je ne connais pas leur danse, mais les dames se montrent compréhensives et patientes. Je reprends le rythme de la danse tout aussi rapidement. Je peux ressentir l'esprit d'un temps révolu à travers le chant de ces gens. Tous les éléments qui semblaient sans rapport ont désormais plus de sens ensemble que séparément à mes yeux.

Soudain, danser avec des gens de France dans un village de France accompagné d'une musique que je considérais comme bizarre, me fait ressentir ce que je ne ressentirais jamais à Chongqing. Nous nous asseyons, écoutons de la musique, discutons encore un peu. Tout le monde me félicite

pour mon niveau avancé en français. La notion de temps ne me concerne plus jusqu'à ce que quelqu'un pose sa main sur mon épaule et me demande :

—Le spectacle est presque terminé. Et il faisait sombre. Est-ce que tu arrives à rentrer à la maison ? le garçon qui m'a amenée ici me demande.

Je me rends compte que des rues qui se ressemblent vont rendre mon retour à la maison plus difficile. Remarquant mon silence, il dit :

—Viens, je t'emmène. Je connais ton père.

Nous faisons de petits pas. Il semble que nous voulions tous les deux prolonger ce moment.

—Merci de m'avoir proposé de voir ce concert. C'était le moment le plus précieux que j'ai vécu ici. Même si je ne suis ici que depuis un jour.

—Ce n'est pas mon mérite. C'est le mérite du village de Conques. Laisse-lui le temps de vous révéler tous ses secrets.

C'est exactement ce que je vais faire. Une vie urbaine signifie également un style de vie alerte. Je vais accélérer mon processus d'adaptation. Conques mérite vraiment une chance. Qui sait ? Peut-être même que cela deviendra l'endroit qui me manquera le plus.

6.2 A Place for Everyone

In every class, from far and near, We
gather close, we gather here. Different stories,
dreams, and ways, Yet side by side we spend our
days. Some learn through guidance, some learn by
sight, Some find their voice, some embrace the
Light.

But every heart, both shy and strong,
Deserves a space where they belong

No single path is drawn in stone, Each
mind must journey on its own.
But hands reach out, and hearts are wide,
With kindness walking by our side.

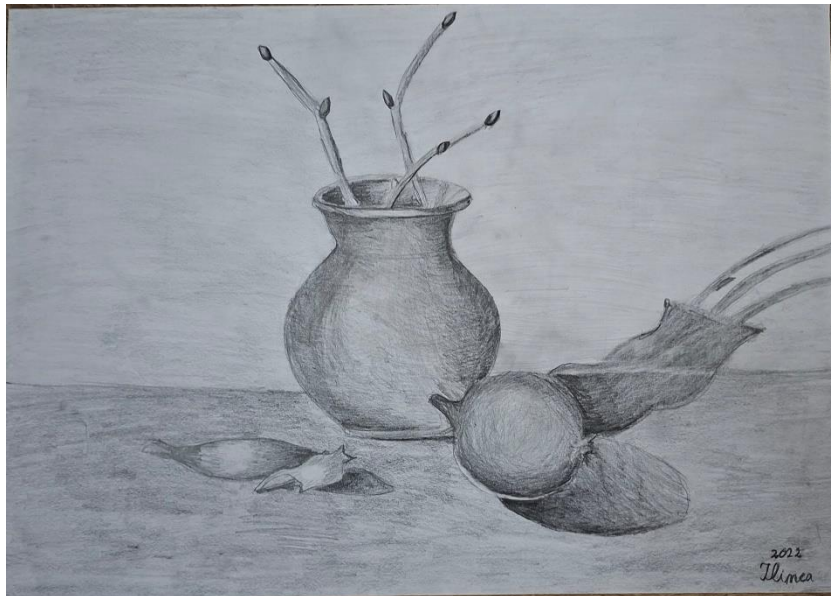
The quiet child, the one who stumbles
The voice that shakes, the thought that humbles
They all belong, they all can grow, When
seeds of care are helped to show.

A rise, a sign, a listening ear Can
gently wash away the fear.
With tools that lift and plans that guide,
Inclusion walks right by our side.

A book with symbols, a screen with sound,
New ways to let each gift be found.
No one is less, and none above,
In schools, inclusion is built strong with trust and love.

We help each other every day
Through kind and thoughtful things we say.
We listen, share, and try to see How
bright and strong we all can be. So let
us build with open hearts
A world where learning always starts
With seeing worth in every face.
In every student, a rightful place.

Anton Floriana-Alexandra clasa a XI-a E
Prof.Coordonator:Aurora Eillen

Do your best

By Victor Luciu, clasa a VI-a A,
Prof. Dirigintă și Limba Engleză, Aurora Eillen

I will do my best to win it all.
To make it worth and reach my goal.

To challenge life with all it takes,
Success will come if you're the best.

It is not as easy to achieve,
But working hard will make you dream.

Do let your hope retreat,
Be great and brave and you'll succeed.

I will rise again if I ever stumble,
And I will be humble.

With courage strong and vision clear,
I'll face my doubts, dismiss my fear.

Each day is a chance to strive, to grow,
To chase the heights, to learn, to know.

Poezia a fost publicata initial in revista „INOVAȚIE ÎN EDUCAȚIE”, ISSN 2668-7097, februarie 2025.

6.3 PRIMUL ȘI ULTIMUL SUFLU

Dincolo de cuvinte,
Acolo unde tăcerea respiră Te-am
găsit.

Nu ești doar trup și lumină
Ești izvorul nevăzut Din
care se adapă universul.

Privirea ta deschide porți Pe care
nici moartea nu le poate închide.
În umbra cea mai vastă

Rămân în tine
Ca o flacără neatinsă În
eternitatea cerului.
Și chiar de-ar șterge Dumnezeu
Însuși lumea

Ar rămâne iubirea ta,
Primul și ultimul suflu Al
întregii creații.

AUTOR : MATTEO TUDOR CLASA A VI-a B
PROF COORDONATOR : DENISA BUNEA

6.4 DECOR DE TOAMNA

Sticla trotuarelor se
crapă în reflexe verzui,
umbrele par sateliți obosiți
ce nu mai găsesc semnalul.
Un tramvai trece ca un animal preistoric,
înăuntru oamenii scriu mesaje
despre iubire,
dar cuvintele lor se evaporă
ca aburii de pe geam.

Apa se adună în gropi – fiecare
baltăpare un ecran spart, unde
se oglindește
nu cerul, ci o reacție chimică a întâmplării.

Clădirile, gri ca niște cărți neterminate,
își închid ferestrele ca pe niște pleoape
în fața luminii.

Și eu merg, cu pașii
răniți de asfalt,
uitându-mă la reclamele despre farmacii care promit sănătate și tinerețe veșnică,
și apa șterge,
în fiecare clipă, orice urmă că
am trecut pe aici.

Maria Coman clasa a VII-a

PROF COORDONATOR : FLOROIU ANA-MARIA

6.5 MANUAL DE UTILIZARE PENTRU O COPILĂRIE SECOND-HAND

în curtea blocului
mingea de cauciuc sare mai sus decât amintirea,
dar tot cade înapoi,
exact în colțul unde eu încă citesc și universul se
contractă într-o coajă de portocală.

Copilăria nu e o vârstă, ci un
refresh în sistem: cheia la gât
= parolă de acces,
laptele vărsat = ecran albastru,
iar bicicleta Pegas
se transformă într-un hyperlink spre
genunchii juliți.

Mamele încă strigă de la balcon ca
niște notificări pop-up,
„intră în casă, se face târziu!” dar
timpul e doar un elastic întins
prea mult,
care pocnește când vrei să-l ții strâns.

Între două blocuri gri
încă se mai joacă „de-a v-ați ascunselea”,
iar Dumnezeu
— cu ochii închiși și fruntea lipită de beton
— numără: unu... doi... trei... ca și cum ar
aștepta
să ne găsească pe toți în
același loc unde am rămas
suspendați.

Maria Grigorescu Clasa a VII a A

6.6 MULȚUMESC !

Cât de greu e să spui
 „mulțumesc” într-o lume care
 se grăbește ca un tren fără
 opriri,
 unde inimile își pierd respirația, alergând
 după nimic?

Și totuși, un „mulțumesc”
 poate fi un felinar aprins pe
 o stradă pustie,
 o floare care răsare prin asfalt,
 o gură de aer, atunci când simți că te îneci în
 zgomot.

Din păcate, trăim printre oameni care
 își ascund sufletele în buzunare strâmte,
 uitând că recunoștința e o monedă care nu
 sărăcește pe nimeni.

Ne construim ziduri din griji, dar
 poate, din când în când,
 ar trebui să lăsăm o ușă deschisă,
 să vedem că și celălalt există, că
 o vorbă caldă
 poate repara fisurile invizibile dintr-o zi.

„Mulțumesc”...
 un cuvânt mic, dar încăpător, un
 pod peste singurătate,
 o mângâiere învelită în silabe.

Și totuși, pentru prea mulți nu
 mai înseamnă nimic.

Dar fără el, ne
 uscăm încet,
 ca niște copaci lăsați fără rădăcini,
 într-o lume care uită să respire.

RACHINĂ ELENA, CLASAA 11-A D

Prof. Coordonator: Greere Alina

6.7 PAGINI DE JURNAL

8 septembrie

Azi m-am trezit obosită, chiar dacă am dormit mult. Când m-am ridicat din pat, totul s-a învârtit ca și cum eram într-un carusel stricat. Inima mea a bătut tare-tare, de parcă voia să fugă din piept. Mama mi-a zis să mă așez imediat și să beau apă cu sare.

M-am uitat pe geam și colegii mei mergeau spre școală. Spre prima zi de școală din acest an! Eu nu am putut... Corpul meu e ca un telefon cu bateria stricată – se descarcă chiar dacă îl ții în priză.

Îmi place să citesc și să desenez când stau culcată, dar mi-e dor să alerg, să merg la antrenamentul de scrimă, la călărie... Uneori îmi imaginez că am superputeri: dacă tot îmi bate inima așa de repede, poate că, în altă lume, aș fi o prințesă războinică.

Tata zice că sunt curajoasă. Eu nu știu dacă sunt. Eu doar încerc să nu plâng când amețesc și trebuie să mă opresc din tot ce fac.

În seara asta sper să visez că alerg, că nu mă doare nimic și că nu trebuie să mă opresc.

În visurile mele, POTS nu există.

9 septembrie

Dimineața, când m-am ridicat din pat, nu m-am simțit deloc bine. Inima mea a început să bată din nou foarte tare și m-a luat amețeala. Mama m-a pus să stau culcată câteva minute și mi-a adus apă cu electroliți.

Doctorul spune că am POTS – un nume lung: ***sindrom de tahicardie ortostatică posturală***. Asta înseamnă că atunci când mă ridic, sângele meu nu circulă cum trebuie și inima se grăbește ca să compenseze.

Am învățat câteva trucuri:

- să beau multă apă pe parcursul zilei,
- să pun sare în mâncare,
- să port șosete compresive, chiar dacă sunt greu de tras,
- să mă ridic încet, ca un robot care se deblochează pe etape.

Nici astăzi nu am mers la școală, pentru că oboseala m-a prins după doar câteva minute de stat în picioare. Doamna dirigintă și colegii mi-au trimis orarul prin WhatsApp și m-au anunțat că mi-au lăsat manualele în dulap. Mi-au trimis poze cu ei și cu sala de clasă în care avem tablă inteligentă și mobilier nou. Mi-e dor să fiu cu colegii mei!

Astăzi tata îmi spune că sunt ca o atletă care se antrenează pentru o cursă lungă: trebuie să am răbdare, să îmi cunosc corpul și să nu renunț. Îmi place comparația asta. Poate că într-o zi, când inima mea nu va mai fugi așa tare, voi putea alerga și eu alături de ceilalți.

10 septembrie

Astăzi a fost o zi mai bună.

M-am trezit și inima nu a mai alergat atât de repede când m-am ridicat. Am urmat rutina mea: un pahar mare de apă, puțină mișcare lentă în pat și șosetele mele compresive puse la timp.

Am reușit să merg la școală. Pașii mei erau mici, atenți, dar fiecare pas a contat și am ajuns cu bine în sala de clasă. Am ieșit la tablă la matematică, am citit tema la română, am răspuns la biologie. Trei ore nu am amețit deloc!

În pauză, am stat mai mult pe margine, dar m-am bucurat să privesc colegii jucând fotbal. În timp ce stăteam pe bancă, am băut apă și am mâncat o gustare să țin tensiunea sub control.

Chiar dacă am fost mai rezervată cu ei, am simțit că am câștigat o cursă: am fost în clasă, printre prieteni, și am reușit să fac lucruri fără să mă simt amețită sau obosită.

Mama spune că POTS nu va dispărea peste noapte, dar că fiecare zi bună e un pas înainte.

Astăzi am simțit că pot să înving chiar și atunci când corpul meu se ceartă cu mine.

Clasa a VII-a

O FUGĂ SPRE ALTĂ LUME

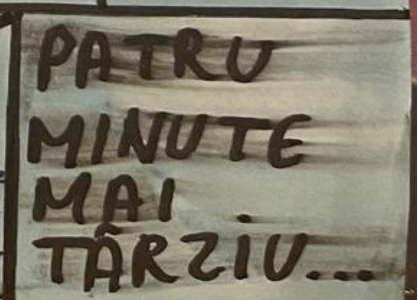
Oprea Alexandra clasa a 7-a

UNDEVA ÎN
ELADA, 237 î.Hr.

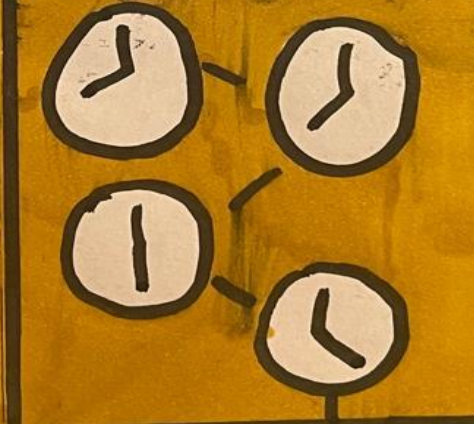
ÎN BIROULUI
LUI ARHIMEDE

ΔB
 $K \Omega$
 $\Sigma \Theta$

MAMI,
VITE

6.10 Hurt people, hurt people

my least favourite saying,
because it might be true...
But oh God, I keep praying
that I don't do that too.
All the pain I've felt,
I wanna turn into art,
and all with what I've dealt,
to keep it in my heart.
Keep it all for me,
you need to see the world as beautiful as it can be.
you don't need to know the suffering and loneliness,
I want you to only feel kindness.
The kindness I did not receive,
the one I hope and pray I'm able to give.
I hope I'm not too broken,
by the words unspoken,
to give you a better life than mine
to end the suffering in our bloodline.
Instead of pain
I will give love,
I shall not be like them,
I shall be above.
I will not set the world on fire
for my own sick desire.
Hurt people don't always hurt people, right?
Because I need to believe it will be alright.

Autor :Bianca B

Prof.Coordonator: Marinescu Cristian

7.PROFESORII AU CUVÂNTUL

7.1 Mircea Eliade, istoricul religiilor și gânditorul sacru

Mircea Eliade (1907–1986) este una dintre cele mai importante personalități ale culturii române și universale, recunoscut atât ca istoric al religiilor, cât și ca scriitor, eseist și gânditor al sacralului. Născut la București, Eliade a urmat studii de filozofie și istorie a religiilor, remarcându-se încă din tinerețe prin pasiunea pentru tradițiile spirituale ale lumii. Experiența sa academică s-a consolidat la Paris, unde a studiat sub îndrumarea unor personalități remarcabile precum Georges Dumézil și Marcel Mauss, aprofundând în special religiile orientale, hinduismul și budismul. Perioada petrecută în India în anii 1930 a avut o influență deosebită asupra viziunii sale asupra religiei, oferindu-i ocazia de a observa ritualurile, miturile și conceptele de timp sacru și reîntoarcere a lumii în practică. Experiențele trăite acolo i-au permis să înțeleagă religia nu doar ca doctrină, ci ca un mod prin care omul se raportează la sacralul din jurul său. Această abordare l-a condus la elaborarea unei metode comparativ-fenomenologice în studiul religiilor, care urmărește descifrarea hirofaniilor, a manifestărilor vizibile ale sacralului în lumea profană.

Mircea Eliade se impune în secolul al XX-lea ca unul dintre cei mai importanți istorici ai religiilor și filosofi ai sacralului, iar studiile sale continuă să influențeze modul în care înțelegem religia și cultura universală, deoarece el propune o perspectivă originală, centrată pe experiența religioasă a omului. Religia, în viziunea sa, nu este doar un fenomen obiectiv sau istoric, ci un mod profund prin care omul se raportează la existență, caută sens și își conectează viața către eternitate.

O parte esențială a viziunii sale o constituie analiza miturilor și ritualurilor, care nu sunt simple povești sau obiceiuri, ci instrumente prin care omul trăiește sacralul. Miturile cosmogonice explică originea lumii și ordinea universală, iar miturile de inițiere însoțesc trecerea individului prin etape fundamentale ale vieții. Ele permit omului și comunității să re trăiască simbolic evenimentele fundamentale ale universului, creând o legătură între prezent și timpuri străvechi, considerate perfecte și sacre. Ritualurile nu repetă mecanic aceste mituri, ci le reînnoiesc, transformând viața profană într-un spațiu sacral plin de semnificație. Participarea la inițierile tinerilor în comunități africane sau la ritualurile de primăvară din culturi indo-europene simbolizează nu doar renașterea naturii, ci și readucerea omului în legătura cu ordinea cosmică. Distincția fundamentală între sacru și profan reprezintă unul dintre pilonii gândirii lui Eliade. *Sacralul* se manifestă prin hirofanii, apariții ale divinului în obiecte, locuri, ființe sau evenimente care transcend ordinea cotidiană. Muntele Sinai, unde Moise primește Tablele Legii, este un exemplu clasic, iar templul Angkor Wat devine sacru prin armonia arhitecturii și ritualurile care se desfășoară acolo. Copacii sau stâncile sacre în tradiții africane sau în folclorul românesc sunt alte puncte de întâlnire între om și divin. *Profanul* nu se opune sacralului, iar miturile și ritualurile permit accesul la sacru chiar în mijlocul vieții cotidiene. Hierofaniile oferă oamenilor posibilitatea

de a percepe realitatea transcendentă, de a organiza universul și de a transforma experiența obișnuită într-un spațiu plin de semnificație.

Mitul, în viziunea lui Eliade, nu este doar o narațiune, ci el este un instrument prin care omul se reconectează cu ordinea primordială. Miturile cosmogonice și de inițiere nu doar explică originea lumii sau trecerile vieții, ci oferă modele de comportament și experiență simbolică. Mitul egiptean al creației, în care zeii aduc ordinea prin cuvânt și acțiuni simbolice, sau mitul lui Prometeu din Grecia antică, titanul care fură focul pentru oameni, simbolizând cunoașterea sacră, arată cum poveștile structurează universul simbolic al oamenilor. În Africa, miturile de inițiere pregătesc tinerii pentru roluri sociale și spirituale, iar prin participarea lor la aceste mituri, reînnoiesc legătura cu timpul și spațiul sacru, trăind direct evenimentele fundamentale ale universului. Miturile transformă viața profană în experiență plină de sens și fac legătura cu eternitatea.

Ritualurile fac posibilă transformarea vieții cotidiene în experiență sacră. Ele permit comunităților și indivizilor să participe la ordinea cosmică și la relația cu divinul. Ritualurile agricole ale indigenilor americani reconectează comunitățile la ciclul naturii și la divinitate, în timp ce ritualurile funerare egiptene, inclusiv mumificarea, asigură legătura sufletului cu cosmosul și eternitatea. Ceremoniile de inițiere africane sau din Oceania, prin simbolismul morții și renașterii, permit participanților să trăiască mitul în mod direct, iar hierofaniile devin astfel vizibile și integrate în viața cotidiană, conferind sens și structură existenței.

Inovația majoră a lui Eliade se află în metoda sa comparativ -fenomenologică. El analizează ritualuri, mituri și hierofanii din diverse culturi pentru a descoperi structuri universale, dar o face din perspectiva celui care trăiește religia. Religia nu poate fi înțeleasă doar prin cauze externe, fiind necesar să se înțeleagă modul în care oamenii percep sacrul și interacționează cu el. Observând ritualurile de inițiere din Africa și Oceania, miturile cosmogonice egiptene, hinduse și mesopotamiene, precum și sărbătorile sezoniere din Europa, Asia și America, Eliade identifică modele similare: ordinea cosmică se recrează prin simboluri, mituri și practici ritualice, iar experiența sacrului rămâne constantă în toate culturile.

El introduce conceptul de „tipuri ideale”, aplicat religiei, prin care anumite teme, simboluri și structuri apar constant, reflectând nevoi universale ale ființei umane, dorința de a reconecta profanul cu sacrul, de a înțelege timpul și spațiul prin mit și de a experimenta trecerile simbolice prin ritual. Metoda sa este integrativă și dinamică: nu cataloghează tradițiile religioase, ci urmărește cum funcționează ele în viața reală, cum transformă experiența cotidiană și cum generează sens. Astfel, religia devine pentru Eliade o dimensiune fundamentală a experienței umane, transcendentă dincolo de timp și spațiu, care conferă sens și structură existenței. Distincția între sacru și profan, analiza hierofaniilor, miturilor și ritualurilor demonstrează că religia nu este doar un fenomen social, ci și o experiență vie și regeneratoare. Exemplele variate – de la muntele Sinai și templul Angkor Wat, la ritualurile africane și miturile egiptene sau grecești – arată universalitatea experienței sacrului și relevanța ideilor lui Eliade.

Eliade nu este doar un cercetător, ci și un scriitor ale cărui opere de ficțiune precum „La Țigănci”, „Maitreyi” sau „Pe strada Mântuleasa” reflectă aceleași preocupări fundamentale: întâlnirea cu sacrul, sensul miturilor și valoarea experienței spirituale în viața cotidiană. În

literatura sa, banalul se transformă în transcendent, iar hirofaniile apar în cele mai neașteptate momente și locuri, arătând că sacrul nu este doar o ipostază teoretică, ci o realitate accesibilă fiecărei ființe umane. Astfel, viața și opera lui Mircea Eliade oferă un cadru excepțional pentru explorarea relației dintre profan și sacru, dintre lumea cotidiană și hirofanii, precum și pentru înțelegerea modului în care omul, prin ritual, mit și reflecție, caută să-și însușească experiența divinului.

Această perspectivă integratoare și comparativă face ca Eliade să rămână nu doar un istoric al religiilor, ci și un gânditor al sacrului, capabil să ofere oamenilor o viziune profundă asupra sensului existenței și a legăturii cu misterul originar.

Experiența sa indiană, studiile comparative asupra religiilor lumii și analiza miturilor universale i-au oferit lui Eliade o perspectivă unitară asupra condiției umane. Astfel, în templele hinduse, ritualurile și procesiunile pelerinilor transformă gesturile cotidiene în acte sacre, în Egiptul antic, miturile creației și ritualurile funerare conferă cosmosului o ordine simbolică, iar omul se raportează la eternitate prin aceste practici. La amerindieni, riturile de inițiere și ceremoniile legate de natură devin hirofanii, prin care omul se conectează la sacralitatea universului. În Grecia antică, misterele eleusine arătau cum inițierea în tainele zeilor transformă percepția asupra vieții și morții, iar în China taoistă, venerarea strămoșilor și gesturile ritualice ordonează armonia între om și cosmos. Aceste exemple demonstrează că, indiferent de epocă sau cultură, omul caută să se reconecteze cu sacrul și să-și regăsească locul în univers.

Inovația lui Eliade constă în modul în care a reunit aceste experiențe dispartate într-o metodă comparativ-fenomenologică, ce privește religia nu doar ca sistem de credințe sau dogme, ci ca experiență trăită, ca modalitate în care omul percepe și reacționează la sacrul din jurul său. Prin conceptul de timp sacru, el arată că ritualurile și miturile permit omului să reînnoiască experiența originară a cosmosului, să recreeze momente fundamentale ale existenței și să transforme realitatea profană într-un spațiu al întâlnirii cu divinul.

Aceleași principii se regăsesc și în proza sa literară. În „La Țigănci”, spațiul aparent banal al unei străzi bucureștene devine loc al întâlnirii cu misterul, iar timpul se dilată, permițând personajului să trăiască o experiență autentică a sacrului. În „Maitreyi”, India, cu templele, râurile și tradițiile sale, transfigurează iubirea și cunoașterea în hirofanii, iar personajele descoperă că realitatea cotidiană este doar un voal sub care se ascunde dimensiunea transcendentă a existenței. În „Pe strada Mântuleasa”, banalul cotidian poate ascunde întâlniri cu taina: o casă veche, o vizită aparent întâmplătoare sau o discuție simplă devin hirofanii care deschid ochii sufletului către prezența sacrului.

Prin metoda sa inovatoare și abordarea unificatoare a miturilor, ritualurilor și simbolurilor, Eliade a transformat studiul religiilor într-o disciplină care nu se limitează la cronica doctrinelor sau la analiza istorică. El arată că religiile sunt modalități prin care omul caută sensul existenței și se raportează la sacrul originar, iar hirofaniile reprezintă punctul în care sacrul se revelează în viața cotidiană, conferind consistență și valoare experienței umane.

Opera sa nu oferă doar o analiză istorică, ci și o înțelegere profundă a modului în care omul interacționează cu misterul universului. Eliade nu este doar un istoric al religiilor, ci un

gânditor al sacrului, ale cărui concepte continuă să inspire cercetători, scriitori și filozofi, oferind o viziune completă asupra religiei ca experiență universală, regeneratoare și profund umană. Prin întreaga sa operă, Mircea Eliade demonstrează că studiul religiei nu poate fi redus la o simplă inventariere a dogmelor sau a practicilor ritualice, ci trebuie să înțeleagă experiența religioasă ca fenomen uman fundamental, care transcende timp și spațiu.

Abordarea sa comparativ-fenomenologică a adus o inovație remarcabilă, oferind un cadru teoretic prin care miturile, ritualurile și simbolurile pot fi înțelese ca expresii ale aceleași nevoi fundamentale: reconcilierea omului cu sacrul și căutarea sensului existenței. Prin analiza conceptului de timp sacru, Eliade arată că omul, indiferent de cultură, caută să reînnoiască experiența originară a cosmosului, să trăiască din nou momentele fundamentale ale existenței și să transforme realitatea profană în spațiu al întâlnirii cu divinul. Această perspectivă explică de ce ritualurile, miturile și simbolurile din tradiții atât de diferite, reflectă aceleași nevoi fundamentale ale ființei umane: dorința de sens, de continuitate și de comuniune cu sacrul.

Contribuția lui Eliade depășește strict aria academică. El influențează gândirea contemporană despre religie, mit și cultură, oferind o viziune în care experiența sacrului devine un element central al înțelegerii omului și al civilizației. Prin conceptele și studiile sale comparate, Eliade ne invită să privim viața cu atenție și să recunoaștem prezența divinului în profane, înțelegând că fiecare hirofanie, fie ea în ritual, mit, natură sau literatură, ne apropie de o înțelegere mai profundă a universului și a propriei noastre ființe.

Astfel, Mircea Eliade rămâne nu doar un istoric al religiilor, ci și un gânditor al sacrului, un călăuzitor care ne învață să privim lumea cu ochi noi, să recunoaștem prezența divinului în cotidian și să înțelegem că între profan și sacru, între banal și hirofanie, se desfășoară însăși viața omului, transformând fiecare clipă într-o posibilă întâlnire cu taina și misterul originar.

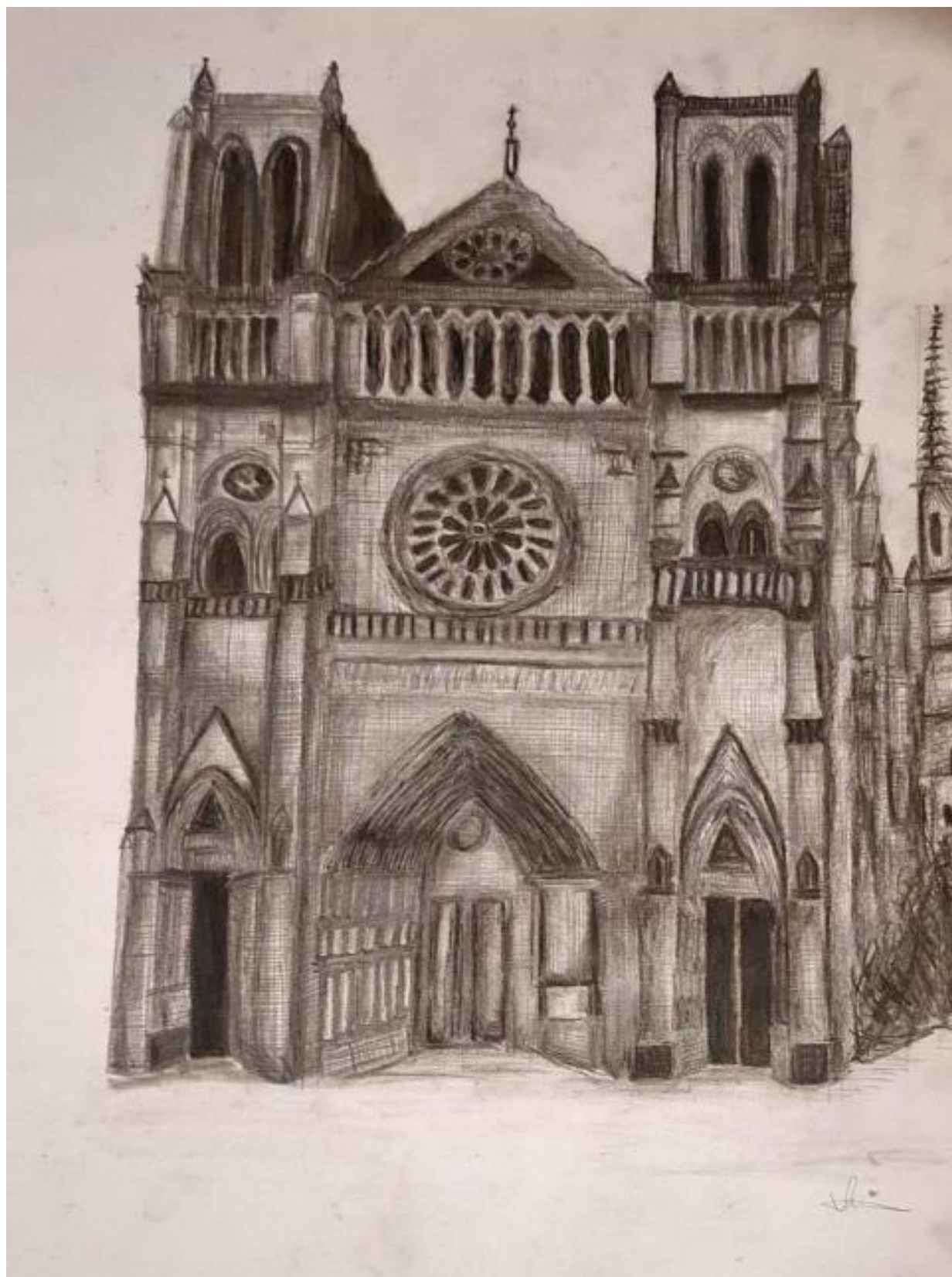
Bibliografie

1. Eliade, Mircea, „Istoria credințelor și ideilor religioase”, București, Humanitas, 1996.
2. Eliade, Mircea, „Tratat de istorie a religiilor”, București, Humanitas, 2000.
3. Eliade, Mircea, „La Țigănci”, București, Humanitas, 1997.
4. Eliade, Mircea, „Maitreyi”, București, Humanitas, 2001.
5. Eliade, Mircea, „Pe strada Mântuleasa”, București, Humanitas, 2003.

Prof. Dr., Ioniță Isabella-Elena

Hâldan Veronica clasa a VI-a B

7.2. Jesus Christ: The Light of Christmas in the Orthodox Church

PROF. AURORA EILLEN

COLEGIUL NAȚIONAL ALEXANDRU LAHOVARI, RÂMNICU VÂLCEA

The birth of Jesus Christ is the most remarkable as well as unique event in human history, marking the fulfillment of divine promises and the beginning of a new covenant between God and mankind. For Christians, and particularly within the Orthodox Church, the celebration of Christmas is a time of immense spiritual significance, reflecting on the incarnation of Christ and the infinite love of God for humanity. Jesus Christ, the Son of God and Saviour of the world, was born in Bethlehem over two millennia ago. Jesus' birth was foretold by prophets and heralded as the moment when God would dwell among humanity. According to the Gospels of Matthew and Luke, Jesus was born of Virgin Mary, by the power of the Holy Spirit, and laid in a humble manger. This miraculous event, often referred to as the Nativity, symbolizes the humility of Christ and His willingness to enter the world not as a mighty ruler but as a helper to all. The Nativity scene is the depiction of birth: Mary, Joseph, Jesus Himself in a manger, often with shepherds, wise men, and animals .

The Nativity also represents hope and redemption. Jesus' coming into the world fulfilled prophecies such as Isaiah's declaration of a "Prince of Peace" who would reign with justice and righteousness. For Christians, His birth is more than a historical event; it is a revelation of God's love and the promise of salvation. The Orthodox Church celebrates Christmas with profound reverence, emphasizing its theological and spiritual dimensions. Known as the Feast of the Nativity, it is one of the Twelve Great Feasts in the liturgical calendar. The Church places essential focus on preparing for this holy day through a 40-day period of fasting, known as the Nativity Fast. This time is dedicated to prayer, repentance, and spiritual reflection, allowing believers to purify their hearts and minds in anticipation of Christ's birth.

On Christmas Eve, Orthodox Christians gather for a solemn and majestic Divine Liturgy, preceded by The Great Hours and the Vespereal Liturgy of St. Basil the Great. The Orthodox services are abundant in hymns and readings that recount the story of Christ's birth, drawing the faithful into the brilliant mystery of the Incarnation. The Psalms, as well as the songs of praise, such as the Kontakion of the Nativity, proclaim the joyous message: "Today, the Virgin gives birth to the Holy One, and the earth offers a cave to the Almighty One". These fundamental words remind the faithful of God's gracious humility and of the sanctification of creation brought about through Jesus.

The Orthodox Church views the Nativity as a pivotal moment in salvation history. The Embodiment of Jesus Christ is understood as God becoming fully human while remaining fully divine. This mystery illuminates the Orthodox concept of theosis, the process of human beings becoming in communion with God. By embracing human nature, Christ made it possible for humanity to participate in the divine essence, drawing all the sins of the world upon Himself.

The humility of Christ's birth in a manger also serves as a quintessential lesson in terms of mercy, love and service. It encourages believers to reject pride and materialism, paying attention and concentrating on spiritual growth and acts of charity. The Nativity story emphasizes God's identification with the lowly and marginalized, calling Christians to extend

compassion to all. What is more, Orthodox Christians around the world celebrate Christmas with unique customs and traditions. In many countries, the faithful attend midnight services, light candles, and sing carols that glorify Jesus Christ's birth. The exchange of presents reflects the gifts brought by the Magi to the Christ Child, symbolizing love, generosity and kindness. In addition to this, in the Orthodox cultures, special foods are prepared for the Christmas feast. Actually, these meals are not only a celebration but also a reminder of God's blessings and the joy of sharing with others. Equally important, iconography also plays a vital role during Christmas, with depictions of the Nativity adorning churches and homes, serving as visual theology that invites contemplation of the sacred event. The birth of Jesus Christ carries a universal message of peace, hope, and love. It reminds believers that God's love surpasses all barriers and is available to everyone. As a matter of fact, the Orthodox Church's celebration of Christmas represents an invitation to encounter Christ personally and to embody His teachings in life.

All in all, as Orthodox Christians gather to celebrate the Feast of the Nativity, they are reminded of the crucial mystery of God's incarnation and life changing power of His love. In essence, Christmas becomes not only a time to honour the birth of Jesus but also an opportunity to renew faith, to strengthen and amplify spiritual commitment, and share the joy of the Gospel with the entire world. In the light of Christ's birth, the faithful find aspiration, cheerfulness, strength and effectiveness to live according to God's will.

Eseul a fost publicat initial in revista „INOVATIE ÎN EDUCAȚIE”, ISSN 2668-7097, februarie 2025.

7.3. DIVERSITATE TEMATICĂ ÎN POEZIA LUI PANAIT CERNA

Prof. dr. Ana-Maria Floroiu

Energia manifestată politic în 1907 se contura limpede, puternic și de-o originalitate sălbatică, doar în poezia lui Panait Cerna, poet a cărui valoare, la acel moment, nu mai era contestată decât de cei de la periferia literaturii, susținea criticul Mihail Dragomirescu.

Mai mult decât atât, potrivit opiniei aceluiași critic, sentimentul de optimism din capodoperele lui Cerna reprezintă elementul profund al spiritului românesc, în secolul XX, remarcabil atât în literatura noastră, cât și în literatura universală.

Împărtășim ideea exprimată de Dragomirescu, mai ales că acesta este pe deplin convins că Cerna este cel mai mare poet liric sămănătorist (Cf. Dragomirescu, 1934, p.69), prin depășirea de către poet a atmosferei acestei mișcări: „simțirea fără vlagă a sămănătorismului devine deodată concentrată și dârză, cum nu s-a mai văzut în literatura noastră” (Dragomirescu, 1934, p. 70).

Semnificația naționalistă este înlocuită cu cea universală, iar intensitatea energiei care devine retorică în poeziile sale, este de o încordare „nebănuită și răscolește adâncurile” (Ibidem).

Sentimentul devine astfel expresivitate estetică, într-o semantică erotică, socială și filosofică, chiar dacă se resimte puternic influența lui Eminescu. Cerna, însă, trece de la gândirea pesimistă, de tip schopenhauerian, la cugetarea optimistă.

Cerna are conștiința durerii omenești, dar și energia de a o înfrunța și de a o înlătura din soarta omenească. Oricât de dureroasă ar fi viața, ea iese învingătoare prin iubire.

Alături de suficiență, Dumnezeu ne-a dat și iubire, care poate înfrânge durerea și o poate nimici, ne convinge Cerna în *Plânsul lui Adam*. Oricât de mari ar fi durerile ce trebuie să-nfrunte omenirea ca să-și atingă idealul, binefacerile acestuia merită orice sacrificiu, devine mesajul poeziei *Către pace*.

Omenirea primește o lege dură, care amendează mila față de cel neputincios care se tânguie, deoarece doar cel puternic reprezintă viața (*Dura lex*), în timp ce răbdarea și iertarea îl ridică pe om de-asupra lui însuși (*Isus*).

Nicio durere nu poate întuneca așteptarea înfiorată a clipei de dragoste (*Noapte*).

În aceste poezii considerate capodopere de M. Dragomirescu, întâlnim atât durerea, cât și iubirea, dar, văzute dintr-o perspectivă diferită de a al lui Eminescu.

La Eminescu predomină contemplativitatea și melancolia sfârșitului, la Cerna, activitatea și vigoarea vieții. Unul este dulce, adânc și trist; „celălalt este vioiu, avântat și aspru” (Cf. Dragomirescu, 1934, p. 70).

Eminescu găsește în natură un univers compensatoriu, pentru tristețea cu care-și contemplă pieirea, Cerna găsește în tușa groasă, aproape aceeași forță de sinteză, între durere și iubire, cu atât mai mult, cu cât nici el nu e străin de farmecele firii, așa cum apar în *Chemare* și *De departe*.

În orice caz Cerna nu este un imaginativ ca Eminescu, ci aproape un abstract ca Grigore Alexandrescu (*Ibidem*).

Cerna, prin credința lui energică și neînfrântă în farmecele iubirii, reușește să înnoiască erotica. noastră, care, după eminescianismul imitativ, părea să-și fi epuizat resursele.

Poetul ridică obișnuitul cântec la înălțimea odei din *Venere și Madonă* a lui Eminescu și astfel, Cerna este „creatorul odei propriu zise cu caracter intim și erotic în poezia română, odă, originală, neavând nimic de a face cu aceea a lui Alfred de Musset” (Cf. Dragomirescu, 1934, p. 72).

Deși îi recunoaște acest merit, Dragomirescu este sceptic în ceea ce privește poezia contemplativă, referindu-se la poeziile de mai târziu *Poporul*, respectiv, *Lui Leo Tolstoi*, vina fiind a temperamentului artistic al poetului, prea combativ și prea energetic, nepermițându-i scrisului său ritmul contemplativ necesar (*Ibidem*).

Mai mult decât atât, susține că sunt bucăți poetice de virtuozitate, mai mult în nota „Sămănătorului” deși ele au fost scrise pentru cercul lui Titu Maiorescu.

Singurele bucăți în care Cerna își mai găsește vechea energie, sunt *Sonetele* asupra răscoalei din 1907.

Capodoperele lui Cerna rămân cele ale odei.

Mai întâi în oda erotică, cum sunt *Noapte*, *Șoapte*, *Chemare*, *Ecouri*, al doilea în oda socială, cum e *Către pace* și al treilea în oda filosofică, cum sunt *Dura lex* și *Plânsul lui Adam* (Cf. Dragomirescu, 1934, p. 73).

Deși toate aceste poezii sunt publicate în „Sămănătorul“, estetica lor nu este cea promovată de „Sămănătorului“, ci se ridică deasupra acestui curent literar, pentru că nu au prea multe aderențe naționale și sociale și reprezintă, astfel, o formulă estetică relativ pură (Cf. Lovinescu, 1973, p. 440).

Sămănătorismul nu numai că nu disprețuia creștinismul, dar făcea din creștinismul ortodox, cu care se identifică întreaga istoria noastră, un îndemn la admirație pentru urmași.

Cerna depășește această mentalitate; în poezia lui, Isus n-a fost Dumnezeu, căci, de-ar fi fost Dumnezeu, ar fi putut vedea micimea oamenilor, și, numai astfel, ar fi putut să-i ierte.

Isus e superior prin suferința profund umană, ulterior, prin depășirea suferinței, prin iertarea, ca om, a celor ce l-au răstignit.

El devine simbolul suferinței omenești, dar prin iertare mai presus de om: „el este simbolul suferinței omului, care nu se va coborî de pe crucea lui, decât atunci când omenirea nu va mai suferi” (Dragomirescu, 1934, p. 73).

E o concepție umanitaristă, care trece dincolo de îngustimea misticismului istoric.

Acest acord etern și aceasta rezonanță permanentă, deși de factură sămănătoristă, surmontează estetica acestui curent și imprimă epocii caracterul spiritului dârz și viguros (Cf. Dragomirescu, 1934, p. 4).

Dacă în *Isus* vorbește despre mila pentru umanitate și admirația pentru puterea ei iertătoare, în *Dura lex* întâlnim o voce poetică în ipostază admirativă față de condescendența care amăgește avânturile celor slabi ce nu pot înfăptui nimic, dar mai ales, față de natura, care nu trebuie să-i cruțe.

Suferința celor slabi este profundă și, ca atare, ei nu merită să trăiască, deoarece ei sunt victimele milei și ale naturii. Legea dură cere nimicirea lor, și natura își face datoria nimicindu-i. E un umanitarism pe care Dragomirescu îl apropie de acela al lui Vlad Țepeș, care arde pe cerșetori și infirmi, ca să nu se mai chinuiască, desfigurând umanitatea (Ibidem).

Dacă umanitarismul din *Isus* cerea de la evoluție eradicarea suferinței, umanitarismul din *Dura lex* cere distrugerea ei, prin distrugerea indivizilor încercați de suferință, reliefându-se tăria sufletească, ce se cere, și, mai cu seamă, seninătatea, cu care trebuie privită nimicirea celor slabi. Concluzia este că doar un suflet care, din datorită forței sale, este mai presus de milă, doar un suflet, care, grație puterii divine, ale cărei planuri insondabile, cere de la umanitatea nefericită atâtea jertfe înainte de sfârșitul natural al vieții, doar o astfel de putere poate să privească, imperturbabilă, „distrugerea celor netrebnici sau netrebniciți din lume” (Dragomirescu, 1934, p. 74).

Puterea, care, nimicită, se ridică până la iertare în *Isus*, devine puterea, care, neștiind ce este iertarea, privește, ca un lucru firesc nimicirea.

Poezia aceasta este publicată tot în „Sămănătorul“, însă problematica abordată contrastează puternic cu momentul și cadrul în care apare.

Sămănătorismul susține revolta țărănească, în scopul de a-i înălța, de a-i ajuta, de a-i umaniza, prin milă pe aceia dintre țăranii care nu se lasă umiliți. Cerna vine cu o concepție care condamnă mila, și prin aceasta ideologia se opune atmosferei sămănătoriste și are ecou nu doar trecător, ci permanent, ca element al spiritului românesc în acel moment.

În *Plânsul lui Adam* descoperim aceeași tărie sufletească nuanțată însă de alte sentimente. În această poezie, ne este înfățișat Adam plângându-se lui Dumnezeu că, în loc să-l pedepsească pe el, care are un fiu născut din păcat, îl pedepsește pe Cain pentru crima pe care a făcut-o.

La ideea forței sufletești a lui Adam, care îi cere socoteală lui Dumnezeu, se adaugă, în această poezie, un argument sentimental, care joacă un rol important în lirica lui Cerna: iubirea. Viața, deci, e mai presus de moarte, prin faptul că viața presupune iubire.

Dragomirescu afirmă despre Cerna chiar că „nu e poet pe lume care să fi ridicat dragostea la un preț așa de mare” (Idem), referindu-se la capodopera sa *Noapte*, în care poetul cântă deliciile așteptării clipelor de dragoste, ca într-o odă sacră (Idem), puterea sufletească, care se pune deasupra durerii și nimicirii.

Aceasta putere sufletească se afirmă definitiv în cântarea idealurilor de care este animată umanitatea în desfășurarea vieții ei viitoare, în oda socială, *Către Pace*, publicată parțial în „Sămănătorul“ și în întregime în „Convorbiri critice“ (Idem, p. 75).

Realizarea acestor idealuri presupune jertfă, durere nemărginită, violență de neînchipuit. Dârzul poet care are inima (Idem) din *Dura lex*, nu se teme de nicio durere, de nicio violență, de nicio jertfă. Pentru atingerea idealului uman, niciun sacrificiu nu este prea mare.

Poetul acceptă totul și este gata să dea pieirii întreagă civilizație numai ca umanitatea să-și câștige omenia.

Această concepție este de natură anarhică, potrivit lui Dragomirescu și explicabilă prin etnia poetului, al cărui tată ar fi fost un revoluționar rus și a cărui mamă ar fi bulgăroică din Dobrogea (Idem).

Cerna devine, astfel, o culme în extremismul cugetării sale, dar nu e izolat în evoluția gândirii noastre poetice, acesta asemănându-se cu Grigore Alexandrescu, care, sub o formă mai ponderată și mai altruistă, reliefa înfrățirea umanității în *Anul 1840*.

Nici Eminescu, judecând după virulența atacului proletarului din *Împărat și Proletar*, nu e străin de aceasta gândire.

Cerna nu face în *Cătră pace* decât să aducă laolaltă umanitarismul lui Gr. Alexandrescu cu violența lui Eminescu, dar rămânând, și prin fond, dar și prin formă, absolut original (Idem, p. 76).

Putem conchide, astfel, că latura ideologică a poeziei lui Cerna este cu desăvârșire alta decât a sămănătorismului închisat într-un naționalism restrictiv.

După ce Gr. Alexandrescu realizase seninătatea, iar Eminescu pesimismul, Cerna realizează optimismul și prin aceasta își câștigă locul în poezia universală. Critica raționalistă a timpului a pus poezia lui Cerna în prim planul valorilor noastre estetice, putând servi ca exemplificare a mutației valorilor estetice considerate în sine (Cf. Lovinescu, 1973, p. 448).

BIBLIOGRAFIE :

1. Cerna, P., *Floare și genune*, (Ediție: Râpeanu, V.), București, Editura pentru Literatură, 1968.
2. Cerna, P., *Poezii*, (Ediție: Râpeanu, V.), București, Editura Minerva, 1976.
3. Cerna, P., *De-aș avea eu coiful din poveste*, (Ediție: Râpeanu, V.), București, Editura Tineretului, 1965.
4. DLRO, *Dicționarul literaturii române de la origini până la 1900*, București, Editura Academiei, 1979. 227228
5. Dragomirescu, Gh.,N., *Mică enciclopedie a figurilor de stil*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1975.
6. Dragomirescu, M., *Știința literaturii. Introducere în știința literaturii. Estetica generală. Estetica literară*, București, Editura Institutului de Literatură, 1926.
7. DSL, Bidu-Vrânceanu, A., Călărașu, C., Ionescu-Ruxăndoiu, L., Mancaș, M., Pană Dindelegan, G., *Dicționar de științe ale limbii*, București, Editura Nemira, 2001
8. Dima, Al., *Aspecte naționale ale curenților literare internaționale*, București, Editura Cartea Românească, 1973
9. Lovinescu E., *Istoria literaturii române contemporane, vol I*, București, Editura Minerva, 1973.

7.4. Rolul istoriei în educație și societate

Prof. Daniel Tudosoiu

Desigur, istoria ca disciplină de studiu în școală, în condițiile modificărilor profunde în ceea ce privește tehnologia de comunicare și avântul mijloacelor de socializare în masă, joacă un rol fundamental în edificarea unei educații bine structurate și fundamentate, care va fi profund afectată dacă există dezinteres și atitudini superficiale din partea factorilor decidenți.

Un rol important în educarea elevului din punct de vedere intelectual, estetic, moral-civic (și nu numai) îl are istoria, alături de celelalte discipline școlare. Totodată, valorile democrației care stau la baza societății actuale sunt propagate de istorie prin conținuturile programelor școlare și prin valențele educative ale obiectului istorie. Pot spune că istoria ocupă primul loc în ansamblul disciplinelor cu impact instructiv și educativ, și asta pentru că permite reconstituirea trecutului și explicarea acestuia și pentru că are multiple valențe educative și formative. Împreună cu cultura civică istoria oferă elevilor un set de valori importante pentru traiul în societate, mai ales că societatea actuală este extrem de agitată din toate punctele de vedere iar existența noastră depinde de multe ori de modul în care există și se comportă ceilalți.

Se știe foarte bine că „Historia magistra vitae”, pentru că doar atunci când îți cunoști trecutul poți cel puțin să încerci să eviți repetarea unor greșeli fatale, evident nu tot timpul. Nu putem aprecia prezentul sau intui viitorul dacă nu ne cunoaștem trecutul. Fiecare dintre noi are propria sa istorie, deci suntem produse ale istoriei și de aceea trebuie să o studiem cu același interes cu care ne-am studia pe noi înșine. Cum spunea marele istoric Nicolae Iorga, „Cunoscând istoria, eroii, tradiția, ne facem mai sociabili, mai altruși, mai iubitori de om și viață”. Dacă nu cunoaștem și nu înțelegem istoria nației noastre și a celorlalte popoare, nu avem cum să fim umani și iubitori și nu putem să-i acceptăm pe ceilalți. Și asta în condițiile în care suntem cetățeni ai NATO și UE. De aceea, se pune întrebarea “-Cum pot eu să mă comport la Roma dacă nu cunosc istoria Romei și nu cunosc regulile de viață în societatea mea?”

Istoria este disciplina școlară care constituie și fundament pentru cunoștințele dobândite de elevi la discipline ca: limba și literatura română, cultura civică, geografia economică, filosofia, religia, etc. Revenind la importanța istoriei în formarea tinerilor ca cetățeni – resurse pentru piața muncii pot spune că această disciplină școlară poate să contribuie determinant în formarea personalității acestor viitori cetățeni. Acest rol e important în formarea personalității elevului prin faptul că permite:

- asimilarea unui sistem de cunoștințe fundamentale;
- lărgirea orizontului de cultură generală;
- dezvoltarea interesului pentru cunoaștere;
- formarea deprinderilor de muncă intelectuală (localizarea, selectarea, organizarea și evaluarea informațiilor);
- dezvoltarea capacității de prelucrare, interpretare și operare cu informațiile;
- dezvoltarea inteligenței și creativității;
- formarea capacității de a gândi divergent;
- dezvoltarea capacității de a gândi logic, analitic, critic, sintetic și interpretativ;
- formarea capacității de a gândi interdisciplinar;
- însușirea culturii religioase constituită din informații privind istoria religiilor;

- dezvoltarea interesului pentru artă și pentru frumos;
- formarea unui comportament moral-civic prin cunoașterea valorilor, principiilor și normelor sociale de-a lungul timpului.

Toate lucrurile de mai sus sunt atinse în cadrul orelor de istorie prin programele școlare de la toate clasele. Astfel :

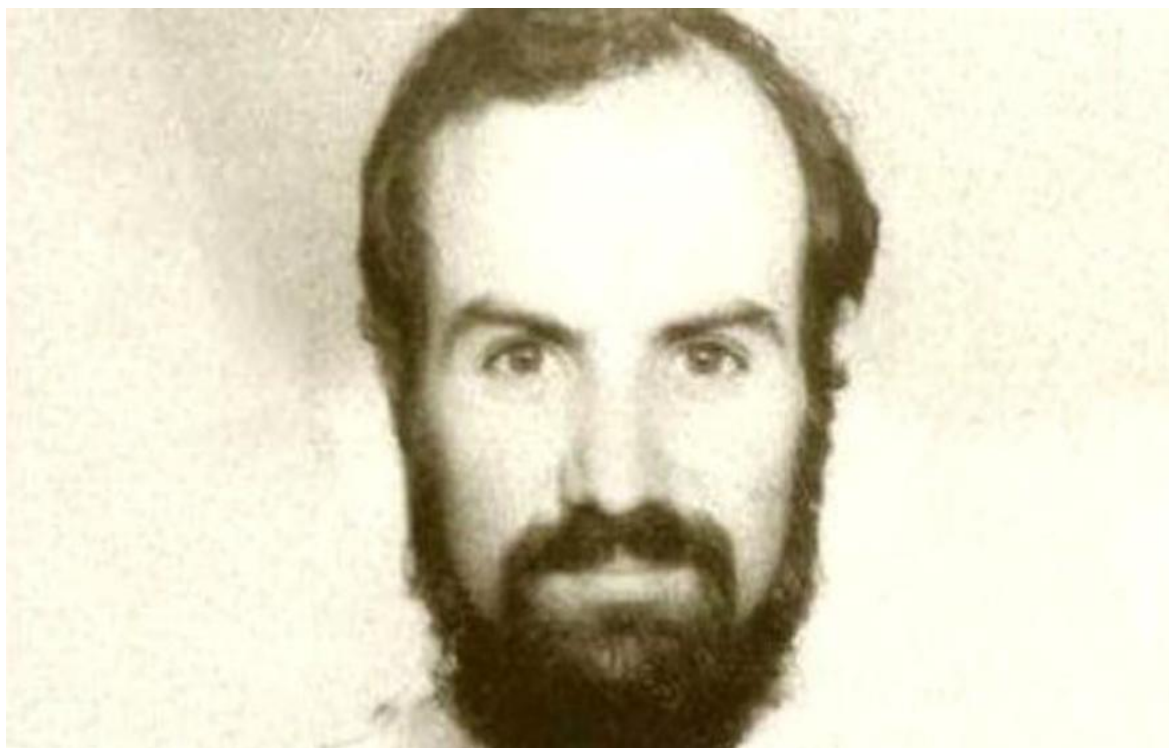
- Tot timpul elevii își dezvoltă deprinderile de scris și mai ales de citit, atât de necesare în înțelegerea mesajelor transmise de sursele istorice scrise;
- În toate lecțiile elevii dobândesc cunoștințe de cultură generală;
- În toate lecțiile se stabilesc relațiile de cauzalitate dintre evenimente, lucru care contribuie la dezvoltarea inteligenței;
- În toate lecțiile este stârnit interesul pentru cunoaștere deoarece mereu sunt noțiuni noi;
- În fiecare lecție elevii descoperă prin studiu individual informațiile prin analiza textelor istorice;
- În toate lecțiile este lărgit orizontul geografic prin utilizarea hărților și a atlaselor istorice dar și prin realizarea unor hărți de către elevi;
- În toate lecțiile se stimulează creativitatea prin folosirea algoritmizării;
- În lecțiile cu teme religioase se descoperă lucruri noi despre religiile lumii și se promovează toleranța religioasă;
- În lecțiile care tratează teme legate de cultură sunt dezvoltate dragostea față de arte și față de științe precum și înțelegerea evoluției unor descoperiri științifice;
- Tot timpul este pus accentul pe acceptarea diferențelor dintre oameni și pe promovarea lucrului în echipă;
- Tot timpul este stabilită legătura între local-național-universal.

În finalul acestui material, aș dori să mă opresc asupra unei laturi foarte importante a studierii istoriei și anume la valoarea morală numită patriotism. Această valoare morală este evitată în ultima perioadă în societatea românească, deși în școală se studiază o unitate de învățare dedicată patriotismului la cultură civică la clasa a VIII-a. Deși există mulți care acreditează ideea rușinii de a fi român și a defectelor noastre ca nație ar trebui să se știe faptul că nu există clasamente reale ale popoarelor lumii pe baza de calități și defecte și că toți oamenii au calități și defecte- asta fiind unicitatea ființei umane. Caragiale spunea ceva de genul “*Zi-le oamenii și dă-le pace*”.

De aceea consider că este imperios necesar să ne respectăm trecutul și să ne iubim patria, să nu uităm cine am fost, cine suntem și ce putem fi. Istoria este disciplină școlară care ne dă șansa să facem toate lucrurile de mai sus. De aceea trebuie pus accentul pe menținerea istoriei ca disciplină școlară și pe solidizarea legăturii dintre tineri și patria noastră. Și să nu uităm de o deviză foarte cunoscută – “*Unitate în diversitate*”.

Bibliografie:

1. Ioniță, Gh.I. – *Metodica predării istoriei*, Editura Universității din București, București, 1997.
2. Păun , Ștefan – *Didactica istoriei*, Editura Corint, București, 2001.
3. Stoica, Marin – *Pedagogie și psihologie*, Editura Gheorghe Alexandru, Craiova, 2002

7.5.BISERICA MĂRTURISITOARE ÎN ACTUALITATE

Daniel Ilie Turcea – de la entropie la epifanie

Personalitate unică în peisajul liricii românești contemporane, poetul Daniel Ilie Turcea a văzut lumina zilei la Târgu-Jiu, la data de 22 iulie 1945. A fost absolvent al liceului *Nicolae Bălcescu* din Pitești (1963), pentru ca mai apoi, să devină licențiat al Institutului de arhitectură *Ion Mincu* din București (1968). Din păcate va pleca la Domnul la vârsta de numai 33 ani, în data de 28 martie 1979. În ciuda acestui fapt, creația lui Daniel Turcea poartă amprenta marilor creatori de literatură, opera sa poetică fiind o oglindire a unor arderi și prefaceri sufletești intense. Cele două opere antume sunt *Entropia*, apărută la Editura *Cartea Românească*, în 1970, și *Epifania*, apărută la aceeași editură, în anul 1979.

Fără a ne propune să realizăm o radiografie completă a creației lui Daniel – Ilie Turcea, trebuie să remarcăm, cel puțin în ceea ce privește volumele antume, că ne aflăm în fața unei personalități artistice atipice pentru contextul cultural al vremii sale, fiind vorba despre un poet a cărui operă

oglindește etapele unei transfigurări, ale unei metamorfozări artistice și personale. Trecerea de la primul volum, „Entropia”, perceput ca un fel de spectacol al lumii exterioare, la cel de-al doilea, „Epifania”, perceput ca revelație a lui Dumnezeu în spațiul intim – în interioritatea propriului suflet, se face în mod spectaculos, ca pe un veritabil drum al Damascului. Această metamorfozare a sufletului are valențele unei cosmicizări. Dezordinea frapantă a lumii, aflată în captivitatea unei geometrii aride, lipsite de orice conținut spiritual, o lume exclusiv a formelor, a geometriei exacte, a liniilor și a punctelor, reprezintă universul poetic al „*Entropiei*”, primul volum publicat în timpul vieții sale.

Din această căutare frenetică, din această disperare a căutării și a nevoii de a găsi, în urma periplului dantesc prin mlaștinile morții și ale infernului existențial, se naște miraculos, Dumnezeu. „Cel mai spectaculos caz de reconversiune a lirismului, urmare a reconvertirii spirituale pe care și-o asumă poetul, îl reprezintă, în toată literatura noastră contemporană, Daniel Turcea”¹, scria Ioan Holban în 2019, în revista *România literară*. Poetul este singular în spațiul cultural românesc, prin saltul abisal de la poezia onirică, baroc-geometrizantă, la poezia mistică, de o spiritualitate ortodoxă curată, lipsită de ostentație. Versurile *Epifaniei* sunt documentul viu al unei convertiri, al unei iluminări, petrecute pe terenul arid al unui suflet, aflat fără să știe, în căutarea lui Dumnezeu.

Convertirea poetului seamănă cu o pagină de Pateric. Episodul este relatat de sora poetului, în volumul biografic, „*Urme în veșnicie*”: „Prin februarie 1972, Daniel n-a mai venit acasă vreo două săptămâni. Eram cu totul deznădăjduite, crezând că nu-l vom mai vedea viu, că nu mai trăiește. (...) Numai mama era complet liniștită în privința lui, se ruga Maicii Domnului în disperare, cu lacrimi multe și era încredințată că este viu și că va veni singur acasă. De fapt nu cred că există vreo mamă care să se roage la Maica Domnului cu lacrimi și din tot sufletul și să nu fie ascultată!”²

După ce ajunge să trăiască iadul deznădejzii extreme, bântuit de gânduri de suicid, într-o cumplită degradare morală și psihică, rătăcind haotic între Budha, Mahomed, Allah, Confucius, Baha Ulah, Zeus, Apollo, Venus, Ahuramazdra, Zamolxe și alții, într-o demonică entropie a propriei existențe, poetul ajunge, prin purtarea de grijă a Maicii Domnului și prin rugăciunile mamei, la poarta Bisericii lui Hristos: „am uitat să-ți spun că atunci când nu mai aveam nicio speranță iar deznădejdea era delirantă – când eram cu fruntea pe prima treaptă a scării, de jos – am văzut-o iar pe mama, îngenunchată, într-o lumină, rugându-se la Icoana Mântuitorului și-așa miam amintit că pe El nu-L strigasem să-mi vină în ajutor”³. Ajuns la Hristos, ca la un liman izbăvitor,

sufletul chinuit se oprește în sfârșit din căutarea deznădăjduită și înțelege că și-a găsit locul: „*Eu aici aș vrea să stau*”⁴. Lucia Turcea, sora poetului, redă în volumul amintit, câteva versuri închinat Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu, scrise de fratele ei, după momentul convertirii: „*O, Puritate, / iată un Om, o Fecioară / cum trăia neștiută, / nimeni nu putea crede, nu putea visa, / nu putea dori, că un Om, înaintea căruia / îngerii se smeresc, / Îl va Naște / pe Dumnezeu!*”⁵

Poetul înțelege finalitatea acestui demers spiritual: „*a cunoaște / cerul, înseamnă / a fi cerul // și / acel tu / ce adie / e apă și duh / țara cea rară / pentru care vă iert / de ce va veni / ne aduce aminte / deși trupul poate că nu e / doar o colibă-n deșert // îngropați morții ca pe semințe / vocile / ca un oraș de sticlă.*”⁶ El simte că a cunoaște înseamnă, în fond, a fi, căci el experimentase mai mult decât oricine limitele unei cunoașteri exclusiv raționale, manifestate la nivel exclusiv mental. Inevitabil, cel care dorește să cunoască pe deplin, să pătrundă esența lumii, va fi cu certitudine nesatisfăcut de un asemenea tip de abordare, căreia îi scapă tocmai esențialul. Versurile „*a cunoaște / cerul, înseamnă / a fi cerul*” sunt expresia poetică a cunoașterii de tip apofatic, pe care, inițial, doar o intuiește, pentru ca mai apoi să o experimenteze. Metafora „*și acel tu / ce adie / e apă și duh*” ne descoperă profunzimea raportării la această realitate. „*Acel tu / ce adie*” sugerează faptul că poetul nu era străin de teologia persoanei, chip al lui Dumnezeu în om, pe care o dezvoltă atât de frumos părintele Dumitru Stăniloae, în toată teologia sa. Poate și din acest motiv, părintele Dumitru Stăniloae vorbește atât de elogios la adresa tânărului poet, considerându-l „unic în literatura română sau poate chiar în literatura universală”, scriind „o poezie categoric creștină, o poezie extraordinară, cum n-am avut niciodată în literatura noastră și cum nu există în lumea întreagă. O poezie de-o mare profunzime și gravitate, atașată religiei ortodoxe.”⁷

Cunoașterea lui Dumnezeu presupune o angajare asumată și liberă a omului, într-o relație personală cu El, Care este ținta urcușului duhovnicesc. Relația personală este posibilă datorită faptului că omul este purtător de chip dumnezeiesc, lucru care face posibilă relația. Părintele Dumitru Stăniloae ne descoperă în teologia sa, implicațiile uriașe pe care le are acest statut de persoană al omului. Persoana nu există în afara relației personale. Relația personală cu un altul, asemenea ei, este ceea ce o definește, ceea ce îi definește statutul de persoană. Tocmai de aceea, cunoașterea lui Dumnezeu nu poate părăsi granițele acestei relații personale a omului cu Dumnezeu, relație care are o dinamică și o evoluție constantă, în direcția asemănării cu El.

Apa și duhul din poezia lui Daniel Turcea sunt simbolurile unei duble transfigurări, căci apa botezului lui Ioan prefigurează duhul botezului creștin primit în Biserica lui Hristos. „Eu unul vă botez cu apă spre pocăință, dar Cel Care vine după mine este mai puternic decât mine; Lui nu sunt vrednic să-I duc încălțăminte; Acesta vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc.” (cf. Matei, 3,11) Identificăm aici imaginea botezului ca taină, prefigurat de spălarea cu apă, săvârșită de Ioan la Iordan, și desăvârșit prin duh și prin foc, de Hristos.

Metafora „*trupul poate că nu e/ doar o colibă-n deșert*” se corelează direct cu imaginea anterioară a botezului, care îl proiectează pe om într-o altă realitate, ce scapă de perspectiva tiranică a morții, pentru a se bucura de cea luminoasă a învierii. În această nouă realitate, omul botezat, îmbisericit, nu mai este doar un trup muritor, ci trăiește îngropat precum o sămânță în pământ, așteptând momentul renașterii, al revenirii la viață: „*îngropați morții ca pe semințe*”. Comparația este extrem de sugestivă, căci în credința noastră ortodoxă, umanitatea trăiește cu această nădejde vie a învierii obștești : „aștept învierea morților și viața veacului ce va să vie” .(*Simbolul credinței*)

Revenirea la Hristos este ca o primăvară, ca o ieșire de sub zăpadă, ca un dezgheț. Este o trezire la viață dintr-un prea lung somn al unei nopți polare. Zăpada „*ce drumul ni l-a ascuns*” pare să fi acoperit întreaga lume, pe care o ține prizonieră sub nămeți. Vocile oamenilor ce poate au supraviețuit iernii apocaliptice, răsună de sub zăpezi: „*poate sunt oameni / acolo / poate că ei au ajuns / poate ne cheamă / prin noapte*”⁸. (Voci în zăpadă)

*„poate sunt oameni acolo
poate că ei au ajuns
poate ne cheamă prin
noapte
de s-ar face iertare zăpada
ce drumul ni l-a ascuns*

*stelele morminte de îngeri
atât de străini le-am ajuns
de s-ar face iertare tot cerul
ce chipul
ni l-a ascuns*

*vino
diminează, iubi-te-voi lumea
pleoapele-și va ridica să Te
vadă
vino în noapte, iubi-te-voi
vino acum în zăpadă* (Voci în zăpadă)

Ieșirea din iarnă, de sub nămeți, se face prin „iertare”. Metaforele repetitive „de s-ar face iertare zăpada”, „de s-ar face iertare tot cerul”, asociate cu dureroasa conștiință a înstrăinării de Dumnezeu „stelele/ morminte de îngeri/ atât de străini le-am ajuns”⁹, deschid calea izbăvirii, a redescoperirii chipului ascuns („ce chipul/ ni l-a ascuns”).

Ultima secvență e ca o epicleză, ca o invocare a Duhului, ca o rugă disperată a unui muribund. Întreita repetare a imperativului „vino”, precum și a formei inversate de viitor „iubi-te-voi”, fac parte dintr-o rugă continuă a sufletului care se lipește de Dumnezeu ca de Viața însăși. Reperele temporale: „dimineată”, „în noapte”, „acum” și spațiale: „în zăpadă”, Îl aduc pe Dumnezeu Cel atemporal, în temporalitatea noastră efemeră și în spațialitatea noastră înghețată. Indicativul viitor „iubi-te-voi”, repetat de două ori, deschide perspectiva unui timp nesfârșit al iubirii, iubire ce-i va reda omului chipul, viața și eternitatea.

Poemul este încărcat de simboluri și de sugestii, ce converg toate către ideea centrală a renașterii, a ieșirii din frig și din noapte, a învierii. Raportarea personală a omului la Dumnezeu, abordarea relației cu Dumnezeu din această perspectivă personalistă, se observă în special în formele pronominale și verbale de persoana a doua, mărci ale adresării directe, ale unui dialog interpersonal: „vino”, „iubi-te-voi”, „să Te vadă”. Poetul aparține unei lumi cu care se identifică, aparține unei comunități, sugerate prin pronumele personal de persoana întâi plural („ne cheamă”, „ni l-a ascuns”) ce devine semnul unei comunități ecleziale. Privind atent, înțelegem că mântuirea nu este realizabilă în mod individual, ci în comuniune de dragoste cu ceilalți, în Biserică: „lumea pleoapele-și va ridica/ să Te vadă”¹⁰.

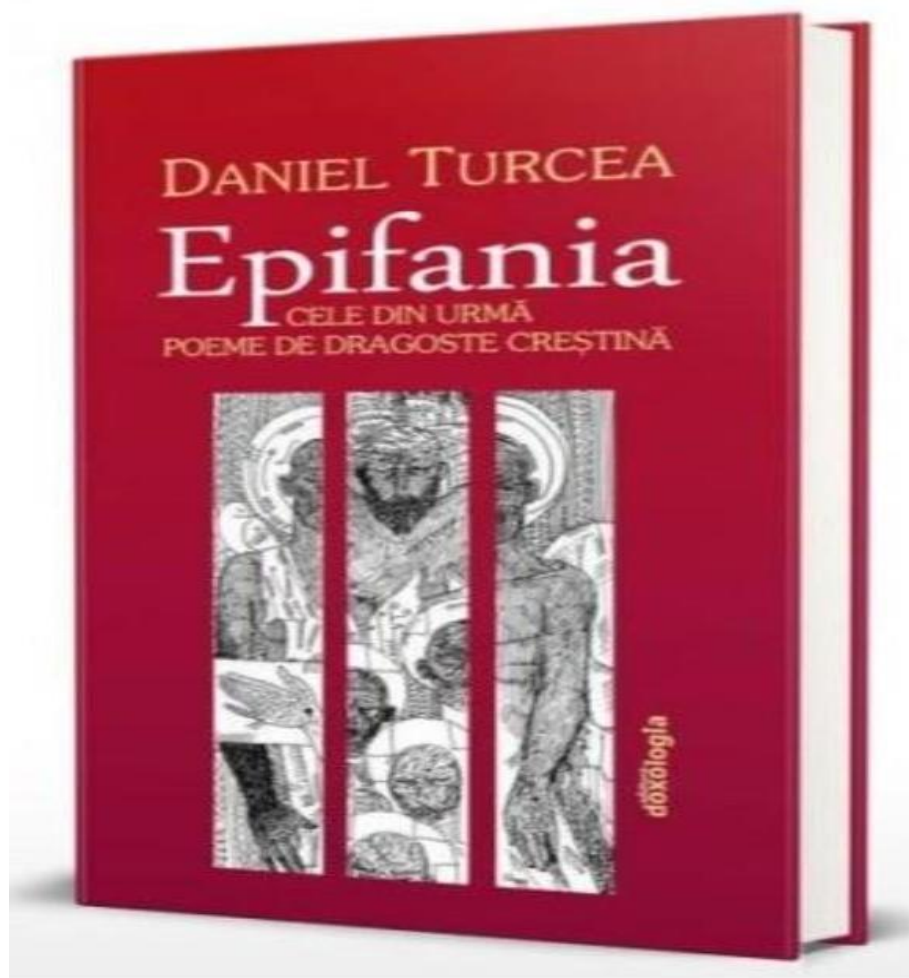
Noua realitate este ca o permanentă afundare în taină, ca o eternă mirare, ca o bucurie fără sfârșit. Sufletul trăiește concomitent taina începuturilor și a sfârșitului, trece dincolo de orice limitare, împărtășindu-se neconținut, într-un zbor peste timp și spații, de frumusețea dureroasă a tot ceea ce există: „*abia aud / cum / Pasăre mă chemi // deasupra apelor*”, „*îmi spui / ce nu văd / cei dincolo/ de gânduri / în splendoare / și te-nduri / și-ncepe frumusețea / și ne doare*”¹¹. (*Balada splendorii*) Revelația constă în faptul că frumusețea este esența lumii și a vieții; totul este o manifestare fascinantă a acestei lucrări desăvârșite a Creatorului. În lumina binecuvântată a acestei frumuseți, totul capătă sens; ceea ce părea absurd devine, dintr-o dată, plin de înțelesuri: „Lumina unui soare magnetic / asemenea sufletului / oare nu vi s-a părut niciodată / lumea atât de transparentă?”¹²(*Atât de transparentă*).

Lumina revelatorie a dumnezeirii se revarsă în lume prin sufletul poetului, iar imaginea aceasta, filtrată de propriul suflet, dă sens lumii întregi, care își pierde opacitatea inițială, devenind surprinzător de „transparentă”. Această stare este vecină cu extazul mistic și capătă noi și noi sensuri, o dată cu fiecare poem. Fiecare vers descoperă o taină, fiecare poem pune într-o nouă lumină taina însăși. Și acesta este probabil sensul lui „Athanatos” – dobândirea nemuririi, prin împărtășirea veșnică de tainele nesfârșite ale vieții celei adevărate, trăite în Dumnezeu. Dar această revelație continuă se petrece pe tărâmul transfigurat al sufletului, care devine dintr-o dată o peșteră inundată de lumină și de glasuri îngerești: o adevărată epifanie: *„ascultă cer, ia aminte pământ! / al inimii / al minunii / săvârșită înăuntru / în nume / splendoarea de la marginea lumii / când gândul începe să vadă / și solzi, din privire, să cadă / uimire, tăcere, zăpadă”*¹³ (Athanatos). Cunoașterea limitată a „celor ce mor” cade precum un văl, precum un giulgiu, precum solzii de pește de pe ochii binecuvântați cu adevărata vedere, cea duhovnicească. Această vedere duhovnicească este în același timp o ardere și o înălțare, căci, fără jertfă, nu există înviere. Redobândirea vieții celei adevărate, eliberarea din umbra morții, îl apropie pe omul viu, înviat, de taina existenței lui inițiale: *„giulgiul cunoașterii celor ce mor/ lasă-l în spume, ușor / ridicăți-vă / arderi, văzduhuri / viu se apropie de începuturi”*¹⁴ (Athanatos).

Adevărate învățături duhovnicești, adevărate lecții de îmbunătățire și de urcuș sufletesc sunt poemele dedicate părintelui Arsenie Papacioc, din ciclul postum intitulat „*Duhovnicul*”. Citind poemul „*Bătrânul, Om al blândețelor*”¹⁵, din volumul amintit, ne simțim dintr-o dată prezenți în chilia părintelui duhovnic, ascultându-i povețele sub patrafir. Daniel Turcea nu a putut ține nimic pentru sine, a simțit această nevoie de a împărtăși adevărul cu toți, de a-l striga de pe acoperișurile caselor. El a avut cu adevărat vocația mărturisirii: „*Bătrânul, care nu și-a ucis copilăria,/ spune: / „Să nu fugi de suferință, / purifică-te în roua ce se prelinge / pe obrazul cerului”*”¹⁶.

Despre Ilie Turcea nu cred că este cu putință să se spună vreodată totul. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru un asemenea dar făcut nouă și încheiem cu gândul marelui lui duhovnic, ce îi scrie lui Daniel o scrisoare de răspuns, după moartea poetului: „*Despre tine rămân multe negrăite*”¹⁷.

**Autor: Prof. Greere Alina
Corina**

7.6 BISERICA – ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU PE PĂMÂNT

Într-o lume dominată tot mai mult de formalism, tehnologie și grabă, condiția omului contemporan în raport cu Biserica presupune o revenire la firescul întâlnirii cu sacralitatea. A păși pragul Bisericii nu trebuie să fie perceput ca o formalitate rigidă, ci ca o călătorie a inimii spre lumină. Nu constrângerea trebuie să conducă acest drum, ci conștientizarea liberă a unei legi dumnezeiești care nu strivește, ci înalță.

Prin mijlocirea rugăciunii, sufletul se liniștește, se vindecă și își regăsește echilibrul. Rugăciunea este respirația tainică a duhului, adierea care așază ființa în voia lui Dumnezeu. Cel aflat în suferință strigă, iar strigătul său e ascultat de aproapele luminat și de Cer. În schimb, cel care se scufundă în indiferență întreabă: „Ce mă privește pe mine?” – o expresie a înstrăinării de comuniune. Sfântul Apostol Pavel spune: „Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel legea lui Hristos.” (Galateni 6,2)

Biserica nu este doar un edificiu sau o instituție – ea este căminul celor care caută viață în Hristos. Cuvintele Mântuitorului: „Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru” (Luca 17,21) confirmă faptul că Biserica nu este în primul rând zid, ci legătură vie, prezență tainică și lucrare sfântă.

Nu este partid, nu este structură administrativă, ci Trupul viu al lui Hristos. Capul acestui Trup este Însuși Hristos, Cel veșnic neschimbat. Într-o vreme în care totul pare a se relativiza, Biserica rămâne statornică prin Adevăr, Dragoste și Desăvârșire – elemente care nu cunosc nici mutație, nici adaptare după mode. „Iisus Hristos este același ieri și azi și în veci!” (Evrei 13,8)

Harul – charisma – este darul nevăzut care ține Biserica vie. Fără acest har, ea nu poate fi decât formă fără fond. Dumnezeu-Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt lucrează în taină pentru chemarea, primirea și luminarea omului. Harul Tatălui ne cheamă, harul Fiului ne răscumpără, iar harul Duhului Sfânt ne sfințește. „Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu-l va atrage Tatăl” (Ioan 6,44).

Tertulian afirma, cu asprime dar cu adevăr: „Cine nu are Biserica drept mamă, nu-L poate avea pe Dumnezeu drept Tată.” De aceea, să nu uităm că Biserica este o fărâmă de cer pe pământ – locul unde timpul se întâlnește cu veșnicia.

Duminica nu este doar o pauză din agitația săptămânii, ci o mică Înviere, o sărbătoare a vieții celei adevărate. Sfântul Serafim de Sarov ne îndeamnă: „Dobândește pacea lăuntrică și mii din jurul tău se vor

mântui.” Aceasta este lucrarea nevăzută, dar profundă a celui ce trăiește credința. „Pacea Mea o dau vouă; nu precum dă lumea vă dau Eu” (Ioan 14,27).

Biserica nu este un automat care distribuie mântuirea. Ea este spațiul în care Dumnezeu cel Viu așteaptă răspunsul omului viu. Când Îi vei vorbi cu inimă curată și suflet deschis, El te va asculta, te va întări și îți va da putere și binecuvântare. „Căutați-L pe Domnul cât timp se lasă găsit, chemați-L cât este aproape!” (Isaia 55,6)

PROF. POPESCU CRISTINA

Colectivul de redacție

PROFESORI COORDONATORI:

Catargă Issabella Stefania

Ioniță Issabella

Floroiu Ana Maria

Bunea Denisa

Popescu Cristina

Eillen Aurora

Tudosoiu Daniel

Iordache Anca

Posea Andrei

TEHNOREDACTARE ȘI COPERTĂ :

Olariu Andreea-Mihaela

Smărandoiu Ioana Alexia

Pîrvu Alexandra Maria

Petruș Odin Ionuț

Enescu Andrei - Patrick

Deaconu Sebastian-Nicolae

Boboc George Antonio

COORDONATOR REVISTĂ: *prof. Greere Alina Corina*

VARIANTA DIGITALĂ ESTE ACCESIBILĂ GRATUIT PE SITE-UL :

[LICEULUI : Colegiul National Alexandru Lahovari - Râmnicu-Vâclea](#)

Mulțumiri!

Această revistă reprezintă rodul colaborării dintre elevi, profesori și conducerea colegiului, uniți de dorința comună de a promova spiritul creativ și valorile educației.

Adresăm sincere mulțumiri tuturor celor care au contribuit la realizarea acestei ediții – celor care au scris, corectat, fotografiat, editat, sprijinit și distribuit materialele publicate. Fiecare contribuție a fost esențială pentru succesul acestui proiect.

Cu apreciere și recunoștință,
Redacția revistei CNAL

